

IVAN RATAMA

SKEPTIKEREN

Denne utgaven er fra og med 2015 den lengste og mest omfattende utgivelse av "Skeptikeren" - nytt stoff begynner rundt side 60 og varer ut boken til side 121, pluss del to og del tre -

Verdikritisisme -

Del en og del to og del tre -

(c) Copyright, Det Arkaiske Forlag.

ISBN: 978-82-8325-070-1

Om maktene og kreftene i verden og
i vår tid -

Et forsøk i Francis Bacons ånd på å
avsløre illusjoner og betrakte ting-
ene riktig, og illusjonene er det vi
tror på, måten vi kommuniserer på, må-
ten vi behandler hverandre på, måten
vi lever på -

Moralfilosofi om de sto-
re spørsmålene i livet -

En visdomsbok -

the subject of the first chapter is the

the subject of the second chapter is the

the subject of the third chapter is the

the subject of the fourth chapter is the

DEL EN

PROLOG:

Jeg trakk papirene mine ut av skrivebordsskuffen og gjorde de siste notatene i mitt lille, men kanskje likevel overbevisende, skrift om Menneskets og Tilværelsens Natur, sett fra et Skeptisk ståsted, den 2. Juni 2015.

Da hadde jeg over flere år presset mot grensene av min egen bevissthet, men også min samtidts bevissthet, men jeg følte nå at det var på tide og avslutte boken - jeg kom ikke lengre.

Som umyndiggjort og umenneskeliggjort i den sosial-sosiologiske tidsalder, hvor normaliteten ikke har noe "Over-seg", men har alt "Under-seg", lærte jeg raskt og motbeviser sannheter - med humanistiske følelser - Sannheter, som ellers ikke let seg motbevise; men disse ble snart vristet irå meg og jeg ble tildelt rollen som "Ond", når utviklingen tillot dem å være denne Sannheten - som normal.

Hvordan erkjenne Sannheten, om noe, når alt du kunne erkjenne var din egen natur og dens begrensninger og erfaringer, dens vilje og forestillinger?

Din rolle overfor andre var alt du kunne uttrykke, og for noen opplevdes denne rollen som Sannhet - i form av den andres egenskaper som lys - og for andre opplevdes denne rollen som løgn - i form av ens egentlige egenskaper fremstilt som ens uegentlige.

For er det ikke nettopp slik at våre dypeste erfaringer og egenskaper ikke evner å si noe avgjørende om virkeligheten, som uansett er så meget større enn våre erfaringer - og hvordan skal vi da møte den? - og, som mange har påpekt før meg i ulike sammenhenger, at vi kanskje ikke kjenner andre utenom deres sosiale status, og kanskje heller ikke vil - og at vi ikke eksisterer utenom andres reaksjoner, og kanskje heller ikke kan?

For var ikke våre forestillinger om Godt og Ondt bare sosial status, personlighet, erfaringer, roller, livssituasjon og fordøyelsen av alt dette?

Dessuten lærer vi hvem og hva vi er gjennom rang, ikke gjennom Kjærlighet eller Rettferdighet - og Begrepene hos Sokrates og det Almenne hos Platon er ikke Sannheten, bare tilfeldige metoder for rangen.

Den Uoppdagede Menneskelighet hos den sosialt utstøtte, og tildelingen av en ny rolle og uttrykksform til ham, er mer verdt enn noen annen Sannhet - (et forsøk på en definisjon av Sannheten i det 21. Århundre).

Umuligheten av å løse Tilværelsens Problem, at alt du føler kan ha en motsetning som vil herske (og har bedre argumenter enn deg!) - og at dine inderligste og dypeste behov ikke blir forstått, men tolket, som annet enn en Metafysisk, Dionysisk Skeptiker - med et anstrøk av Stoisk Idealisme, som heller vil lide enn å underkaste seg, fordi man ikke kan realisere seg selv i alle fenomenene.

Kjærlighet, Skjønnhet og Sannhet gjør ikke menneskene Gode, slik som Grekerne sa (da heller en sunn, livskraftig porsjon Realisme!) - for Godt og Ondt er ikke dine handlinger, men din sosiale status, og din sosiale status er din dialektiske nytte, for å selv kunne være Ond som God - fordi mennesket ikke vil være bare ondt, men heller ikke bare godt. Virkeligheten kan vanskelig romme Sannheter - den rommer bare midler og funksjoner.

Idag tror vi ikke lenger på menneskelige idealer, men på normalitetens rutiner og ritualer innenfor en samfunnsmessig funksjon.

Og hvem vil vel i stort alvor motsi meg når jeg hevder at Ondskap oppstår - ikke av demoner eller radikalisering, men når den Rettferdighetssøkende hevder seg overfor den Gode og Rettferdige, uansett opptredelsesform: -Hva om han er slik som oss!?

For jeg begrenset min Visdom til å være en Skeptiker, men da begrenset jeg min dumhet til det også.

Sannheten er ikke en verdi - den har en verdi - (F.A.Lange), og alle moralbegreper (taper, unormal, synder, dum, ondskap, skyldig), er for å slippe å forholde seg likeverdig i en typebalanses relasjons, gruppe og debattdynamikk, som ikke rommer det, fordi dets egen dag-ansikt ikke slipper til dets egentlige sider, og den andre tvinges til å vise sine egentlige sider gjennom nattansiktet (G.T.Fechner).

Sannhetens verdi - som norm ute blant vanlige folk og som ideal i media, er å fordele skyld og uskyld gjennom begrensede dag og natt-ansikter i relasjons, gruppe og debattdynamikken.

Men alle Sannheter er det vi med absolutt visshet vet er sant i vår indre realitet som uttrykker seg som fortolkning og fremtredelse i den ytre realitet.

Organisasjonsfriheten betyr likevel mer enn det vi er overfor hverandre i form av typer, bakgrunn og dynamikk, og det vi vet er rett fordi vi har tenkt lengre og fordi vi ikke kjemper og tviler, vil alltid være mer rett enn det som ikke lenger representerer noe mer og noe høyere.

Ivan Ratama

1

Godt og Ondt er Evolusjonære ledd, i form av motstridende naturer som erfarer hver sin side av saken ut av det livsstadium de er på, og de interesser vi har i hverandre, og som uttrykker sine muligheter i en sosial sammenheng, ut av et betinget og begrenset følelsesregister, som bare kan innrømme hverandre enten Godt eller Ondt.

2

Sannheten eksisterer ikke - fordi det finnes ikke språk og argumenter og uttrykke den med, og det eksisterer heller ikke reaksjoner eller personlighetstyper og forstå den med.

3

Sannheten må uttrykkes gjennom et ord du allerede har et etablert forhold til, og den må forstås gjennom en reaksjon som gjennom sin funksjon gjør deg overlegen.

4

Skeptikerens motto: Livet er hat, og kjærlighet er metoden, og Kristendommen og spissborgeren er eksempelet.

5

Notat om George Orwells roman Animal Farm:
Verden er rang, og likhet er metoden - og all likhet forutsetter ulikhet som forbyr og Bekjemper for å gi rettigheter og plikter.

6

Det at vi velger selv mellom Gode og Onde handlinger, tar ikke høyde for at tvil, opprør, utvikling, kreativitet ligger i "Ondskaps" begrepet, og det tar heller ikke høyde for at vi ikke alltid velger ut av fri vilje, men tvinges inn i en sosial rolle og en samfunnsmessig funksjon :

dette er "Fri-tanke" beviset mot "Fri-vilje" beviset.

7

Motsetninger som Lys og Mørke, varmt og kaldt, søtt og surt er vår måte og være avanserte livsformer på (med disse begrepene innebygde utviklingspotensiale) -

dette er "Avansert-Livsform" beviset mot "Fri-Vilje" beviset.

Om Gud var fullkommen, ikke bare som begrep, men også som vesen, ville han ikke kunne avføde Satanistens bunnløse mørke, eller fanatikerens misbruk:

dette er "Fullkommenhets" beviset mot "Fri-vilje" beviset.

Gud skapte livet - djevelen oppfant filosofien, kunsten og musikken for å definere det, og ta det ut av Guds hender: han skapte livet - men vi lever det, og gjør det slik vi vil.

Djevelen stiller ikke som betingelse at du må ha gjort noe galt for å få hans kjærlighet.

Djevelen er Kunstneren som ikke hadde noen storby og dra til for å realisere seg selv.

Djevelen er taperen som ikke hadde evner til å motbevise det man sa om ham.

Gud elsker oss, men undertrykker oss - Djevelen, påstås det, sprer ild, vold og fordervelse: egentlig har menneskene ingen å vende seg til.

Lyset, Gud i våre liv, er en rest av det opprinnelige, blendende lyset i Skapelsen: skulle vi ikke blendes, men være handledyktige, måtte det Gode i oss, Lyset, svekkes.

Gud Fader kan like gjerne forsvare de svake som å undertrykke dem - Gud er et Verdinøytralt begrep - for de svake og fattige; men de behøver Gud som høyere verdi.

Djevelen er en sannhet som ingen kan tro på, fordi han mangler alle Sannheters viktigste bestanddel: lydigheten. Men bare onde mennesker må være lydige uten å få lykke igjen for det.

Djevelen tror ikke på andre enn seg selv - derfor kan ikke Mennesket tro på Ham i fullt alvor: for de kan kun tro der de kan underkaste seg. - (De kan også tro der de er likestilte, men ingen vil være likestilte med djevelen).

Sannhet er en begrenset og betinget personlighet - (begrenset til og betinget av individet, folkegruppen og tidsalderen, pluss miljøet).

Sannheten eksisterer bare som en begrenset naturs reaksjon på noe, ikke som filosof eller teolog, men som rolle og funksjon.

Moral for meg er å hugge kobber ut av fjellene. - (I tråd med livskraftene og i overensstemmelse med sjelskraftene).

Om jeg skal falle ned på kne og tilbe Gud, så skal fjellene dryppe av most.

Sannhetens grunnlag var at en ikke skulle tenke selv, og ikke være fri - og dermed kunne vi på et visst punkt ikke tro på sannheten mer.

Sannheten er i organiseringen av den, men alle sannheter lengter etter å bli det som motbeviser dem: et maktforhold.

Mennesket har kun rom for begrensede erfaringer, og derfor kan intet moralsystem være fullt ut rettferdig.

Et moralsystem er analysen og fordøyelsen av erfaringer i virkeligheten - et menneske erfarer ikke allt, det må velge ut visse behov og følelser - derfor er Jesus og Muhammeds religioner ulike.

Biologiske begrensninger er kilden til konflikten mellom Godt og Ondt - kan man handle som noe annet enn sin tildelte øgtilkjempede rolle?

Om Gud og Satan kunne erfare det samme, istedetfor å erfare hverandre, da faller vår sivilisasjon i grus.

Vår sivilisasjons store paradoks er at både overgriper og offer tror på den samme Gud.

Nestekjærlighet ble på et visst tidspunkt en bedre egnet metode for å få den rangerte til å holde seg på sin plass i hakkeordenen - ikke hat.

Verden må likevel gå fremover, selv om det etablerte samfunn har alle de riktige argumentene.

Desverre for menneskenes fremgang er egoisme en beslektet følelse med moral - vi blir derfor aldri helt kvitt egoismen, og den er vanskelig å forsvare seg mot når den opptrer sammen med dyd; - og byttedyrets opprør klarer aldri å frigjøre seg fra egoismen til det det oppjonerer mot - (Hitler, Stalin, Djevelen, Satanistene, den Kriminelle).

Moral - det er i praksis det menneske som ikke tåler å bli ydmyket og som derfor må herske, men som ikke er samvittighetsløs nok til å gjøre det gjennom vold, eller samvittighetsfull nok til å innrømme skyld.

Bygdesamfunnenes egen Kardemommelov:

På bygdene forventes det ikke at man respekterer mennesker, der forventes det at man respekterer pensjonister.

Nå må man kunne håndtere store mengder informasjon for å bli sett på som normal, det holder ikke lenger bare å spre folkesnakk på bygda.

Religion er like mye avhengig av millitærmakt og skittent, politisk spill som forestillingen om "Menneskets ukrenkelige verdighet".

Godt er den best egnede måten og definere Godt og Ondt på.

Ondskap er en reaksjon mot noe, en rettferdighetssøken, en måte og hevde seg på, en bønn om å bli sett, en rolle man aldri kom ut av.

Sosial rang ut av evner, medmenneskelighet eller fordommer - det er grunnlaget for det egentlige moralske spørsmål.

Noen mennesker har en sterk tro, andre har erfaringer og egenskaper, og andre igjen har reaksjoner - dette er menneskenes sosiale rangstige.

Det egentlige spørsmål er likevel hva som er mest virkelig på Dommegdag overfor Gud: mine handlinger, mine egenskaper, eller min natur? Eller kanskje min sosiale status?

For den Gode og Rettferdige er Forbryteren, Opprøreren og Overgrepsofferet alle Ondskap, de er samm fenomen.

Gud er at Lammet slaktes ut av Rasjonalitet, Satan er at Lammet slaktes ut av Irrasjonalitet.

Gud er lidelse som vil makt, ut av kjærlighet, og Satan er lidelse som vil frihet, ut av vold.

44

Lengselen etter selvrespekt er det som overbeviser den onde om at han har rett.

45

Ondskap - som erfaringer som beviser Godhet, men som bruker frigjørelsesmetoder som beviser Ondskap - det er "Ondskapens Paradoks".

46

Alt som er ufullkomment (Mennekset), søker mot det som er fullkommen-
t (Gud, moral, familie, kjærlighet) - men gjennom det ufullkomne:
(Vold, hat, sjalusi, sladder, smålighet, fordommer, eiendomsdrift),
fordi det ufullkomne ikke unner seg selv det fullkomne som det det er.

47

Var det i det hele tatt mulig og hevde seg selv uten å fremstå som Ond
for dem.

48

Også den Gode er avhengig av rang og det å kunne utøve makt.

49

Egentlig kjenner vi bare andre gjennom de følelser vi påfører dem.

50

Egentlig kjenner vi bare våre reaksjoner på den andre.

51

Lykke - som en venn du slipper å kjekle smålig med om hva og hvorfor
du er.

Lykke - som å ikke være en betinget og begrenset reaksjon andre påfører deg.

Den Moralske og den Umoralske reagerer i forhold til hverandre - de vekker noe i hverandre som dekker hverandres behov, som to som vil bli fri fra hverandre - den ene ved å temme, den andre ved å bruke vold, (og hvor temmingen først er komplett når motargumentet ikke bare er moraliserende, men også psykologisk riktig), som to som ikke er det de er overfor hverandre sammen med andre, som to som har et naturlig forhold, som Rovdyr og Byttedyr.

Det egentlige skillet går ikke mellom Gode og Onde handlinger, men mellom sterkere og svakere naturer, men ingen skjønner selv at de er en sterk natur eller svak natur, fordi samtiden mangler et begrepsapparat for det: vi bare ser oss selv og forstår den andre ut av det - vi bare ser hverandre: vi skjønner ikke ennå at vi er roller.

Gud er et Positivt, Rasjonalt og samfunnsopprettende begrep som knyttes opp mot undertrykkelse - som trenger og henter styrke fra begge, og Satan er et negativt, Irrasjonelt og samfunnsnedbrytende begrep som knyttes opp mot frihet - som fortæres og svekkes av begge.

Ondskap, kan man kanskje tenke seg - som at andre måter og hevde seg på overfor kjærligheten ikke finnes.

Om du snakker deres språk, får du ikke uttrykket dine meninger, men gjør du ikke det, blir du heller ikke tatt på alvor.

Den som får et navn eksisterer bare gjennom navngiveren - men hos menneskene er språket og moraliteten (Makt/Underkastelse) det følges av en forlengelse av den sterke natur mens følelsen - samklangen med seg selv og naturen, drømmer og ambisjoner, "Til-tross-for-og-imot-alle-odds" - følelsen som absolutt visshet uten en forskjell mellom tingen og vår oppfattelse av den - det tilhører den svakere natur.

Jeg oppdaget raskt at mine erfaringer eksisterte i språket, kun som stempel, skjellsord, parodi - som bortforklaring.

Du er ikke helt fri før du kan uttrykke virkeligheten med dine egne ord.

Jeg erfarte raskt at det ikke eksisterte noe språk som kunne uttrykke eller rettferdiggjøre mine følelser

Språket er konstruert slik at folkeskolelæreren skal vinne diskusjonen og ydmyke den late, stolte guttungen som blir tilsnakket - og med det forbereder de folkemord.

Hvorfor skal jeg skamme meg over å være fordomsfull, når språket og den tildelte sosiale rollen jeg ikke kom meg ut av, ikke tillot meg og være noe annet?

De språklige begreper de bruker mot meg skal visst ha en så snever mulighet for meg å slå tilbake med som mulig - jeg skal i det hele tatt ikke kunne hevde og definere meg selv innenfor de argumenter de bruker mot meg, de skal ikke vekke noe annet i meg enn passiv lydighet, deres argumenter er ikke fullendte før jeg er fullstendig handlingslammet og gir opp, ikke har noe psykisk spillerom, ikke har følelser som avføder reaksjoner - det er ekstremisme, det!

Min største frykt er at de en dag skal ha et ord som dekker alt: at de har et ord for hvert enkelt fenomen som de er imot, hvor alt er satt i rette skikk uten å forveksles med noe annet, hvor ordet de bruker ikke har en skjult agenda eller velmente intensjoner, ikke vekker følelsen av å være dårlig behandlet i oss, ikke fremstår som hyklerisk eller grumsete - et ord hvor følelsesprosessen er brakt til sin avslutning og ikke gir rom for skjulte, uforløste krefter; for om du ikke klarer å bli sint, har du brukt hele din types register og oppfylt dens følelsesmessige potensiale: utviklingen er over, og vi er fremdeles undertrykket - frykt Ordet!

Beviset lå i den ukontrollerte aggresjonen jeg møtte da jeg skapte min egen rangorden.

Den sanneste definisjonen på Fascisme er den som oppretter sin egen rangorden.

Den egentlige frelse som det å være eller bli istand til å handle, fordi rett og galt er en ide som klarer å handle - mot andre, med god samvittighet; men også den indre verdens inderlighetsmystikk er den sterke og den handlendes definisjonsdomene: der det er en sannhet, er det også en handlende.

Ondskapen er aggresjonen over at vi er skapt av noe, og inn i noe, som vi alltid må stå i forhold til, at vi ikke er noe i seg selv - den grusomme erkjennelsen av at våre følelser og erfaringer som driver oss mot Rettferdigheten er et resultat av noe - som ikke tillot oss å være på noen annen måte.

Når jeg som 34-åring gjorde opp status over livet mitt, la jeg merke til at mitt forhold til andre aldri hadde vært basert på min lykke, eller at jeg ble sett for den jeg var - men likevel var det ingen som syntes synd på meg, eller lot være å elske meg.

Sagt mot Mani: både det Gode og det Ondes opprinnelse er rang og tilhørighet - og hat og kjærlighet er bare måten de bekjemper hverandre på for å vise at de ikke ligner.

For var det ikke nettopp alltid slik at menneskene bare evnet å unne hverandre frihet gjennom sosial status og penger.

Ufullendt:

vi forstår ikke andre, og vi forstår ikke oss selv - alt vi egentlig kan gjøre er å oppleve vår tildelte rolles plass i rangordenen - for når vårt indre skal uttrykkes som noe ytre, så omformes det til det motsatte av det det er: vold uttrykkes som kjærlighet (Kristendom, psykiatri) og kjærlighet uttrykkes som vold (Nasjonalisme); den ytre, materielle virkelighet demoniserer vår Guddommelighet - Vi ser den andre som metode og bevis for noe vi er, men ikke klarer å bevise selv -

Ufullendt:

De temmer og Dualiserer oss, de navngir og forklarer oss, ingenting er hellig for dem og de vet ikke engang hvem vi er; de Korsfester og kjeppjager våre profeter, og så vil de gjøre oss til vinnere eller tapere gjennom Jentenes seksualitet

Ufullendt:

Vi vet ikke hvem vi er, vi dør uten å finne det ut, vi er skyggebilder, vi eksisterer knapt; vi eksisterer kun gjennom det vi er i fellesskap med andre, eller det andre mener at vi er - våre erfaringer driver oss, men betyr så uendelig lite, alt vi er, er vår kultur, rase, klasse, kjønn, aldersgruppe, og de er kategoriserte, statusgitte og navngitte, som noe som kan bekjempes - og vårt inderlige behov for rettferdighet møtes med "Forklaringer", og vår lengsel etter å være noe fordi vi ikke tas på alvor, stoppes med tungt, høytidlig alvor - bekymringer over oss; mennesker på gamle bilder i bondebrylluper danser og ler, og de virker lykkelige - (livets sorger og gleder som sannere enn godt og ondt) -

Den slø feigheten i å akseptere Individet som en del av et større fellesskap, for å få bukt med Individualismen, når denne individualismen har gode karakteregenskaper og lettere å bære som et helere og sannere menneske.

Erfaringer, egenskaper, muligheter, sammenhenger.

Naturer, sosial status, tildelte eller tilkjempede roller, livsstadier - erfaringer og sammenhenger, det er alt!

De sterke, moralske rovdyrnaturene blir herre over seg selv - gjennom å bli herre over tingene - hvilket tankekors!

Moralbegrepene er kun et middel for dem til å skape å opprettholde en sosial rangorden, og Ondskapen - Djevelen, det er han som forsøker å unnslippe rangordenen, ham dømmer de til den varmeste plass i Helvete. Faktisk kunne man si at de Gode ikke har noen moral den er kun et middel til å skape rang - men Dejevelen han har den egentlige moralen, og med den forsøker han å "Bli likeverdige" - og der ulydig mot Gud og lokker menneskene til fall.

Det er forskjellige typer intelligens, det er forskjellige måter og lære på, meningen med det hele er forskjellig fra det ene livsstadie til et annet; vi visste så lite - og så våget man og snakke om en evig moral!

Der jeg føler at jeg har rett vil det alltid finnes en opposisjon, uansett hvilke erfaringer som ligger til grunn.

Man kan relativisere Godt og Ondt, eller man kan bekrefte det; moral kan være fortrenget behov og umoral kan være fortrenget behov - de er beslektet i mangt - alt kan være alt: det hele er uansett så mye mer komplisert enn bygdesnakk om løsaktige jentunger og ungdommer som drikker seg fulle.

Tilslutt er hatet bare et problem du selv må slite med: det har ikke noe med den andre å gjøre og det vekker ingenting i ham - det snur seg mot deg selv - hva beviser hatet ditt når ingen tar imot det? Og hva betyr det at en følelse som aggresjon ikke lenger er en del av en relasjon, men et enkeltfenomen? Spørsmålet henger i luften.

Å alltid kunne handle, som om du visste hvem og hva du var, og ingen kunne hindre deg og at det ikke innebar noen fare, og at du alltid kunne omgjøre på valgene.

Vi er fanger i følelsenes vold, mediene frestiller saken skjevt (om de i det hele tatt gjør det), samfunnsrollene rommer ikke menneskenaturens kompleksitet, våre moralbegrepers relativitet - og så taler Herr Hitler om den Tyske ungdom på torget i aften!.

Det slo meg plutselig: staten, familien, foreldrene, vennene, bygda - alle har mer å si for hvem jeg er, enn meg selv (og hvor mange situasjoner fantes det egentlig der jeg eide og styrte meg selv helt og fullt?) - det var mer av dem i meg, enn meg selv - og oppi alt dette ble jeg utsatt for hykleri, lokale fordommer, behov for å ydmyke (jenta jeg var avstandsforelsket i glapp mellom fingrene på meg) - og så kom den militære innkallingsordren!.

Vi får aldri uttrykket alt vi er, og det vi får uttrykket blir ofte misforstått - og så dras vi inn i dommedagssektorer fordi vi ikke var trygge nok på oss selv: og vår skjebne er forseglet i mediene - du er nå det monsteret alle ser, intet mer - og så skal en jury av mine såkalte likemenn sitte der og dømme meg!.

Virkeligheten er for komplisert til å forstå med vanlige menneskers følelser og erfaringer, og religionene vi dras mot forenkler alt, det er vanskelig og vite hvem du er når begge sider i en sak har like gode argumenter - og så taler Herr Hitler om arbeidsledighet på torget ikveld!.

Den som vil herske over Menneskene og alt levende gjennom Godt og Ondt kan ikke samtidig spise usyrede Røsinkaker med fint mel og hylle livet som en fest og en vei; for livet vil for ham eller henne inneholde frigjørende krefter; krefter som ikke behøver ditt Godt og Ondt, som ikke står i forhold til deg, som finner en annen løsning - som har tenkt lengre; som ikke vil belæres men lære, som føler og sanser like fornuftig som det du gjør med hodet - (renselse gjennom psykologiske prosesser (-opp-mot-lyset-), å nå samme resultat gjennom ulikt utgangspunkt, å vende ryggen til det noens "Fornuft" gjorde mot deg - med menneskelighet).

Om vi skulle skille mellom Godt og Ondt kunne vi kanskje funnet et bedre utgangspunkt enn Presten og den gravide Kvinnen som dør alene og utslitt på Fattighuset uten giftering?

Ikke vår Moral, men det vi unner andre, viser vår Sanne Karakter. Men å unne andre noe gjennom umoral er farlig og skadelig og det å ha karakter gjennom moral er ekskluderende, men kanskje det eneste mulige eller tilfredsstillende. Og det å unne andre noe - det er kanskje ikke mulig for selvrespekten og anstendighetsfølelsen?

Gud skapte Satan - slik at hevnen på samfunnet, og ikke Samfunnet selv skulle være det Onde, det man vil vekk fra: Gud trengte Dualismen, dette forminsker Guds allmakt, eller hva, mine venner?

Historisk har moralen alltid hatt de beste argumentene, og historisk har moralen alltid tatt feil.

Ondskap er en Irrasjonell lengsel etter en frihet den Onde aldri kan oppnå.

Religion - som å komplisere og intellektualisere dine svakheter, ja - rent ut sagt høytidliggjøre dem - (Kristen selvrealisering, hjelpe nødlidende (-spesielt idiotsavanter som de både frykter og latterliggjør: og begge deler er like feil sett fra et liberalt synspunkt-), ha behov for tro og håp istedetfor fakta og realiteten, være borger istedetfor å være menneske, moralisering over andre menneskers grunner for å gjøre det de gjør etc).

Om du som barn vokser opp blant hyklere eller rasister avgjør om du som voksen hater Gode eller Onde mennesker.

Og var ikke din moral bare et forsøk på å rasjonalisere og rettferdiggjøre dine tanker om meg? - Tanker som var høyst private og egentlig avslørte mer om deg selv.

For enkelte vil dyd aldri føles så tilfredsstillende som suksess som fullstendig ydmyker den andre og fratar ham alt håp - kanskje kan man til og med kombinere de to?

Om forestillingen om Gud Fader som en gammel, hvit mann med skjegg var feilaktig, så var vel forestillingen om at Gud var et Moralsk fenomen også like feilaktig?

Det er lettere og erkjenne at Mennesket har Religiøse behov når det er Kommunistene som undertrykker dem.

Den religiøse Tyrannen tar nå "Kvinnenes Rettigheter" opp i sin undertrykkelse av andre uten engang å nevne det - han behøver ikke lengre feminismen og sosialismen.

Verden kan bare gå fremover når personlighetstyper som ikke har en "Forklaring" trer inn på arenaen.

Nøkkelen til å forstå Godt eller Ondt er ikke "Fornuft" eller "Ufornuft" eller lignende Dualistiske begrepspar - men at noen vil gjøre seg selv til Utgangspunkt (Og selv beholde alle de Positive, aktive følelsene), og gjøre andre til Reaksjon (Og aktivisere alle de Negative, passive følelsene), ved å gi navn til tingene, for å gjøre det mulig og forholde seg til dem (fordi den Normale bare kan forholde seg med seg selv som overlegen og andre som underlegen - for "Virkeligheten" er ikke Dualistisk - "Rovdyrenes måte og forholde seg til andre på, den er Dualistisk! : vi er ikke det): og ved å gi navn til tingene fremkaller den aktive kontrollfølelser som skam og skyld i den andre, slik at de står i forhold til deg - for å slik lede seg selv for å slippe og ydmykes ved å underkaste seg andre"

Den moralske spissborger kommer gjerne bort til og kjefter på ungdommer som kysser på gaten, fordi for ham er grensene moralske, og ikke personlige.

Den ene handler - som type, den andre reagerer på det i selvforsvar - den første reagerer på det igjen, nå som en verdi - (dette er "Dualismens hemmelighet")"

For å fullende fortolknings-sirkelen: de fleste mennesker har en "Ståsteds-moral" istedetfor en "Ta-av-seg-brillene-moral", der de ikke forstår innoverkommende informasjon, men kun forstår gjennom utovergående handling, og hvor de kun kan tenke bekreftende om andre og seg selv.

Den ene handler, den andre blir handlet imot - godt og ondt er underordnet, Dualismen er en metode for å kunne handle : det er alt!

Betingede og begrensede forholdelser, strukturer, tilknyttelser, rekkefølger, kategorier og overganger: kvalitet og kvantitet - er de egentlige forutsetninger for den Moralske Bevissthet, ikke Godt og Ondt, og de inneholder de betingelser under hvilke tingene kan bli gjenstand for vår erfaring og erkjennelse, som i den Empiriske verden mellom fødsel og død, bare ufullkomment kan oppfylles.

Du skal snart dø, og ennå holder du ikke det og handle riktig for den eneste for for Visdom, men bekjemper Synd, Livstørsten eller Unormaliteten - når du vet, bak alle agendaene (hvis grunnlag kunne vært så meget større enn "Reprentasjon"), at den eneste form for Visdom er å se andre slik de ser seg selv, om det finnes et selv, utenom alle våre gjerrige små behov, som andre lettere enn oss selv gjennomskuer? - Godt og Ondt - som at våre "Gjennomskuede selv" forholder seg til den andres "Egentlige selv", og motsatt; dette er det jeg vil kalle "Speil-paradokset".

Interessen for sosiale og politiske spørsmål fra 1930-årene er helt borte, og Livsgleden fra Epikurs Gudløse, Materialistiske Hage er gått tapt i kampen mellom det Gamle og Det nye (som skyldes at hverken det Gamle og Det Nye er fullt ut ferdig formede personligheter) - igjen sitter vi med Psykiatrien som har erstattet Troen på Godt og Ondt med Troen på det Normale og Unormale, som lærer oss kun å fungere normalt innenfor hverdagens rammer, undertrykke sitt Menneskelige potensiale i rutiner og ritualer; til og med de undertrykkede Psykiatriske pasientene ler rått og sarkastisk av Satanistenes Individualitet og Livsglede: vi er normale mennesker som tenker fornuftig i jakten på sosial status (og den som kun tenker på sosial status er Gjerrig og vil ikke dele) - og vi har rettigheter; tror du virkelig at noe så enkelt som livsglede har noen plass oppi alt dette?!

Jeg var ikke mest sint over at Antikkens edle karakter og stolte Livs-
 appetitt hadde blitt tatt ifra oss gjennom Religionenes "Moralisering"
 av menneskets selvforståelse (det spør "Hva er moralsk" Istedetfor
 "hva er riktig og rettferdig") men jeg var sint over det vi hadde
 fått som erstatning: Normalitet, Fornuftstenkning, Sosial status, og
 Rettigheter, innenfor en ramme av hverdagslige rutiner og ritualer,
 hvor det å stille kritiske spørsmål gjennom filosofi var utdatert og
 frarøvet oss gjennom fagvitenskapene og deres statistiske underkuing
 av vanlige menneskers tanker og følelser - (det kritiske spørsmål må
 idag "Representere" noen) - det Moderne Menneske i Vesten er ikke fri
 gjennom disse konseptene, vi er direkte ufrie - fanger av vår egen
 historiske gjørme.

Den Gudløse livsnyttelsen i Epikurs Have er et problem for mange, inkl-
 udert presten på det lokale biblioteket (det sa han selv mens hanskuft-
 et og frustrert bladde opp i boken), fordi den ikke har et klart fiende-
 billede - annet enn sulten, tørsten, søvnløsheten; den rommer ingen klar
 og enkel Dualisme som dømmer til helvete for å ha forbrutt seg mo tids-
 betonte og lokale fordommer, den taler til dine mest primitive og kri-
 gerske sider, den tvinger deg ikke til å skamme deg over det du er,
 bedriver ikke sosial kontroll, tildeler deg ikke en rolle: den tilbyr
 ingen maktstruktur som appellerer til bestemte mennesketyper -
 hvordan skal man egentlig kunne forventes å forholde seg til noe slikt?

Sosiale fordommer og sosial kontroll er idag det høyeste gode, ikke
 livsnyttelsen i Epikurs Have, fri fra frykt og overtro : vi har fått
 moralske og ikke Estetiske behov.

Feilen med Epikur var at han ikke så ut til å forstå at Mennesket he-
 ller vil kjempe, misunne, sladre, hykle enn å nyte eller rett og slett
 vise gode karakteregenskaper uten noen Himmelsk sjekk - kanskje er Ond-
 skapens opprinnelse delvis i at nyttelsen ikke kan oppleves med god sam-
 vittighet slik det å torturere og pine andre i selvrettferdighet kan?

Sosial status idag er viktigere enn livsnytelse.

Kristendommen står ikke lenger for moral, men for verdier: og verdier er ikke lokale og simple - er vi ved veis ende?

Godhetens opprinnelse ligger kanskje i at Menneskets Bevissthet ikke godtok lidelsen Rovdyr skapte som noe naturlig - den skapte begrepene Godt og Ondt for å slå tilbake med?

Hvorfor var de avhengige av å dømme oss til Helvete for å selv kunne belønnes med Himmelen? Fordi de ikke klarte å unne seg det med god samvittighet om de ikke underkastet seg noe.

Hvorfor skal -ONDskapens Banalitet!, i form av den Byråkratiske kontorrotten bevises gjennom styrke og vold (Nasjonalisme), når den først skulle bevises, og ikke gjennom medlidenhet (Psykiatri, Kristendom)?

Helvete - det er der den ender opp den rettferdighetstørst som det ikke finnes noe utløp eller uttrykk for.

Begrensningene i reaksjonsmønsterets språk, typer og roller mellom oss til å romme og uttrykke Sannheter.

Det var akkurat som om de høytidliggjorde sine fordommer ved å snakke om "Sinnsykdom" og forsket på det istedetfor å bare - tro; hvem vet, kanskje var psykiatrien bare en høytidliggjort og byråkratisert fordom, en nå ikke kunne overvinne fordi dens grunnlag var - fakta?

124

Først når jeg slo tilbake begynte de å prate om Rett og Galt.

125

Hverken den Gode eller den Onde skammer seg over å søke makt, over å herske, ha autoritet, ydmyke oss offentlig - de legger begge livene våre i grus: hvordan skille mellom dem?

126

De som kom løpende med fakler og stokker om natten kjente ikke igjen den skyldige av Presten og Heksen, fordi Heksen hadde den svulmende blodåren som tydelig avslørte det anstrengende i det å være Ond.

127

Hvorfor er den Ondes Ondskap verre og mer egentlig enn den Godes Ondskap? - svaret kan kanskje antyde og avsløre noe av spørsmålet om Ondskapens problem, dens opprinnelse?

128

Ondskap - som det fullstendig uforståelige i at den svakere natur forsøker å hevde seg overfor den sterke.

129

Den Ondes Ondskap er ofte Rettferdighetstørst eller skeptisisme, mens den Godes Ondskap er et spørsmål om rang, om å holde andre der de hører hjemme.

130

Moralbegrepene - var ikke det bare et middel for å sikre at andre i omgivelsene rundt deg oppfatter deg slik du selv vil oppfattes? Og dermed gjør andre til en passiv mottager av din aktive handling;

De Gode kreftene i Historien er maktmennesket (Plantasjeeieren, psykologen, læreren) fordi deres biologi er slik at de klarer å gjøre deres indre og ytre verden til den samme: - Slaven, Kvinnen og Arbeideren "Eksisterer og Defineres" i den annens ytre handling - (men former seg selv gjennom sine egne reaksjoner - som dynamikken kanskje ikke tillater dem å utvide); - de har et indre liv, som reaksjon, men mangler et ytre, som handling. Det finnes en begreps-maskin i samtiden som alle følelser mates inn i som så presser deg til å bli enten fri mann eller slave. Denne begrepsmaskinen tolererer ikke andre frie menn - enn seg selv.

131

Mange Kristne mener at det planmessige i Naturen beviser Guds eksistens, men er mer tvilende til at det Grusomme i Naturen beviser Djævelens eksistens - eller kanskje ser de ikke det grusomme?

133

Virkeligheten er for komplisert til å forstås med våre Dualistiske begreper, men samtidig kan den bare eksistere gjennom et begrep. Og moral er det eneste begrep som kan realisere menneskets underkastelsespsykologi overfor rolletildelte eller rolletilkjempede autoriteter. Og Menneskets underkastelsespsykologi er det som hindrer oss i å ydmykes av opprøret som gjør oss heslig eller en fremmed makt - som gjør oss spaltede.

134

Om Kristen selvrealisering.

Når debatten nådde et visst nivå begynte de og inkludere motstanderens verdier inn i sin egen argumentasjon - fordi de ikke finner seg i at han funnet noe som gjør ham til konge på haugen: "Enhver som tror han er bedre enn oss og hever seg over borgerskapets verdier, skal få føle vår vrede", sier de. Og dermed snakker de om Kristen selvrealisering.

135

Når jeg hørte om Daniel Kanemanns teorier om Sjabloner og Heuristikk, så slo det meg at de først tar en følelse, en mening eller en tanke alvorlig, når den gir status, og bekrefter noe i dem selv - at opphavspersonens "Opphøydhed" beviser teorien. At det er en teori som noen representerer. Og at det er noen som vil bli representert av vedkommende.

136

Den Religiøse har et naturlig sinne og en naturlig aggresjon som han grunnet dårlig samvittighet bare kan uttrykke gjennom Kjærlighet og menneskeverd; den onde har ingen samvittighet - derfor bruker han vold; det vi behøver nå er å komme hinsides Godt og Ondt, det vil si og fullkommenhetsgjøre, oppgjøre og forene typene.

137

Den Onde, kan man ofte si, er Ond, fordi hans samvittighet latterliggjøres, marginaliseres og fortrenkes av den Godes Samvittighetsom egenlig er dårlig samvittighet over sin Sterke Hersker natur, men som renses av -Kjærlighet! -

og denne falske, Gode Samvittigheten hindrer den Onde i å få utløp for sin faktisk Gode Samvittighet : han radikaliseres, og blir Ond; rollene stivner, og Dualismen oppstår - de får egenskaper; Det Godes og Det Ondes egenskaper og Erfaringer er beskrevet, deres eksistens er uimotsigelig og uforanderlig - det er slik det er!

138

Vi opplever samtiden Moralsk - (de ulike gruppernes sosiale status), og vi opplever fortiden realistisk - (de ulike gruppernes handlinger). Der vi oppfatter dem som det de var eller burde fått være, og ikke det vi nå romantiserer dem til.

139

Døm meg ikke etter min Moral, men etter min Rettferdighet!

140

141

Forskningen sier at vi ikke kan forutsi hvem som vil handle Godt, likevel er hele vår sosiale rangordning basert på nettopp det; hvem som er Gode og hvem som er Onde - hvor har de så erhvervet denne statusen? forskningen sier også at det ikke handler så mye om egenskaper ved personen, men om Tid og Sted og den situasjonen de står midt oppe i; spiller den Kristne Nestekjærlighet inn i det hele tatt? Er den ikke et unntak, og ikke engang et hederlig et? Om vi ikke kan forutsi hvem som vil handle Godt, og det heller ikke handler om egenskaper, hvordan kan vi rettferdiggjøre vårt moralitetsstyrte og normalitetsstyrte samfunn? : Kanskje må vi innrømme at det ikke er Godhet, men konkurranse som er grunnlaget for vårt samfunn?

142

Den som vurderer, underkaster seg ikke.

Det er ikke lenger moraliteten, men normaliteten som er samfunnets underliggende struktur - og det er ikke kategorien du tilhører, men egenskapene du har, som avgjør om du er normal eller ikke, noe som er paradoksalt fordi man kan forskjellsbehandle noen ut av deres egenskaper, men ikke ut av Bevissthet - ettersom alle har det.

Medlidenhet med de svake var noe man i gamle dager måtte gi dem - og bygge et helt moralsystem rundt, fordi man ikke hadde det Politiske grunnlaget for å hjelpe dem ut av uføret.

Idag hater man myten om den fattige og sultende romantiske kunstneren (Kunst skal være noe forfinet begått av Champagnedrikkende kjennere, ikke noe rablet ned på konvolutter og servietter i fylla av galninger), og dette gjør man mer enn noengang; i vårt Anti-Rasistiske, normalitetsstyrte utdannelsessamfunn basert på sosiale roller og hverdagslige rammer, hater man intenst tanken på at noen, det vil si, den sosiale taperen har en måte og unnsnippe den rolle og skjebne andre har plassert ham inn i - den romantiske kunstnermyten er død, fordi taperne ikke fortjener en talerstol!

Ofte er det vanskelig og argumentere mot undertrykkere og overgripere fordi argumentene ikke kan uttrykkes med ord: (man kan ikke si at Jesus var Paranoid, eller at Anti-Rasistene er ekstreme, etc).

Du reagerer på meg og handler mot meg; jeg reagerer på deg og handler mot deg - vi blir aldri egentlige, aldri nøytrale; vi blir aldri frie.

Om den Religiøse med stor selvfølgelighet ikke lenger frykter Psykologiene (kanskje fordi han har begynt å gjøre oppfølelsene sine og ikke lenger er så styrt av impulser og instinkter?), men istedetfor utdanner seg til psykolog, så vet han rasjonelt med vitenskapens hjelp at Satanistene, Kommunistene og Opplysningstidens menn, tok feil - han behøver ikke lenger grumsete og hemmelige underjordiske begjær for å vise det! Ikke Gud, men Rasjonaliteten min har sagt det!

"Guds Kjærlighet" er et våpen - ikke for en verdikamp mellom Godt og Ondt, men for å få det svake, Umoralske Byttedyret til å lytte til deg og fascineres istedetfor å risikere at det stikker av når du jakter.

For det var gjennom andres makt over meg, og ikke bare gjennom mine egne jordiske begjær - som ga dem retten til å gjøre det de gjorde, at jeg led ondt.

Om andres umoral angikk dem, så var vel ikke tanken på at andres lidelse angikk dem noe merkeligere?

Hitler lyver - fordi han ikke vil underkaste seg lenger: og Sannheten er forbeholdt den som er rovdyr med, og ikke uten rett, og Hitler er uten rett fordi han har måttet kjempe for å ha rett.

Man forlanger ikke lydighet av det man elsker, men trofasthet,

En potent mann er like nødvendig som en moralsk mann - slik er verdens selvmøtsigende gang: for de trenger den sosiale rangordens seierherre for å forkynne avholdenhet og seksualmoral.

Den Religiøse som Psykolog: han tror ikke lenger på Gud, han støtter seg på ham. Semantikk er minst like viktig i utformelsen av Religionene som dogmer. Kanskje er hele den foreløbige religionshistorien en feil, grunnet at den reiligiøse var en irrasjonell type som nærmet seg Gud Irrasjonelt?

Feilen de gjorde var å regne kategorien du tilhørte (Homofil, skilt, tyv) som syndig, og ikke de dårlige karakteregenskapene (Hykleri, misunnelse, fordommer, sladder) - og der stiller vanlige mennesker enda dårligere enn andre: det er det vi kan kalle "Pilen-som-bommer-på-målet" paradokset: at den moralske umoralske sider ikke treffer den umoralskes moralskes sider: de elementene som kunne snudd opp ned på hele fundamentet settes aldri opp mot hverandre.

Ikke bare den skjeggete, skitne overfallsmannen, men også den gode og rettferdige har et hemmelig, underjordisk begjær etter å krenke og ydmyke den frie, ville fjellblomst - likevel får den Gode og Rettferdige sin status som God, fra å bekjempe både fjellblomsten og overfallsmannen - som det samme! "Dette er MOralens og Umoralens" paradoks.

Språket gjenspeiler kun sosial status, og hindrer oss derfor i å kommunisere uten andre metoder enn ideene (ord, argumenter, begreper, følelser, hersketeknikker, å få siste ordet) - og ideer vil av natur betvinge den andre; overbevise, forandre, stemple - rent ut sagt umyndiggjøre og umenneskeliggjøre andre som bablende, illeluktende sosiale og psykiatriske tilfeller.

Forsøk på et Immoralsk Gudsbevis:

Ettersom Historien viser oss at Moral kan være naturstridig (Undertrykkelse av slaver, jvinner og arbeidere), og det er vanskelig og rettferdiggjøre det gjennom Evolusjonen hvor de sterke styrer og de slett ikke er naturstridige - da må Gud finnes for å bevise de svakes rett gjennom hans storhet som mennesket har en del av gjennom å være skapt i Hans Billede, at Friedrich Nietzsches over hundre år gamle forestilling om at moral, som fokuset på det hinsidige, var naturstridig: (dette er det "Immoralistiske Gudsbevis"). Siden man ikke kan bevise de svakes rett gjennom Darwin og Evolusjonen, må den kunne bevises gjennom at Gud eksisterer: de svake har jo fått rettigheter - hvem andre enn Gud ga dem det?

Nåtidens kunstnere sier ikke fortvilet at de ikke vil dø på et sanatorium som fortidens kunstnere ofte gjorde, kanskje fordi deres av-romantiserte innstilling gjør at de heller vil være friske enn - frie?

Det at de "Felles verdiene" har gjort at vi ikke lenger trenger mesterverket til den unge kunstneren som bærer en generasjons drømmer inne i seg, gjør sitt til at man idag beskylder de talentløse geni-personlighetene for å "Ha et Ego".

For å komplisere bildet: lengselen etter Opphavet er det Ondes opprinnelse, og lengselen etter å definere og slik kontrollere opphavet og gjennom det kontrollere alle som forholder seg til det, er det Godes opprinnelse.

Den begrensede Identitet med alle sine forløsningsdrifter som kollektivt påfører oss er opprinnelsen til Ondskapen.

Ondskapens Opprinnelse, tenkt som at vi bare tåler å se hverandre som en tildelt rolle med en sosial status - om vi ser hverandres egenskaper skammer vi oss over våre fordommer, vi skammer oss over våre manglende "Nytte og Middel" i den andre; vi trenger ham ikke, vi er impotente overfor vår egen menneskelighet, vi skammer oss over at vi ikke kan forholde oss - gi den andre en sosial status og vi kan brenne ham på bål eller kaste ham i fengsel! Da vet vi i allefall hva han er! Uten den andres status, mister vi vår - og denne skammen er den største: skammen over å være en av de andre: at vi ikke kan se vår andre som et moralsk fenomen, men som et menneskelig fenomen.

Vi kan aldri forstå virkeligheten som Gode eller Onde - vi kan bare oppleve den som Gode eller Onde, og vi kan bare oppleve oss selv som Gode eller Onde når vi kjemper, og både kjærlighet og hat kan være våpen å kjempe med, og hvor bare Rovdyret (Kristendommen) kan representere Kjærlighet, og hvor bare Byttedyret (Nasjonalistene) kan representere Hat, fordi den Gode "Dras opp" (sublimerer sin lidelse) av den Onde, og den Onde "Dras ned" av den Gode: - det er undertrykkede følelser - med styrke, møter erkjente følelser - som er svekkede.

Alt vi egentlig kan gjøreer å reagere på den andres reaksjon overfor oss.

Den Gode vil ikke tenke - for da avsløres det hvordan han egentlig er: han reagerer mot den Onde; den Onde hemmes og fortrenger sin tenkeevne grunnet den Godes reaksjon: han kan ikke tenke, og så reagerer han tilbake mot den Gode: Godt og Ondt er to hemmede og fortrenge Rasjonaliteter, som temmes til å uttrykke seg i motsetninger.

Vi frigjør oss fra hverandres frigjørelser fra hverandre: - vi frigjør oss fra den andres frigjørelse fra oss.

Gode og Onde vil mer enn noe annet bli fri fra hverandre, det de avføder i hverandre, og du må bli fri gjennom ideer - men ideer gjør deg ikke fri, men de gjør deg til God eller Ond. Dette er "Den kveilede Slange" paradokset.

Et av Menneskets store paradokser er at Sannheten er like begrenset som løgneren - begge er erfaringer som avføder hverandre, men hvor en klarer og selv beholde de positive følelsene, og samtidig aktivisere negative følelser i den andre.

Frihet er muligens en illusjon fordi vi blir ufrie gjennom ideer, og språket, som vi er tvunget til å kommunisere med, er utformet til å uttrykke seg gjennom ideer.

Sannheten om de ulike Moralitetene og Personlighetstypenes dagligdagse handlinger, er at de rettferdiggjørende ordene og de bevisende begrepene (Moral, dyd, ære, normalitet, toleranse, folkeskikk), følger som en logisk konsekvens av den sterke, moralske rovdyrnaturens handlinger:

den svake har ingen ord som rettferdiggjør hans handlinger, og hans handlinger er alltid et forsvar mot en annen - ikke en handling i seg selv.

Løgn, det er det herskeren forakter i Slaven, og Sannhet, det er det som radikaliserer slaven - om herskerens Ord, Tanke og Gjerning gir ham spillerom.

Lykke - som å skape seg selv, definere seg selv, og kurere seg selv.

Lykke - som at grensene for hva som er Galskap, begrenses - og at grensene for hva som er Moral, utvides.

Lykke - som det å lære seg å tenke Skeptisk-Erkjennende istedetfor å tenke Skeptisk-Bekreftende.

Lykke - som at vektskålen endelig tipper den andre veien, og man ser det man hele tiden har visst var sant: rangordenen med Psykiaterens penn på toppen var løgn og feighet - og den Umoralske sees for sin natur, ikke sin status, og den Moralske sees for sin natur, og ikke for sin status.

Ondskap - det er de Ord og Handlinger som ikke har blitt politikk ennå, men som fortsatt er utenfor vanlige menneskers tanke og følelsesliv, deres erkjennelser - slik at begge siders argumenter og begreper er like gode (I tidligere tider kunne dette være ting som mobbing, overgrep mot barn, overgrep i psykiatrien).

La meg avsløre en av hemmelighetene om Vestens Samfunnsstruktur for dere:

I mytologien er skurken Grådig og Arrogant; i virkeligheten er det maktmennesket og alminnelige mennesker som er det (Sosial status, rangorden, utdanning etc).

I Mytologien er Heltene frihetsforkjempere; i virkeligheten er Heltene Onde og Syke om de ønsker seg frihet - det er egoistisk og psykopatisk.

Vestens samfunnsstruktur er slik fattet:

Mytologiens Godt er Virkelighetens Ondt, og Mytologiens Ondt er Virkelighetens Godt.

Ikke ofre seg for en Synd, men bekrefte en Ressurs.

Det at Europa og Vesten er de store bragdenes og de store geniernes hjemland er nå praktisk talt utryddet av religionsfriheten og dens "Felles verdier", hvor Individets frihet er undertrykket av Religionsfriheten og de Gode kun klarer å være store der de samtidig kan være tolerante: vi tolererer kulturer, vi skaper den ikke!.

De Gode og Rettferdige mangler et begrep og en historie for å forklare muslimenes hat og vold, slik de grunnet århundrer med rasisme, til dels Kristen Rasisme i Europa, ikke mangler et begrep for å "Forklare" ekstremistenes hat og vold.

Vi forbereder folkemord språklig ved og begynne og forbinde bestemte egenskaper som Kvinneundertrykkelse med Muslimer - (Vi må konfrontere bevisst, ikke forbinde ubevist); men hva forbereder vi språklig når vi begynner å forbinde ekstremistene med fobier og paranoia? - (Vi må bekjempe ærlig, ikke ved å fortrenge).

Ufullendt:

fortapt - i en selvrettferdig, middelmådig, mistenksom, sladdernormalitet - hvor alt de egentlig hadde på meg var det de gjorde meg til -

Fra Jødehat til Muslimhets (som om hets er like alvorlig som flere tusen år gammel forfølgelse - og hvorfor sier de da at Anti-Semittismen blomstrer i Dagens Europa?; - denne hetsen må uansett ikke møtes med fortrenkning av kritikk), dette sto det i Mars-utgaven av "Ny Tid" i 2012: "Den andres" politiske funksjon; muslimer er ikke den "Andre" i Vesten idag, Global Jihad motbeviser dette, det finnes reelle grunner, og de savner også en historie som er uten selvforsvar - (de har jo selv vært mektige krigere og har vært nær ved å erobre Europa); hvordan kan "Hijab være en godt integrert del av den Norske virkelighet" om de som bærer den er "De andre"?. Og hva med "Den andres", ikke politiske, men religiøse og moralske funksjon i Jødedommen, Kristendommen og i Islam? (Kvinner, Homofile, barn, Dyr, tyver, og voldtektsofre); hvem er ofrene, hvem kan med rette kalle seg "Den andre"?.

De Gode og Rettferdige forsvarer at Muslimske Kvinner frivillig bærer heldekkende plagg ved å henvise til Klovner på Sirkus som bruker sminke: - Klovner dekker seg jo til! Hvorfor får ikke de lov?! dette er et eksempel på de etablertes "Nihilistiske logikk", som den liberale moralen er eksperter på: de sammenligner de ytre kjennetegn, og ikke de bakenforliggende tegnene.

Penger til gode formål (hjelp unge som sliter psykisk), og Religiøs moral (brenne luksusvarer for å få bukt med overforbruk) er bedre argumenter enn Rett og Galt, eller høytflyvende fikse ideer som "Individets rettigheter" - dette er det jeg vil kalle "Den edle motivasjon" paradokset: de er ikke klar for det før de endelig kan gi slipp og alle følelser som stritter imot er oppgjorte, man kan endelig unne seg det med god samvittighet.

Godhetens og Ondskapens opprinnelse er i Sosial Status: Godhet, i form av teknologiske og medisinske nyvinninger som skyldes sosial status, og Ondskap, i form av arbeiderklassegutten i Tenårene som begynner å gå på nasjonalistmøter fordi arbeidsledigheten har rammet hans bydel.

For alltid var det de Gode og Rettferdige egentlig ville med sin moral å kunne utøve makt, å slippe å bli ydmyket, å slippe å ha dårlig samvittighet, å ikke måtte forholde seg likeverdig men kunne herske - å slippe å kjempe om makten men kunne fylle ut umyndiggjøringsskjemat ved det minste lille tegn på egenvilje og selvstendig tenkning; den som ikke kan unne andre noe, vil alltid søke mot ideologiene for å fremstille seg som en som gjør nettopp det.

Det som forkludrer Ondskapen er vår avhengighet av å fortolke den (vi klarer ikke vise medmenneskelighet, vi klarer bare å vise holdninger).

Jeg, som en Skeptiker som ikke har fortrenget, men overvunnet mine Religiøse sider, drister meg til å erstatte "Kontinuitetens Lov", med min egen "Livs-stadienes Lov":

"Begrensede erfaringer og egenskaper som gjennom reaksjoner oppfatter tilfeldige inntrykk av fortolkninger andre gjør av deg, som frigjør seg fra eller hevder seg overfor overgangen mellom Naturer og Ideologier".

(Våre erfaringers reaksjoners maktesløshet overfor maktenes relativitet, møter tilfeldige inntrykk av fortolkninger av deg som er begrensede) - .

To erkjennelser om moral:

- Hvordan kunne vel de forstå at vi sto langt over deres moral? -
- Aldri falt det dem inn at det var de selv som var umoralen. -

Noen mennesker (et lite mindretall kanskje, men det er de som blir hørt!), velger å kalle seg kristne på grunn av sin moral, og ikke på grunn av sin medmenneskelighet.

"Virkeliggjøringens Lov":

"Den Indre Verden som handlende utgangspunkt, og den Ytre Verden som mottagende reaksjon".

- (Denne loven er forenklet av litterære hensyn).

Bare den natur som handler, eksisterer både som Inde og Ytre verden - den svake natur eksisterer i den annens ytre handling, og er "Drøm og villfarelse" - en regelrett Satanistisk forførelse i den indre: eller rettere sagt, den svake naturs indre verden eksisterer ikke.

Både Gode og Onde mennesker søker Sannhet og Rettferdighet - men erfaringene, bakgrunnen og livssituasjonen (og prosesseringen av dette), bare tvinger dem til å gjøre det på en ulik måte.

For det de avskydde i vår frihet var ikke egoismen, men det de selv ville være, men ikke kunne unne seg som det det var - storheten, Gudelikheten.

Foreldreløse Analfabeter med Kjønnssykdommer utfordrer oss fordi de ikke passer inn i en tildelt rolle eller sammenheng i den Klassiske Europeiske Dualismen hvor taperne selv har skylden og sønnene straffes for fedrenes synder - de forvirrer oss, unødvendiggjør oss - hvorfor evner ikke våre moralbegreper og forklare deres lidelse?

Våre Vestlige, Dualistiske Moralbegreper klarer ikke å forklare barns mobbing i eller utenfor skolegården; de forklarer kaoskreftenes åndehær, dårlige avlinger; de strekker ikke til; Barn er ikke Onde, de er umodne; våre moralbegreper er skapt i en tid da kun den Gudløse var Ond, "Ekstremisten" fantes ikke, og vi bekjempet hekser, varulver og demoner med dem; når vi oppdaget at verden besto av flere typer Ondskap, strakk ikke moralbegrepene til lenegr, og vi sto igjen forvirrede og skyldte på at offeret ikke "Møtte mobberne", som igjen hevnet seg med Ondskap, grunnet en rolle det aldri kom ut av.

Forskjellen på en prest og en Fascistisk eller Anarkistisk Ekstremist er at presten ikke tviler på sine rabiater fordommer, fordi han ikke er blitt radikaliseret. Men den som er blitt radikaliseret er spaltet mellom tro og tvil, og er samtidig dypt patologisk: på et punkt oppe i det hele stikker følelsen av å være krenket dypere enn følelsen av å være del av noe større. Men den radikaliserete er ikke et offer, men en overlever.

Det var ikke Kunnskap som var forbudt for Adam og Eva i Kunnskapens Tre, men fordommer - og de fremstår som Kunnskap, fordi balansen mellom maktene i samtiden er kløvd: den ene har kunnskap, men ikke makt, og den andre har makt, men ikke kunnskap: - vår psykologi kan ikke godta at fordommer og kunnskap er to separate ting - vår helhet trenger begge; vår sjel bare en.

Man kunne si, kanskje litt satt på spissen, at den store forskjellen mellom Adolf Hitler og Kristendommen, er at Hitler har vanskeligere for å rettferdiggjøre og rasjonalisere sine overgrep.

Den ekte Synd er at jeg føler meg tvunget, overtalt og forpliktet til å oppgi meg selv fordi noen andre elsker meg og vil hjelpe meg. Hjelpen blir et makt forhold og maktforholdet hjelper meg ikke.

Dødens Tre! - det er Kjærligheten, Friheten og Livet, forkrøplet og redusert til innestengt drift - (Og det er spaltingen av typene i en først og fremst moralsk flokk som gjør den gode ond i driftene men god i uttrykket, og gjør den onde god i lengslene men ond i uttrykket). -

Hver Tidsalder ser Samfunnsformen som -Livets Tre! (de positive, opprettholdende kreftene), og opprør mot Samfunnsformen som -Dødens Tre! (de negative, nedbrytende kreftene) - "Livets tre og Dødens Tre" beskriver ikke en Dualisme ved Mennesket som ikke kan endres, som er medfødt eller gitt av Gud.

- Livets Tre! som en fullkommen Moralsk Bevissthet, uten feil, som vet den har rett - som er begrenset til en interesse, en erfaringsbakgrunn, et register.

-Livets Tre!, det er lydigheten i et maktforhol: det føles godt!;
- Dødens Tre! det er de negative følelser som oppstår når noen hevder seg og bryter ut av maktforholdet: det føles ondt.

Slik som hver og en av oss skal tre frem for å dømmes rettferdig av Gud for våre Gode og Onde handlinger - likeledes skal også det Onde ved det Gode (MOralske fordommer), og det Gode ved det Onde (nyskapende krefter skjult i de undertrykkede) dømmes rettferdig.

Menneskene vil aldri få en virkelig forestilling om et evig liv i himmelen før et menneskes gode egenskaper former en sjel som kommer til himmelen, og alle de dårlige egenskapene former et legeme som kommer til helvete - men de hører sammen som et produkt, en skjebne, et levd liv; derfor er enhver forestilling om Himmel og Helvete, dypt urettferdig.

Om språket har en grense for hva det kan uttrykke, så har også moralen en grense for hvilke verdier og idealer den kan romme.

Det jeg raskt oppdaget var at om jeg ikke følte skam, så hadde ikke de rett - deres overlegenhet lå helt og holdent i min skamfølelse. Og hvordan kunne den som skammet seg over å skamme seg, og ikke hentet ut styrke fra det - utføre ordrer? Et Menneskes frihet ligger i hvordan det i dynamikken i relasjonene og gruppen, håndterer følelsene sine.

211

Det den Gode frykter mer enn noe er den som har noe å si, han som ikke lenger kan ignoreres, den som må taes på alvor.

212

Den egentlige forråelse, som det og måtte finne seg stilltiende i at den Amerikanske Plantasjeeieren har bedre argumenter enn deg.

213

Vri over Parmenides lære om motsetninger.

Det som kjennetegner den Gode og den Onde er at de begge hungrer etter Kjærlighet og forlanger lydighet, men at de bare kan oppnå dette ved å kjempe mot hverandre, og de kan bare kjempe som "Å være det den andre egentlig er - som rollebytte": muliggjort, grunnet "Psykopat og offer genet", som lar skammen styrke seg og lar styrken skamme seg. Resultatet er en feil og klønete tilnærming til Sannheten - (F.Nietzsche).

214

Hvordan frigjøre seg ifra urettferdighet i egen historie, når andre kulturer har en bedre begrunnelse, og emosjonelt sunnere holdning til, den samme uretten? Og en sosial balanse som ikke fører til et opprør som er "Affektive fordommer".

215

Mennesket er født biologisk ulykkelig fordi lykke er å ikke være skapt av noe annet enn deg selv, ikke stå i forhold til noe over deg, ikke være avhengig av noe, ikke være et middel - all menneskelig lykke er derfor høyst selvmotsigende og tilfeldig.

216

Mørkets tragedie er at det aldri kan få rettferdighet - som mørke, for de erfaringer som det er blitt påført - det må først være villig til å oppgi seg selv. Og den som oppgir seg selv får ikke rettferdighet, men forandring, frigjørelse, prosessering - han står ved et veivalg: og alt dette veivalget kan gjøre for ham er å gi ham tilbake den han var - ikke gi ham moralsk rett.

217

Om man kunne få lyset til å oppgi seg selv for å få rettferdighet, så ville man være fri - endelig fri.

218

Og hele tiden under følelsesmessig press fra disse Psykiatrikjerringene, som ikke kunne vise respekt, men bare vise omsorg.

219

Ond, det er når Adolf Hitler dreper og skaper skiller mellom menneskene; God, det er når de Allierte dreper og skaper skiller mellom menneskene.

220

Hvordan uttrykke at det de gjør mot meg er galt, når alle ordene i språket vi bruker, bare rommer rettferdiggjørelsen og rasjonaliseringen av det de gjør galt mot meg? - Mine erfaringer må seire gjennom de begreper de motbeviser meg med!

221

Sannheten eksisterer kun som en begrenset rolles reaksjon på noe andre har erfart som urett.

222

Om Demonmasken på veggen med den svulmende boldåren som tydelig viser det anstrengende i det å være ond, ikke var ond - så ville de behov den gir uttrykk for gjennom ondskapen, bli hørt og sett.

223

Den som tilkjemper seg en rolle - gjennom å skape de strukturene hvor de selv har størst sjanse for å lykkes - og tildeler andre en rolle -

gjennom å forlange at den oppfatter virkeligheten som Språklig (Egoist, Anarkist, Psykopat) hvor den selv kommer dårlig ut, istedetfor å oppfatte virkeligheten følelsesmessig (Følelsene som gir den rett må uttrykkes gjennom et ord og et begrep som kanskje ikke kan finnes) - legger selv grunnlaget for Demonmaskens svulmende blodåre - den Onde mangler et Språk, ikke medlidenhet.

224

Den Gode og Rettferdige har også et "Mønster", og en "Ubegrunnet frykt"; frykten for at mennesket er helt friskt! : at det ikke trenger Gud, at det ikke trenger andre, at det ikke trenger hjelp, at det ikke står til rette for dem; dette kaller jeg "Det friske menneskets" syndrom.

225

Ennå har vi ikke evnet å skape en bedre Moralsk ide enn Gud : en som samtidig er både frigjører fra og opprettholder av det bestående - hverken den Afrikanske Slaven eller Plantasjeeieren våger eller vil heve sin røst gjennom å skape noe som helt og holdent tilhører ham, Moralsk sett.

226

Ennå har vi ikke evnet å tro på en Gud som elsker alle de Gode, og straffer alle de Onde - (i enhver kategori er det noen som historisk sett ikke hører hjemme der) : gudsbegrepet har to sider: den historiske Gud og den Åndelige Gud.

227

Demoner er Kunnskap ut av opprør; Engler er Kunnskap ut av fordommer. Begge er begrensende og villedende.

228

Den ekte Kjærlighet er i Himmelen hos Gud: men da er de kuede, plantasjeslavene, utenfor i mørket.

229

Kjærligheten - den er like mye i Helvete som de kommendes visjoner for fremtiden.

230

Djevelen er ikke en Fiende, men en annen erfaring som trenger en annen løsning: bare den Sosialt blinde dømmer Djevelen!.

231

Ydmykelser og Hersketeknikker er den vanlige manns rettferdighet.

232

Kampen mellom Godt og Ondt er en reise mot Kunnskap, hvor begge sider må gi og ta, innrømme feil, overvinne seg selv - må ta noe av den andre opp i seg selv.

233

Vissheten om at moral kun var følelsesmessige behov, og måter og tilfredsstille dem på.

234

Moral avhenger av at jeg ikke forholder meg rasjonalt til den moralske, eller at jeg føler at han "Taler til min Samvittighet".

235

Jeg ønsker å herske over deg, sa Han - men ikke på det grunnlag at makt er rett.

Først så snakket de til meg om forskjellen på Rett og Galt, men så oppdaget jeg at de ulike typene på skolen og i bygda hadde en sosial rangstige, en rangstige de på toppen hadde innført uten å spørre dem om det.

Det egentlige moralske spørsmålet er at om det er lidelse som er den erfaring som gir deg rett, hvem har da rett av Alkoholikeren, eller familien som skammer seg over ham?

Det er ikke fullt så enkelt som i Hinduismen eller i Knut Hamsuns forfatterskap, at Mennesket kan ha både gode og Onde sider, men også moral kan ha en positiv og negativ side, slik også umoral kan ha en positiv og negativ side; umoral kan være den verste tølper-oppførsel, men samtidig frigjøre fra moralske fordommer, og moral kan være tversigjennom konservativt - gammeldags og forstokket, forgubbet, men samtidig det mest enkle og sunne bondevett - eller medlidenhet som uten annen baktanke enn å motbevise tyrannene ofrer seg i konsentrasjonsleirene : se dere om!.

Adolf Hitlers store feil var ikke bare ekspansjonspolitikken, men at han var Nasjonalsosialist, og ikke Nasjonalkapitalist.

Paradokset, altfor få er oppmerksom på, det er at både den Gode Borgeren, og den Stemplede Taperen føler at rettferdigheten seirer til slutt, på en eller annen måte, om deres urett rommer en rett, for den egentlige uretten er at rettferdigheten inneholder to ulike versjoner, hvor begge har en viss rett - fordi begge fortsatt kjemper og tviler.

Gud er både Samfunnets Moral, og fremtidshåpet til de som er undertrykket av denne moralen.

Lykken, som de tidlige, klare morgentimene i all sin milde skjørhet, da alle metafysiske spekulasjoner slipper taket, og jeg ikke eksisterer gjennom motsetninger, indre strid, tvil - og tankene og følelsene klarer, mens jeg ser spørsmålet om Tilværelsens Innerste Vesen i et nytt lys - og jeg vet at denne felles opplevelsen aldri kan bli grunnlaget for våre moralbegreper, uansett hvor meget vi trenger det, ettersom moral må kunne handles mellom to, som et språklig begrep eller språklig Ord, som skaper rang.

Også Cypressene gleder seg over deg, fordi du ut av takknemlig, generøs livsapetitt og en moral som ikke fortolker andre, søker en Gud som frelser ut av medmenneskelighet.

Den svulmende blodåren i pannen som tydelig viser det anstrengende i det å være Ond, kommer av at den Onde ikke klarer å respektere seg selv når han er Ond, slik den Gode kan - han gjør noe han ikke har rett til, han har trådt over en grense - og grensen er den andres anstendighetsfølelse, Irrasjonell med et lys i seg, som krenkes over at vi ikke forstår at det vi opplever som urett - er en sosial norm; dens rettferdighet blir andres urettferdighet, på et tiltusket og feilslått grunnlag.

Den svake vet hvordan den sterke er, men mangler ord for å beskrive det, den sterke vet ikke hvordan den svake er, men har ord for å uttrykke det.

Små mennesker lærer deg ikke respekt for store følelser og store tanker, men lærer deg kun respekt for moralske autoriteter, og moralske autoriteter klarer bare å se moral i en side av livet og de evner bare å tenke kritisk om andre (som fakta) og de vil bare tenke kritisk om seg selv (som Visdom); store følelser og store tanker bør være en Gresk-Kristen: sunne og sanne! Og moralske autoriteter bør være oppdrager av et lite menneske, de bør ikke være "Misforståtte" (enten som liberal eller konservativ - for det siste er vel også mulig?), og de bør fremfor alt være vidttenkende: - moral rommer også fremtiden - og hvem vet hva og hvorfor noe i samtiden misforstås som - Ondskap og Galskap?

I hjembygda lærte jeg at det ofte er de som ikke unner andre noe, som vet hva som er best for andre - og det er de som vet hva som er best for andre som er minst ærlige angående hvorfor dette er best.

Følelsen finner ikke bare fred i det evige, men like mye i et positivt og humørfyllt sinn, som er trygg på seg selv og som vet hva det vil - og hva som er godt for det - og Sjelen finner ikke bare hvile i det Guddommelige, men i overbevisningen - som like mye er sunn egoisme og selvoppholdelse, som den er Ideologi.

Følelsen finner like mye fred i menneskelige relasjoners rutiner og ritualer, fylt av uuttalt og mild kjærlighet.

Det som egentlig "Radikaliserte" meg, var ikke mitt "Eget gutteromsaktige voldsunivers" - men den smålige gjerrigheten i det å alltid skulle ha rett.

Det som like mye som "Mitt eget Data-spill inspirerte voldsunivers" "radikaliserte" meg, var den massive motstand og overmakt man ble møtt med når man sto opp for seg selv og hevdet seg overfor deres fordommer, kontroll, hykleri, sladder, løgn og misforståelser.

Det som kjennetegner den Onde - Transformasjonen av andre, reduseringen av dem - det bærer også den Gode i seg: (Psykiatri, de populære elevenes mobbing, oppdragelse, snevre samfunnsroller etc) - den Gode er Ond grunnet sine handlinger, ikke grunnet sin "Radikalisering; den godes "Transformasjon er God fordi den gjør deg - Ond! og den Ondes "Transformasjon" er Ond - fordi den gjør deg - God! Dette er "Den motsatte effekt" syndromet.

Den følelse som behøver å finne fred i det evige burde slutte og stille spørsmål, og istedetfor seile på den sunne egenviljen gjennom livet.

Men så spurte jeg den Kristne, eldre mannen da han ble myndig:
- Hvem er det egentlig du vil skal bestemme her i denne verden?
De som farer med sladder eller de som farer med hardt snakk?

Så slo det meg plutselig da Individualisten i meg nok en gang ble beskyldt for "Egoisme":
hvorfor beskriver alle negativt ladede ord og begreper - de onde?!

Hvorfor kan ikke negative ord og begreper beskrive - samfunnet?
Det er en misforståelse å tro at det er en kopling mellom den ondes karaktereregenskaper og verdier, og ordene og begrepene som beskriver ham: den barnløse beskyldes for -Egoisme! men den som har stiftet familie har fått barn for å oppnå sosial status, bli lykkelig, føre familienavnet videre - like egoistisk!
Verdiene i språket er konstruerte maktforhold;
Den "Egoistiske" er kontrollert, kneblet, holdt nede av et ord som stimulerer skam og skyldfølelsen i ham: kontrollfølelsene.
Den Gode har Onde behov som er sublimert gjennom språket til noe Godt; den Onde har gode behov som er fortrenget og hemmet gjennom språket til noe Ondt.

Når den Onde skamløst hevder seg overfor den Gode, skolegårdens Konge, da oppstår begrepet om Ondskap - fordi den avmektige må oppleves på en ny måte for å binde ham - og han mister all respekt - da er alt tillatt, og de risser tegn og symboler med kniv inn i Dyrets panne for å vise ham frem for verden - trådt under hæl, skamfull og rasende.

Kristendommen ber oss innstendig om ikke å dømme, fordi da kan vi heller ikke dømme sant - (moralbegrepet som kamuflert dom).

Ondskapen mangler en Empirisk realitet, et Empirisk bevis - den har kun en fysisk realitet, som kun klarer å bevise seg selv gjennom lidelse - for den onde "Ender ikke alt i realiteter", som en middels dyktig dikter kunne sagt det.

Moralbegrepene - som en måte og bedrive sosial kontroll på gjennom å påføre skam og få noen til å føle seg dumme; moralbegrepene er voksensamfunnets måte og få andre til å være sjalu på deg, istedetfor at det er du som er sjalu på andre.

Ufullendt:

- slutte med å tolke personligheten min ideologisk, og slutte med å lese og tilfredsstille behovene mine og deres erfaringer Dualistisk -

Om stifteren av en ny religion er den største mann i verden - som profet, så er han likevel den minste mann i verden - som konservativ.

Gud er Semantikk, moralbegrene er Semantikk, språkmakt - uten følelsen av skam og skyld (eller at de taler til dine bedre sider!) som man får gjennom et ord, fordufter deres overlegenhet fullstendig: fordi den Gode har ingen moral, språket gjør ham moralsk.

Den Onde kan ikke få rett hverken som svak eller sterk - det er hans svakhet; den Gode kan ikke få rett som det han er: (sosiale fordommer, sosial kontroll, sosial rang, sosiale roller); han trenger språkmakt og maktspråk for å lede oss inn i et avhengighetsforhold hvor vi reagerer slik som han vil: at han har et følelsesmessig grep om hodene våre, at vi er Onde, dumme og sinnsyke fordi våre egenskaper skammer seg og står i forhold til en som påfører skam: dette er Godt og Ondt som svak og sterk - som "Den ønskede reaksjons avhengighets" syndrom.

Det moderne rasist-begrepet dømmer og straffer alle som evner å tenke selv, spesielt når det kommer til betente temaer (for dem, eller for alle som har en agenda!), som for eksempel Kristendom, Andre Verdenskrig og Europeisk Kunsthistorie: de vil hindre oss i å diskutere fritt fordi de vet at det er fri diskusjon som har bygget opp Vestlig sivilisasjon - de vil definere Europeerens identitet, hvordan han definerer seg selv - det kan de ikke lenger gjøre gjennom å rope "Du er syndig", de må rope: "Du er rasist"! fordi de vet at europeeren ikke skammer seg over å være Syndig; den som idag vil definere andres identitet må hevde seg å være en undertrykket minoritet.

Man mistenkeliggjør det når Nazistene handler Godt, og man bortforklarer det når de allierte handler Ondt; videre - man fylles av mildhet og fred når en Pave dør som han har levd: tro mot sin overbevisning, mens man fylles av frykt og myter når en av de store okkultister dør som han har levd: tro mot sin overbevisning; - (ekstensielt sett klarer vi å tro at alle mennesker har både Gode og Onde sider, men Politisk - som realitet - klarer vi det ikke, vi frykter vår egen tro, vi er ikke klar for den; det Politiske menneske i oss har alt å lære av det medmenneskelige i oss - vi frykter det nakne menneskelegeme: det blir for ærlig for oss, vi frastøtes av vår egen nakenhet - å dømme andre som helt og holdent umoralske uten å levne dem noen som helst form for ære, det redder oss fra å se andre som det de er, som det vi ikke klarer og se dem som: som noe uavhengig av oss.

Kunne man ikke si, med forbehold om manglende nyanser, at Mennesket kanskje er uten skam og skyld? - fordi dets handlinger rettferdiggjøres av dets stand og status, og dets stand og status overskygger dets vesen og sinnelag.

Ondskapens opprinnelse - kanskje ligger den, Ikke i den frie Viljen i Edens Hage, men i det at den Gode er God - fordi du kan ikke skape argumenter mot ham som fjerner ham fra makten eller river grunnen under hans ideologi; man kan bare håpe på å inkludere seg selv i hans styre med sin kritikk? - dette er "Det uformelige argument" beviset mot "Fri-vilje" beviset.

Det var ikke den frie vilje og det at vi selv måtte kunne velge mellom Godt og Ondt, som gjorde at Ondskapen kom inn i verden ved fotten av Kunnskapens Tre i Edens Hage - at Ondskap er en forutsetning for frihet; fordi i Edens Hage var ikke ting ennå satt i rette skikk; godt hadde ikke blitt godt og ondt hadde ikke blitt ondt - kjønnsdrifter og eiendomsdrifter fremsto fremdeles som "Kjærlighet"; det var intet motargument - dette er "Sammenhengs" beviset mot "Fri-vilje" beviset.

Skulle vi ha drivkraften til solstenkede og blodflekkede imperier inne i oss, måtte dets drivkraft, uforløst lidelse og uforløst lengsel - lengselen etter forløsning å selv være noe høyere eller være en del av det - også skape en mulighet for en skyggeside, en Ondskap som vokser ut av dette : en feilslått måte og forløse lidelsen på : dette er "Storhets" beviset mot "Fri-vilje" beviset; den feilslåtte forløsning av storheten som den fattige, arbeidsløse amatør-maleren fra Wien.

Godt og Ondt er en feiltagelse, en konstruert maktbalanse; Godt og Ondt er sånn det er mellom oss, i dette livsstadiet og denne sosiale bakgrunnen; vårt register og spillerom - det vi innrømmer hverandre.

Forskjellen på en Moderne Eksorsist - som bruker psykologiske metoder, og en immoralist er at eksorsisten mener at de negative følelsene avkrefter den besatte, mens Immoralsiten mener at de negative følelsene rettferdiggjør den besatte. Det er Eksorsismen tolket Kapitalistisk og Eksorsismen tolket Sosialistisk.

Prestene i stater med en fremvoksende kapitalisme raser mot de nye Idolene: penger, nytelse, makt og status, som har erstattet Kristus; det kan synes som om makt er negativt som materialisme, men ikke som konservatisme! - (Moralbegrepene som kamuflert legitimeringsmiddel).

Okkultisten som var "Verdens Ondeste Menneske ifølge sladderpressen, hadde kanskje rett i noe, "Uansett hvor grov og plump han kunne være": moren vår ser en side av oss, vennene våre ser en side av oss, og vi selv kjenner en side av oss - hvordan kan de knytte oss opp mot normalt og unormalt når de ikke engang vet hva vi er!

I Begynnelsen var Ordet som fikk all til å forstå hvor på rangstigen de hørte hjemme.

I Begynnelsen var Ordet som fikk noen til å føle at de må stå til rette for andre.

Karma som straff for Onde Handlinger kan umulig finnes, fordi man straffet rett som urett og urett som rett - alt var ikke satt i rette skikk; visse Historiske krefter var ennå uforløste.

Rettferdighet handler ikke bare om økonomi men at den normalt kledte spissborger også "Bare må akseptere at det er sånn det er".

Det som bidrar til å forklare "Radikaliseringsprosessen" er at et begrep eller et argument, en ide eller en tro bidrar til å gjøre deg handledyktig og mindre avmektig - du finner deg ikke i den sosiale kontrollen lenger.

Når den Gode uttrykker umoralske og forkastelige handlinger, så uttrykker han dem likevel som nettopp - God!
Den Gode blir aldri helt Ond.

Ondskapens opprinnelse er ikke som Alvin Plantinga sier at vi måtte kunne velge mellom Godt og Ondt, men at den Onde ikke kan rettferdiggjøre sine handlinger - som Moralske! : dermed trenger man en forklaring på den Ondes oppførsel - Ondskapen er oppfunnet! - og så skriver man bindsterke bøker om - Ondskapens Problem! og "Radikalisering"; ikke tro det, alt er feil! Det er slike som Hitler, Stalin, kriminelle og psykiatriske pasienter som står for all Ondskapen og volden, sier vanlige mennesker selvrettferdig og rister på hodet mens de forsøker å forstå; - vi gjør ikke noe galt. Nei, det gjør de ikke, for hos vanlige mennesker er det ikke noe skille mellom Handlingen (Fordommer, sladder, overgrep, misunnelse) og den sosiale statusen; derfor - er Djevelen Ond, og derfor er bare Djevelen, og ikke vanlige mennesker Ond.

Den egentlige Gud utvider det følelsesmessige registeret og lærer dem å holde avstand der jeg trenger det, og lærer dem å vise omsorg der jeg trenger det.

Det de egentlig fryktet var det menneske som ikke behøvde andre og sto helt fritt, som ikke svarer for noen eller står til rette for noen; ham medisinerer de snarest og tvinger ham til å undertegne på dokumentet som pålegger ham å "Trene på sosiale og praktiske ferdigheter" på den lokale bo-treningsenheten.

Lykke, som at det din indre følelse sier er virkelig, og ikke kan underkues av ytre Handlinger.

Ondskapens Opprinnelse - som det at vi bare kan nærme oss hverandre som mennesker om vi kamuflerer oss: at vi kaller det "Omsorg" og "Kjærlighet" når vi steriliserer psykiatriske pasienter og kaller det "Respekt" og "Vanlig folkeskikk" når vi flokker oss sammen med andre normalt kledte, både bukse og hår, for å rotte oss sammen for å ta utskuddene.

- Men tror du ikke at du kan lære noe av vanlige mennesker, spurte den nye læreren meg.
- Jo, at den sunne egoismen og den selvoppholdende fiendtligheten til de som jeg ikke liker, skal forsvare meg mot den Politisk korrekte selvoppgivelsen, svarte jeg av bitter, men stoisk erfaring.

Handling, i en sammenheng, og tanke, som en mulighet.

Handlingen trenger erfaringer og egenskaper, men da begrenser Handlingen også seg - og muliggjør Ondskap. (Sagt nok en gang, mot Alvin Plantinga).

Moral oppstår i språket ("Islamofobi", "Romantisering"), som den sterke handling mot den svake, uttrykker deres behov kan problembarhet, i et samfunn av stadig friere og selvstendige individer livredde for å trå over de stadig trangere grensene for normalitet (fordi friheten vi tilbys er Politisk og ikke individuell, og fordi normaliteten som kreves av oss vekker våre flokk-instinkter istedetfor å tale til menneskenaturen - eller psykiaterne kontrollerer oss ved å gi oss demokratiske rettigheter! - rollens register og spillerom) - kan dette problembarhet, som har mistet arbeiderklassemusikken og den Romantiske kunstnermyten, gjøre annet enn å føle den Onde blodåren svulme i pannen og melde seg til krigstjeneste for Nasjonalistene? Har de Anstendige og Respektable noe ansvar for Ekstremistenes "Islamofobi", nå som Jeanne D'Arc sin frihetskamp, som et symbol på Euro-oeisk selvstendighet og tilhørighet - et symbol på å definere seg selv - (derfor tar de det fra oss!), er tatt ifra dem, og det er snevre muligheter for Individet å uttømme sitt potensiale i deres Anti-Rasistiske, Normalitetsstyrte utdannelsessamfunn, hvor vanlige mennesker er umyndiggjorte gjennom fagvitensskapenes statistikk, kvinnene gjenbraker høyt utdannede menn, og skamfølelse er noe de svake minoritetene som humper rundt på krykker urettmessig vil påføre de ressurssterke - slik at medmenneskeligheten blir undertrykkelse! - ressurssterke som gjennom abortloven ikke vil ha dem; i et samfunn som kun tolererer de likes ulikhet, hvor man heller vil ha frie menn enn store menn - og de vil hindre avfødselen av vrede gjennom "Gir-du-respekt-får-du-respekt" - det hele begynner med deg: Bli sint!.

293

Den Gud som kun frelser meg fra meg selv og lar meg overvinne mine Syndige begjær, og ikke også fra andres makt - er verdiløs.

294

Gud vet alt! Om meg? Det tror jeg ikke, for da hadde han ikke dømt meg!

295

Gud tilgir meg mine synder - ikke bare fordi jeg angrer, men også på grunn av det jeg har vært utsatt for.

296

Ikke bare hvordan vi ser på hverandre, men at vi må se - det er det fortvilende.

Livs-formel.

Godt og Ondt er Evolusjonære ledd som hver for seg er et avsluttet kapittel, i form av motstridende naturer som erfarer hver sin side av saken ut av det livsstadium de er på, og uttrykker sine muligheter i en sosial sammenheng, ut av et betinget og begrenset følelsesregister, hvor de tildelte eller tilkjempede rollene ikke rommer annet enn en tumleplass for de forslåtte erfaringene som de påfører oss, som vi så søker rettferdighet for, gjennom God eller Ondskapsfull makt.

Interesser og metoder.

Den viktigste forskjellen mellom den gode og den onde er at den onde ikke kan endre sitt syn på virkeligheten eller endre det onde, ved å endre ordene som beskriver den eller det.

Gruppen er en ytre realitet - Hegel tok feil, som har moralsk autoritet, men mangler dyd, og Individet er en indre realitet - Feuerbach tok feil, som har dyd, men mangler moralsk autoritet.

Maktmennesket er i kontakt med krefter i seg selv som ikke satanistene og kommunistene skal få tatt ifra det.

Kristendommen er en handling som uttrykker seg som en ide (fordi deres ekte og avmektige side, rommer en mektiggjørelse som lar lammet i dem tre frem); og Satanismen er en ide som uttrykker seg som en handling (fordi deres ekte og mektige side rommer en avmektiggjørelse som lar ulven i dem tre frem).

Menneskesjelen, Individets sjeleliv, miljøets sjeleliv, tidsåndens sjeleliv.

Menneskesjelen, Individets sjeleliv, miljøets sjeleliv, tidsåndens sjeleliv, religionenes og statens sjeleiv - alt bærende fortid og fremtid i seg - som fordeler skyld eller uskyld gjennom relasjonsdynamikken, gruppedynamikken og debattedynamikken som grunnet gruppens snevre roller kjemper for å uttrykke sin gode status gjennom dårlige karakteregenskaper og omvendt.

Den Kristne spissborgeren var alt det kritiske som sto beskrevet på oppslaget på tavlen på det lokale torget, men skrev misfornøyd inn det ene ordet som han ikke var selv - og avsluttet dermed debatten:

- Nestekjærlighet!

Mennesket er ikke en tanke, en ide, et begrep - men en betinget og begrenset reaksjon, som rommer både samtidens pendel - i form av typer, dynamikk og "Hensiktsmessig avpasning" - og som også rommer fortid og fremtid og jordsmonn, matriarkat og patriarkat.

Den moderne mannen blir i reklamen for Kosttilskudd beskrevet som: "Glad"; - han har ikke holdninger og han er ikke redd for sin maskulinitet: han har blitt voksen, men har samtidig mistet sin uavhengighet. Mannen er blitt dydig og beskjeden. Kvinnen vil ha ham - på betingelser.

Erfaring, behov, hvordan man forholder seg til behovet og uttrykk.

Det som kjennetegner Djevelens og Ondskapens natur, det er at de hevder seg med dårlig samvittighet - fordi de mangler "Det Rasjonaliserende begrepet", de tilhører ikke en "Naturlig" formet gruppe, de er avmektige overfor normaliteten (som kan være det samme som dem uten å være radikaliseret---) - nettopp det deres "Storhet" kompenserer for å ikke være, de er en reaksjon og ikke et utgangspunkt, de er ikke - de ønsker å bli, de blir handlingsdyktige gjennom påførte og ikke aktive følelser, de er ikke forut for og uavhengig av Gud, det Gode og Dualismen: - deres "Menneskelige verdighet" er et middel for noen andre, (for å fremstille seg selv som mer nyansert og klok: også han har gode sider dypt nede et sted---).

Virkeliggjøringens Lov: - (ment å skulle erstatte Gottfried Wilhelm Leibniz Metafysiske Idealismes, "Kontinuitetens lov":

"Den ytre verden (gruppen) som aktivt, handlende utgangspunkt, rommer selv mørkets behov som lys, og tildeler den Indre verden (Individet) som passiv, mottagende reaksjon, lysets behov som mørke, i en gjensidig, dualistisk selvbekreftelse, uten reell beviselig dialektikk utover gjensidigheten, som erfarer det samme som bevis for en selv, og hvor avkreftelsen kommer som en bekreftelse" -

Kontroll, fortrenkning og rettigheter.

Om den Norske, Kløvde tenkemåte:
Godt er Godt som handling (kjærlighet), men ondt som erfaring (fordommer) - ondt er ondt som handling (vold), men godt som erfaring (undertrykkelse).

Frykten vi har for hverandre: den ondes frykt for at den gode faktisk er god, og den godes frykt for at den onde egentlig ikke er ond -
"Dette er "Den Dualistiske frykt" eksempelet.

Den kristne har vokabularet (tankesynd, stolthet), logisk oppbyggede argumenter (Pontoppidan og den Kristne trosbekjennelsen), myter som samsvarer med menneskets psykologi (Edens Hage - hvor Djevelen er radikalisert og Adam og Eva har en underkastelsespsykologi, uansett hvor utviklede og frigjorte de er), og handlingene (dåp, velsignelse, eksorsisme) - men som underlegne drivkrefter for overlegne argumenter. Men om den Kristnes motivasjoner en dag gjennomPsykoanalysens hjelp blir reellt og genuin god - kan han eller hun da lenger bruke alt dette?

Moralbegrepene i vårt anti-rasistiske, utdannelsesstyrte, normalitetssamfunns rasjonelle statistiske fakta, er kun de dominante handlingene og hunnenes metode for å få slavene til å underkaste seg, uten å stille spørsmål, føle at det er rasjonelt og at det er deres feil - uten å risikere noe!

Det samfunnet virkelig frykter, det er at konsekvensdørene skal lukkes og at de ikke lenger kan kontrollere oss med at "Handlingene dine får konsekvenser" - hva om det å få barn utenfor ekteskap i gamle dager ikke hadde hatt noen konsekvenser - hva da? Om man kunne bestemme selv at mine handlinger "Ikke får konsekvenser" men er naturlige og beviser intelligens.

Det fantes ikke andre ord for å uttrykke mine følelser enn de ordene de brukte mot meg som beskrev meg på en negativ måte.

Noen ganger er det ikke lett å skille mellom høyere sosial status og overtro: - (som at det ikke er mulig å bli til noe annet enn en grøftegraver om du har et navn som slutter på "Sen").

Det Kristendommen, Psykiatrien og Nasjonalsosialistene har til felles er at de dras mot andre mennesker som objekter ---!
 Kristendommen mot syndere, psykiatrien mot brukere og nasjonalsosialistene mot degenererte. Alle disse tre perspektivene på mennesket mangler det helhetlige og større synet på mennesket, som potensialitet, som ambisjon og drøm, som vilje, som hemmelig lov, som "Til-tross-for-og-imot-alle-odds" ---. Jeg kaller disse tre perspektivene på Mennesket "Objektiviseringens Tre-enighet".

Respekt kan være både et mandighetsideal, et likestillingsideal, et gentlemansideal, et autoritetsideal og et krapylideal: hvor står du hen på skalaen?

Med fare for å virke "Voldsromantisk" eller "Irrasjonell":
 Den Gode og Rasjonelle er avmektig overfor virkeligheten - og forsvarer seg med ordene, argumentene og åndskampen. Den onde og irrasjonelle føler storhet, frihet og makt overfor virkeligheten (en samklang), men er avmektig overfor ordene, argumentene og åndskampen. Dette er historien om Europas og Vestens Platonsk-Kristelige Dualisme i et nøtteskall: begge har noe og begge mangler noe - men de møtes - som Verdier! der de er uforenlige motsetninger (fordi det ligger typer og naturer under og da vil man ikke gi slipp så lett).

Mennesket var avhengig av å fremtre som en fysisk kategori som kunne mishandles, fordi vi var avhengige av årsak og virkning. (Nøk en gang en følelse av tvil: - hadde Alvin Plantinga virkelig rett).

Den egentlige "Ekstremismen" er å måtte akseptere det synet de har på deg, som et vedtatt fakta som ikke lenger er oppe til diskusjon.

E. Du Bois Reymond spør, i sitt berømte spørsmål om naturerkjennelsens grenser og de ønsker og stemninger som fører oss utover den:

"Hvorledes kan farver og toner oppstå av det, som ikke selv er farvet og tonende? Hvorledes kan sjelelige opplevelser oppstå av det som ikke er sjelelig? Hvorledes kan bevissthetens opplevelser av verden oppstå ut av mørk og stum materie?".

Fordi farver og toner er den beste måten materiens atomer kan fremstå for mennesket om det skulle kunne utholde seg selv, og den "Stumme og tomme materie", og kamuflere sin opprinnelse og sitt vesen, sine motiver for andre og seg selv. Fordi farver og toner er nytelse og vi var avhengige av nytelse for at materien skulle kunne fungere: (mat, seksualitet, venner, musikk, idrett, bøker, vin, gode drømmer, etc).

Ikke bare gyldig skamfølelse som moral, men også gyldig lystfølelse som moral.

En viktig forskjell på Kapitalisme og Kommunisme er at under Kapitalismen blir man sperret inne på sinnsykehusene med en god grunn, og i Vesten "Stopper vi boken" - vi tvangsinnlegger ikke forfatteren.

Godt og Ondt har til nå eksistert der den ene sidens svakheter, årsaker og seksuelle preferanser er skjult - i nettopp anklagen! Dette er den halverte dualisme" syndromet.

Moral med samvittighet og moral uten samvittighet.

Lykke, som moral uten fordommer og umoral uten hor og fyll.

Lykke, som å ikke gi fra seg noen bekreftende reaksjoner.

Lykke, som at man bare kan handle når intensjonene ikke kan skjules, og skylden ikke kan fraskrives.

Altfor ofte, fordi de selv var overgripere - så de ikke forskjell på psykopatens selvmedlidende gråt, og offerets selvmedlidende gråt, og lot, som avslutning på saken, begge ende opp i helvete, eller på Psykiatrisk institusjon, der deres "Sorg" (som egentlig er reell kunnskap om den gode og sakens fakta) - beviste deres skyld.

Sannhet! Sannheten ligger fillete og spyr i gaten! - (Det er nederlaget, og ikke seieren, som avkler løgner).

Det egentlige skillet går ikke mellom Gode og Onde handlinger, men mellom ledere og ledede, mellom fortid og fremtid, mellom skjebnekonfliktens tilkjemping av å fordele skyld og uskyld.

Samfunnet, det holdes sammen ved å handle ondskapsfullt gjennom normene i den u-offisielle bevissthet, der mobbing er positivt, ute blant folk - og det holdes sammen ved å argumentere rasjonelt gjennom idealer i den offisielle bevissthet, der mobbing er negativt, i media.

Mennesket blir ikke voldelig - der alt er en "Alles kamp mot alle" - og "Landet flyter ikke over av Jern, blod og ild" der Gud ikke finnes og der denne verden er det høyeste ideal, enten som Darwinisme eller som Menneskeheten - (vi mister ikke moralsk retningssans, vi får det). Hvorfor og hvordan? Fordi det var Gud som gjorde det slik at "Alt var tillatt" - som førte til barbari, gjennom lovene og budene, ikke Mennesket! Det frigjorde seg og gjorde at "Noe er forbudt" med kjærligheten til denne verden! Gud, (han eller hun), gjorde barbariet til en konsekvens av og et uttrykk for lovlydigheten: den ene siden var mangel på fordommer som lovløshet og vold, og den andre siden var fordommer som lovlydighet og fred. Dette kaller jeg "Forbudets misforståelse".

Bare den Gode kan triumfere og bevise sin rett gjennom voldelige ydmykelser - som å kaste en bøtte med ferskt blod i ansiktet på motstanderen, uten annen grunn enn å føle seg bedre å få den andre til å føle seg slik du først gjorde - slik stopper han selv Kristus, som jo var en mange av de mektige ønsket å ydmyke (kanskje hadde han andre fiender også, som det ikke fortelles om: kanskje ville den avmektige ha rikdom ikke "Kjærlighet til penger er roten til alt ondt", eller kanskje ville kvinnene gjøre religionen mer preget av kvinner?); og den gode ønsker å ydmyke sine motstandere fordi han reagerer ikke passivt, men som utgangspunkt! Hans moralske struktur og vesen gjør ham til en med rovdyrets egenskaper og byttedyrets erfaringer; - når han handler ondt, bærer han det gode i seg.

I fortidens Europa var det å beskyldte andre for trolldom en sosial kontroll metode: - nå er Heksen "Radikalisert" ---.

OM mine argumenter "Følger et mønster som alle radikaliserte har til felles", så er de dermed ufarliggjorte, du har fått kontroll på dem, du slipper å måle krefter, du slipper å ta selvkritikk, slipper å være likestilt med Ondskapen (som to likeverdige krefter og makter i samfunnet), du kan forholde deg slik du slev vil oppfattes - du er trygg - det er den rasjonalitet du trenger; dyret er overvunnet og verden har mening igjen - men kanskje var det feil måte og forsøke å overvinne Ondskapen på og feil måte og tilnærme seg en forståelse av den på?; - ved å ikke gå inn i det den sier som moralsk vesen og

og menneske med samvittighet og anstendighet? Som ikke vil stemple, men bevisstgjøres ---.
Har Europa mistet sin opplysning og har den moralsk betydning likevel? Det å "Tenke normalt og ikke skille seg ut" er vel også å falle inn i et mønster som alle har til felles? - det er for liten forskjell på stereotypier og "Det å falle inn i et felles mønster", og vi bør være skeptiske der det alltid er samfunnsfienden som "Faller inn i et felles mønster" (denne gangen helt uten motargumenter og helt uten å bære både gode og onde krefter inne i seg) - for det har de tatt feil av tidligere!. -

340

En av samfunnets mange moralske strategier (for det er like ofte det som et argument eller en verdi) er å plassere en ny ending bak et ord som betyr noe annet, og dermed overta det: (Hømfob, ekstremisme, radikaliserings, medisinerings, romantisering, problematikk, brutalisering); - de tenker for deg, og de sykeliggjør stoltheten i det du er som ligger bak dette ordet; (som selvfølgelig ikke behøver være en stereotyp oppfatning av andre, men impulser, ambisjoner, uforløste lengsler, private erfaringer som aldri får noen rettferdighet).

341

Å kontrollere andre gjennom Godt og Ondt, Normalt og Unormalt, Rasjonelt og Irrasjonelt - for å slippe å bli kontrollert med det selv, det er det egentlige spørsmålet. Godt og Ondt som dynamikk, som at en må bestemme.

343

Mennesket lider fordi alt ved det er metoder for drivkrefter, som så knyttes opp mot sosial status, som gjør at vi oppfatter hverandre på en bestemt måte, som så knyttes opp mot ordene, ideene og moralbegrepene, som gjør at vi blir avhengig av hverandre - kapitalismen, kommunismen og fascismen, ja, kanskje til og med psykiatrien, er resultatet. At tilknyttelsene og relasjonene mellom oss er en personlig brille vi tvangsbeskriver og tvangsstempler andre med, som vi ikke finner veien ut av igjen alene? At vi sitter overfor hverandre, tomme og stumme og voldtar hverandre med innholds-løse ord?

Interesser, allianser og metoder.

"Ideer er farlige når du ligger i grøften, åndelig sett", sa han til samtalepartnern, han var anti-rasist.

"Da radikaliseres man".

"Dagens unge må være åndelig og kulturelt fattige om vi skal kunne motta reklame overalt, være vellykket i ett og alt, og ikke tenke utover det multi-kulutrelles rammer", svarte han tilbake.

I relasjonsdynamikken (Jeg tenker rasjonelt/Jeg er eldre enn deg/jeg er mer moden enn deg) og gruppedynamikken (du er den merkelige av oss/tror du at du er bedre enn oss) og debattodynamikken (dette er et kaldt gufs ifra fortiden som jeg faktisk trodde vi var ferdige med/dette lar seg ikke sammenligne) oppstår skjebnekonfliktene (vår offisielle historie og våre offisielle evner), som fordeler skyld og uskyld (du er skyldig grunnet roller og omstendigheter - nesten umerkelige følelsemessige reaksjoner); og menneskets medfødte underkastelsespsykologi er overfor en "ambisjonert" autoritet, fremdeles reduserbar til en borger (likestilling) eller greker (slave), eller synder (tradisjonell religion), og samtidens "Press-begrep-maskin" er en psykologisk mekanisme som tvinger oss til å velge, gjennom press og oppgivelse av egen vilje og fornuft, alt det som forelegges det. Dette er vår anskuelsesevne og det som hindrer oss i å se tingen i seg selv slik den virkelig er. Det er bakom gruppens realitet at vi finner den rene erkjennelse som er matematisk nødvendig. --- Vi er alle åndelige tinger-i-oss-selv, som holdes nede i en materiell verden - der også som tingen-i-oss-selv, uten annet bevis enn relasjonen og dens iboende oppleste spilleregler.

Det en ser, det er at hets er et begrep som fratar de selv all skyld, og hets er et begrep som fordeler skyld - uten å skille!

Kansje var det ikke Djevelen, Hitler og Pol Pot, men den gode og rettferdighets frykt for å måtte underkaste seg en uverdigg type og måtte motta andres stempel og være utløp for andres behov - som er

tilværelsens egentlige onde, sjelløse materie? Eller var denne klumpen med tom taushet, en forutsetning for sivilisasjonen? I utgangspunktets evne til å ikke underkaste seg det uverdige og berike seg på det når det, rettmessig, hevder seg?

349

Elsk eller bli elsket, tenker den kristne.
Elsk og bli elsket, handler den kristne.
Men dette deles opp grunnet den Kristnes egen spaltning, og fører til at det ene blir motstanderes argument mot den Kristne - som bare beviser hans Nihilistiske, egoistiske hjerteløshet!
Og verden er mer splittet enn noensinne!

350

Hjernevasket og styrt i dualismen, hjernevasket og styrt i monismen: egentlig har ikke menneskeheten noe å tilby oss!; - (-mennesket er over sine barnetid, nemlig de personlige, språklige brillene vi så hverandre med-). Dualismen kan være seksuell sammensmeltning, den kan være å utvikle evnen til å tenke abstrakt over et tema, den kan være at politiske og religiøse motstandere beriker seg av hverandre, og den kan ikke minst være dyrekjøpte erfaringer - (eller god og målrettet oppdragelse). Monismen kan også være - om ikke en kulturell og religiøs enhet, så en stigende, indre klarhet som tenker over de siste ting. Mennesket kvitter seg med tenkesettens moraliteter, og får istedet følelsene og tankene - kjærlighet, respekt, selvkontroll, vilje - uten et moralsk mål og bruke dem som metode, eller gissel, for. Vi er kjærlighet - uten annet mål enn kjærligheten selv og dens egne iboende følelser og tanker.

351

Kristen selvrealisering er egoistisk som sosial kontroll og sosiale fordommer, men kanskje ikke som individualisme.

352

Kristen selvrealisering er å oppdage at det motstanderen (bare den Kristne opplever den andre som sin motstander i denne sammenheng) sto for, var positivt (utdanne seg, følge drømmer), men så vil de ikke gi slipp på de grumsete fordommene mot sosiale uromomenter man frykter i alle Kristne miljøer - fra den tiden da selvrealisering var verdslig og var individets eiendom (den er da kanskje "Egoistisk", men den Kristnes utgave er moraliserende og snever-

synt; hans eller hennes selvrealisering tjener et formål, en oppdragelse - og da gjeninnfører man Kristne verdier gjennom noe som skulle frigjøre fra dem-); de begynner da å snakke om "Kristen selvrealisering (-uten takknemlighet eller velvilje overfor dem de fikk ideen ifra-), og de fortsetter å fordømme det verdslige individ for sin selvrealisering: slik kan de selv få "Det beste fra begge verdener": de selv kan realisere seg selv, uten å måtte "Ta et oppgjør eller finne seg selv", de tar et oppgjør med den opprinnelige selvrealiseringen - og de kan fortsette å ha makt over individet; slik ser vi at den Kristne selvrealisering bare er en vilje til å sementere sosiale strukturer (fordømme individet som går egne veier), og rettfærdiggjøre for seg selv at man er egoistisk (man gjør det innenfor en Kristen ramme); - kort sagt, med Kristen selvrealisering fordømmer de andres egoisme, men hyller sin egen - eller vent, den er jo ikke egoisme - fordi den er Kollektiv! - (akkurat som om Kollektivet ikke gjorde feil i inkvisisjonen og slaveriet?).

353

Den Kristne ønsker mer enn noe å hjelpe (fordi han forholder seg til andre som enten normale - slik som han selv - eller som unormale - og de skal hjelpes), og han godtar derfor ikke selvrealisering av dem han skal hjelpe. De forakter den de hjelper - kanskje kan man snakke om Kristen og Verdslig nødhjelp? Og at den ene har en agenda og at den andre ikke har det?

354

Det var deres egoisme og eiendomsdrifter overfor meg som ikke ville gi slipp, som definerte mine ambisjoner som "Egoistisk selvrealisering". Kanskje trengte ikke de å realisere seg selv - fordi de allerede realiserte seg selv, gjennom makt over andre.

355

Det er den obsternasige sosiale urokråken som går sine egne veier og ikke finner seg i mer og som føler seg bedre enn alle andre, som borgerskapet vil til livs med den Kristne selvrealiseringen.

356

Den verdslige Individuelles selvrealisering - som ofte er preget av usikkerhet og naivitet - møtes med fordømmelse og overtakelse av hans begreper: hvorfor ikke vise Kristen Nestekjærlighet og støtte og - ikke hjelpe, men gi råd til ham?

Den Kristne vil ikke vise reell kjærlighet: bare hjelpe oss, eller overta begrepene våre.

357

Det er ikke det om du tror meg eller ikke, som avgjør om jeg snakker sant eller ikke; - sannhet er ikke i relasjonen mellom oss, sannheten er Irr-relasjonell. Sannheten er Tingen-i-seg-selv, og den kan ikke nås med våre historiske og tradisjonelle sannhetsbegreper: (investere interesser i den andre, sosiale stereotypier; klassesystemets strafferett, "Vanlige mennesker kan ikke tilstå uten tortur", terroristenes ambisjoner, voldsforherligelse, å være imot noen ut av sosiale impulser etc).

358

Om filosofien (samfunnsdebatten) ikke går utover og forbi samtiden, blir den bare moraliserende og konfronterende - nesten som en representant for normene ute blant folk, men om filosofien (samfunnsdebatten) går utover og forbi samtiden blir den til gjengjeld "Ekstremistisk" og Irrasjonell - nesten som om "Personligheten bak er viktigere enn det logiske innholdet i systemet" (Friedrich Nietzsche).

359

Den Kristne spissborger med sine normer vil selv kunne realisere seg, uten å måtte innrømme at han eller hun var korttenkt - og fortsette å kritisere motstanderen for å være det! Kristen selvrealisering snur de sosiale rollene på hodet gjennom å ikke utvikle dem, men heller forenkle, for så og sementere dem. Kristendommen er igjen relevant og får siste ordet - fordi den ikke bare snakker om moral, men også om det som rører seg i samfunnet, uten å fordømme det, men ved å bruke det.

Radikalisert: det er et fortidig tema i litteraturen som man har endret mening om (Tapte Illusjoner av Honore Balsaz og Antikrist av Friedrich Nietzsche); - radikalisert, det er smeltedigelens menneske med både gode og onde sider, det er å vekke til live drivkrefter, det er å si noe avgjørende, det er å sette ting inn i en større sammenheng, det er å tenke store tanker med et urolig sinn, det er å "Føle seg som bærer av mytologiske krefter", det er at noe betyr så mye for deg at du lever et elendig liv, det er at dine tanker uttrykker seg som "Teorier" - men det er like mye å være fullstendig opphengt i en ting: alt som ikke vil være radikalisert må unngå disse kjennetegnene.

Radikalisert-begrepet hindrer nye eller uakseptable tanker i å komme frem, fordi radikalisert betyr det som ikke er sosialt gjenkjennelig og sosialt plasserbart: det er ikke lenger geniene, men forskerne som bringer sannheter til torgs så alle kan lære. Det radikaliserte har av en eller annen grunn - fordi han reagerte med motstand på det han var midt oppe i, og ble sintere og sintere - istedetfor å ikke reagere med motstandsvilje, men avvente på en løsning, eller kjempe med seg selv - forlatt det å fungere normalt i en rolles livsstadie som er preget av rutiner og ritualer som en samfunnsmessig funksjon som trenger betryggelser og forsikringer - han tror ikke lengre på normalt og unormalt som normer, han tror på motsetningen som kjemper som ideer, og ideer er i dagens samfunn bare subjektive følelser - fordi rett og galt er ikke etisk begrunnet, men fellesskaps begrunnet.

I William Shakespeares skuespill "Stormen", finner vi at det er de magiske ideene som det ikke er bruk for i samfunnet mer - da Viten-begynte å revolusjonere Verden; - idag avskaffer man ideene i seg selv - fordi vi skal tenke og føle innenfor rammene, og rammene er den individkontrollerende samfunnsmessige funksjonens betryggelser og forsikringer vi alltid har hatt - bare at man nå er Post-historiske: vi utvikler nye ting, men som om vi ikke gjorde det, vi skal tenke og føle som om vi ikke utviklet noe nytt. Dette kaller jeg "Det Post-Historiske tenkesett" eller "Den innholdsløse utvikling".

Den førplatonske filosofen Anaksimander spør, som en sann pessimist:

"Hvordan kan noe forgå som har rett til å leve"?.

Fordi Guds mål med oss ikke var frelsen og himmelen, men å kjenne hvem du var før du dør; fordi mennesket må sone for - ikke egen urettferdighet, men sone for egen kjærlighet til og avhengighet av urettferdigheten; fordi vi skaper og elsker og lærer best i strid hvor forgjengeligheten ligger som en overhengende trussel hele tiden; fordi vi er på vei mot et felles mål.

Videre spør Anaksimander, nå som en morallærer:

"Hva er deres tilværelse verdt"?.

At jeg kan være meg selv, at jeg kan måle krefter, at jeg kan oppleve ungdommens uverdighet vokse opp og glemme, at jeg kan være en blandingstype i en mangfoldig tidsalder, at jeg kan ville utover og forbi, at jeg kan ville "Til-tross-for-og-imot-alle-odds", at mine omgivelser ikke visste alt om meg eller visste bedre enn meg i alt, at jeg kan utgjøre forskjellen fordi kravene ikke er så store, at jeg kan utgjøre forskjellen fordi jeg var en del av den store løsningen.

Og tilslutt:

"Og dersom deres tilværelse ikke er verdt noe, hvorfor er dere da til"?

Fordi livskraftene er verdt noe selv om omstendighetene ikke er det, fordi timene går og de ledige stundene er mange, fordi dette mitt leide værelse er det Univers jeg er konge over og som kan gjøre meg til en som forholder seg til noe, fordi ondskapen ikke skal få lov til å utslette deg, fordi jeg er glad i meg selv, fordi nederlag og en skjebne er også et slags liv, fordi jeg fortsatt kan utrette ting -

Igjen, et nytt forsøk:

"Hva er min tilværelse verdt"?.

Et samtidig svar:

Være en på minnelse der de har glemt.

Et evig svar:

Oppleve at det at "Tidene endrer seg og vi med dem" betyr at ikke bare en av sidene, men begge tar like mye feil (vi er både følelse og fornuft i samme tenkesett - selv om man kanskje kontrollerer psykiatrispasienter og arbeiderklassegutter med at "Man må tenke rasjonelt" - og de tar like mye feil fordi vi ikke må seire, og fordi vi ikke ser idag at en endring ikke er en sannhet for noen, men en helhet for alle.

Om Heraklit fra Efesos lære om tilblivelse gjennom kamp som en Guddommelig lek.

Ikke lyve om hva du er av deltager i kampen eller dommer i kampen, og ikke dømme falskt om hva andre er - og heller ikke skille mellom den fysiske verden og den metafysiske verden, gjennom dine handlinger, og late som om det var en enhet, gjennom dine ord.

Den onde Dronningen i eventyret om Snøhvit har makt og skjønnhet - og klarer å la være å skille mellom Godt og Ondt (hun er godt og ondt! - hun definerer og utøver det-), men hun er ikke klassisk "Ond" eller "Relativist" likevel; hun er en god absolutist. (for godt og ondt er ikke motsetninger i det aktive, ubegrensede og uhemmede rovdyret - det behøver begge to for å kunne være maktmennske, bare den fattige, forslåtte og utstøtte er en av to uten noen innsigelsesrett). Men når Friedrich Nietzsche skriver i Hinsides Godt og Ondt at "Det som skjer ut av kjærlighet finner sted hinsides godt og ondt" - da sier man at "Vi klarer ikke oss uten å skille mellom godt og ondt": (-da er godt og ondt umulig å forene - fordi det er en kritikk av den egentlige og etablerte samfunnsorden og ikke et maktuttrykk, et maktuttrykk man har retten til (prester, psykologer, lærere) - og de er umulige å forene fordi det passive, begrensede og hemmede byttedyret er hverken god eller ond, det er et behersket husdyr: - det kan ikke oppheve et skille mellom noe det ikke har noen kontroll over; skill et mellom godt og ondt for det temmede husdyret er der, nettopp for å forsikre seg om at det ikke slutter å være det, og lærer seg å bruke både godt og ondt - og dermed blir et maktmeneske! (-for de respekterer bare maktmennsker som er deres like i enten type, erfaringer, behov eller uttrykk).

Det strukturelle Gudsbevis: (en historisk analyse) -
I fortidens Europa måtte rike og velutdannede mennesker ha en høyere identitet og tilhørighet enn klassesystemet selv. De trengte en høyere rettferdiggjørelse for klassesystemet enn klassesystemet. Denne rettferdiggjørelsen måtte være noe utenfor og overfor dem selv. Bare slik kunne de kontrollere menneskets bevissthet. Dette fordi vi som slumpetreff i en romantisk smeltedigel bar både gode og onde krefter i seg og hadde en mulighet for å slippe unna sin sosiale skjebne. De var psykologisk avhengige av å ha kontakt med bare noe som kom innenfra systemet selv da. De måtte frata oss mulighetene våre, "Den andres" muligheter til å motbevise systemet. Nå er det "Å tenke rasjonelt eller irrasjonelt innenfor systemet" en kontroll av vår bevissthet, noe det ikke kunne vært tidligere, fordi det at vi ikke rommer både gode og onde krefter i oss gjør bevisstheten som tidligere måtte kontrolleres med noe høyere

utenfor oss, tilgjengelig for systemet selv. Vi er nå bare en ting og de er en ting. Hvordan motbevise det de sier om oss om vi ikke lenger har både gode og onde krefter i oss, og vår bevissthet ikke må kontrolleres av noe høyere over og utenfor oss, men godt kan kontrolleres av "Systemet selv"? Historien er over, de har oss der de vil ha oss, for godt, denne gangen, det kommer ingen ny Darwin eller Galilei, og kommer de så motbeviser de ingenting. Rasjonalitet er et Fascist og Kommunist regime uten like: de motbeviser oss med vår bevissthet, mens de tidligere motbeviste oss med bevisstheten - som et uttrykk for noe høyere - som kunne trekkes i tvil, motbevises, omstyrtes; --- er du idag et "Menneske-som-tenker-rasjonelt-eller-irrasjonelt-innenfor-systemet" eller er du en "Person-som-tror-på-noe-høyere-utenfor-systemet"? Begge som kontroll av mennesket gjennom bevisstheten. Dette er Europas egentlige valg fremover.

369

Sosial streng-teori.

Vi er betingede og begrensede dag og nattansikter, som gjennom å uttrykke sin uegentlige side i dagansiktet og sin egentlige side i nattansiktet, tildeler og tilkjemper skyld og uskyld i relasjons, gruppe og debattodynamikken skjebnekonflikt. Dom over det post-moderne Norges sosiale og politiske strategier.

370

Din psykologiske rekkevidde og ditt følelsesmessige register forfalsker eller klargjør virkeligheten - og du dømmes som unormal eller anerkjennes som normal ut av det.

371

Mot Herbert Marcuse og "Det En-Dimensjonale Menneske".
At kritikken ikke vokser ut av behovet, men at behovet vokser ut av kritikken.

372

Jevnbyrdiggjøring av Kierkegaards stadielære.
Lykke - som å oppfylle sin funksjon, søke etter en dypere mening, eller ville utfolde seg. Det er det egentlige spørsmål.

Lykke - som behov du ikke er irrasjonell overfor eller avhengig av, og lykke som kunnskap som ikke går i selvforsvar eller tillater seg ting.

Lykke - som å faktisk kjenne seg selv best, og kunne utvikle seg mot å uttrykke det også, der andre påstår og også har beviser og statistiske fakta for at det er de som kjenner deg best.

Lykke - som at du ikke har et utilfredsstillt behov etter å kjenne deg selv best.

Er det ordet og språket som gjør et betinget og begrenset dagansikt til det aktive utgangspunkt, eller er det det aktive utgangspunkt som har ordet som sin realisering? Og er det at jeg frykter ordet og språket, det at jeg ser dagansiktet som et aktivt utgangspunkt - resultat av at min types tenkesett kolliderer med dette? - og at min psykologi slutter der deres begynner? Har jeg en underkastelsespsykologi overfor bestemte personligheter og fenomener - for så og fortolke dem utifra relasjonens dynamikk, istedetfor å overvinne dem utifra realitetens dynamikk?

Sosial strengteori, nummer en.
Et jordsmonns tenkesetts moralitets rekkevidde og register.

Sosial strengteori, nummer to.
Et jordsmonns tenkesetts moralitets rekkevidde og register sin rolles rutiner og ritualers betingede og begrensede dag og nattansiktets relasjons og gruppedynamikk.

Intelligensen i den postmoderne kultur er ikke type-basert, slik som asketen, helten, geniet, teologen, martyren - den er utviklingsbasert og utviklingen representeres av noen, den er ikke felles eiendom; intelligens er fakta - ikke innsats; hvem kan nå skille seg ut og garantere for den individuelle sjels frihet, om det er faktaet som utdeler den? For faktaet kan være både rettferdig og urettferdig, det mangler helt moral: for alle faktaers natur er å betvinge og påtvinge - (-eller bekrefte noens forestillinger om andre eller dem selv, og er derfor et Dualistisk fakta og ikke et relativistisk fakta-). Våre faktaer er våre begrensninger, fordi alle faktaer vil, som begrepene som de er beslektet med, gjennom den sterkes herskernatur og dagansiktet og den svakes påførte personlighet i drift og nattansiktet - for det vi er utenpå gjør oss til det motstanderen er inni! - være enten hersker eller slave. Kanskje, bare kanskje, er den egentlige motsetning faktaet og verdighet - fordi faktaet tvinger og verdigheten gis, den deler, den er gjensidig bekreftende: faktaet vil noe med deg, det lar deg ikke være ifred; faktaet motbeviser vår riktighet, men ikke vår nytte. -

Noen ganger er man imot en verdi fordi man ikke kan representere den selv, som helt, som geni, som martyr - som Guddommelig storhet, som da vender seg i avmektig raseri over å være krenket (fordi ens ego er alt en har og alt de kan krenke - og dermed er det jo greit da?) mot den gode, fordi man er påført raseriet; den gode har gitt seg selv de positive, aktive følelsene som gjør ham til det utgangspunkt alle oppstår ut av (og din frihet er da betinget av din motstander!) gjennom å monopolisere verdien, og gitt andre de negative, passive følelsene som gjør dem til reaksjon som begrenser sitt tenkesetts moralitets rekkevidde og registrer til et nattansikt som forvansket og forvrengt viser den aktives drivkrefter - som onde og syke---! Djevelens paradoks: han kunne ikke representere lydhigheten i Edens Hage, og var derfor nektet storhet - og måtte da søke å bli stor på andre måter. Syndefallet som gruppeverdiens siste konsekvens.

Ikke bare kjærligheten eller respekten, men også motstanden er menneskenaturens forutsetning for å kunne handle godt, og både gode og onde mennesker bærer noe av motstandens egenskaper i seg, den gode bærer motstanden i seg som fordommer og lovlydighet - (som psykologens og mobberens raseri over å bli opponert mot!) - og den onde bærer motstanden i seg som nyskapning og kriminalitet - (som vilje til og lengsel etter å gå utover og å gå forbi det som finnes) - og begge uttrykker skiller: den ene som rasjonalitet og den andre som irrasjonalitet; - men begge vil slutte og kjempe, den gode ved å kunne respektere seg selv når han gjør mot sin neste

som han vil at andre gjør mot ham (og dette er vanskelig for ham fordi om han gjør godt mot sin neste er det som om han unnslipper borgeren i ham, mens mennesket i ham kuer og temmer for å gi seg selv god samvittighet gjennom overlegenheten) - og den onde vil slutte og kjempe ved å lykkes som menneske - men han er bare et vedheng til den godes virkelighet: han er til, bare som tom og taus - som noe som tenker innover istedetfor å kommunisere utover.

382

Ikke bare renselse, men også forlengelse. Og forlengelsen skal være noe som kommer som en reaksjon på rett sted til rett tid.

383

Svar til Kant og den ærverdige grekeren:
Gi meg ett sinn og ett legeme som rommer og iverksetter og jeg skal skape en verden ut av det!

384

Det har til nå ikke vært noen måte og ha altomfattende makt på, hverken Kristendommen, Kommunismen eller Fascismen klarte det; to elskende er uten moralsk makt over hverandre og vet det, barn og foreldre kan være helt eller delvis som fremmede for hverandre; Dette er "Maktesløshets-prinsippet". Mennesket flykter fra sin egen maktesløshet (som fysisk legeme i et landskap av gjenstander) ved å oppfinne eller kanskje like mye utforme ideer, begreper og strukturer.

Mennesketyper preget av sin fremtredelsesform (Etnisitet, kjønn, klasse, legning, alder, funksjonsdyktighet), preget av sin utdannelse, preget av sin livsstil, preget av sin bakgrunn. Hvor mye av dette kan vi egentlig forme selv og er det egentlig et mål å trakte etter?

I Russland leste Nadasja Krupskajas Jack Londons "Livsgnist" høyt for Lenin på dødsleiet: - som om han innerst inne visste eller hadde et behov for å tro på at et ærlig levd liv var mer verdifullt og slitet verdt, som et bedre utløp for kampen i tilværelsen (-være menneske, ikke fremtredelse-), enn ett hvilket som helst verdslig eller religiøst ideal, som uansett tolkes annerledes i neste generasjon: og dermed er vi alle sanne bare som overganger og ikke som slutt.

Kunsthistorikeren slo aggressivt og krenket opp i en bok og viste frem et bilde av en kjent kunstner. "Her ser dere hvor denne halvkunstneren har stjålet ideene sine ifra". Den samme ideen var farlig når en halvkunstner representerte den og den samme ideen fylte en med undring og nysgjerrighet etter å se mer når en av de store klassikerne i malekunsten representerte den: de ser på Kunstverkets sosiale status (relevant utdannelse), og relaterer seg til kunstnerens personlighet. Dermed ser de ideen gjennom det trygge istedetfor det utrygge og ser ikke ideens fulle potensiale. Eller klarer virkelig halvgale halvkunstnere som ikke har spist ordentlig på to dager å lage Kunst med et potensiale? Ideens forutsetning er vel nettopp dens sosiale status.

Samfunnet sier noe rett - for ellers så mister de ansikt, men samfunnet gjør ikke noe rett - for da mister de makten.

Det er ikke egentlig en kamp mellom anti-rasisme og rasisme, men det er en kamp om hvem som skal representere anti-rasismen og dermed kunne kalle seg gode borgere og ha rett til jobb, utdannelse, familie - et liv. Du er det egentlige menneske om du representerer anti-rasismen. Du slipper å kjempe.

Jeg, verdi-skeptikeren, vil innføre nok en lov som alternativ eller erstatning for Gottfried Wilhelm Leibniz Metafysiske Idealismes "Kontinuitetens lov" - (den ubrutte sammenheng gjennom en mangfoldighet av overganger): Et jordsmonns tenkesetts rekkevidde og registers dynamikks uttrykk og fremtredelser. --- Forklaring av denne loven: Et Jordsmonns (Matriarkat/Patriarkat, Kongedømme), Tenkesetts (Fenomenologi: dualisme, monisme), Rekkevidde og registers (Mann/Kvinne/, alder, arbeid, utdanning, bakgrunn), Dynamikks (Gruppe, relasjon, begreper, debatt: Typependel), Uttrykk og fremtredelser (erfaringer, egenskaper, livsstadier, behov, roller). Denne loven døper jeg "Støpeskjeens lov". Jeg ønsker å innføre den på en rekke områder såsom religion, moral og flere av fagvitenskapene.

God - med byttedyrets erfaringer (Dyd, nestekjærlighet, respekt, folkeskikk, empati) og rovdyrets egenskaper (normalitet, evner, vilje, snakke noen til rette); -
 Ond - med byttedyrets egenskaper (lidelse, offer, håp) og rovdyrets erfaringer (være voldelig, ruse seg, være ulydig mot foreldre); -
 Dette er bare en av de mange fenomenologier (Dualisme, Monisme, Pluralisme, Spinozisme) som eksisterer og er i bruk som grunnlag for å handle for å dualisere og for å dualisere for å kunne handle: denne varianten kaller jeg "Kløvd Dualisme": (-vold uttrykket som kjærlighet og kjærlighet uttrykket som vold-).

Frie og selvstendige mennesker skal ikke kunne gå rundt og hevde seg og realisere seg selv og utfordre anstendighetsfølelsen vår; det å realisere deg selv skal ikke få deg til å tenke og skål ikke opprøre deg; frie og selvstendige mennesker skal som sagt ikke realisere seg selv: de skal hjelpes. Punktum.

Kristen selvrealisering som frykten for at dine fiender rekker å finpusse og foredle argumentene sine før du klarer å imøtegå dem og overta dem for å finpusse og foredle dem selv. Det er ikke du som skal konvertere, men dem.

Den som er anti-rasist som normal, kan ofte være rasist som Norsk; og den som er rasist som unormal, kan ofte være anti-rasist som menneske: godt og ondt er slik sett (i tradisjonelt format) en forenklet sosial konstruksjon, basert på type, bakgrunn og dynamikk - eller hva mine venner?

Kristus lærte tilhørerne sine om det egentlige Himmelrike og den Egentlige Synd: slik at ingen lenger skulle kunne være hersker istedetfor trell - eller omvendt, og slik at ingen lengre skulle måtte være ond som type og sosial status, istedetfor som menneske.

En anonym tilhører kom bort til og korrigerste Heraklit:
 "Du gjør den feilen og beskrive realiteten akkurat slik som den er. Skal du bli godtatt av styresmaktene og folket så må du snakke om mer kompliserte spørsmål litt til siden for saken".

Lykke - som å kunne innse at der din tankerekkes rekkevidde og register slutter, begynner deres tankerekke - og omvendt.

Lykke - som kunstnerens innsikter, borgerens eiendom og den elendiges sjel: - hvor de ulike bestanddelene bytter plass.

I fremtiden vil man trenge ikke bare forskeren - eller kunstneren, han også som ekspert, men geniet som individ med en personlighet. Sagt mot fremveksten av Konservativ Islam i Europa, Amerikansk overvåkning på internett og selvutslettende psykiatri.

Historien om Fallet i Edens Hage ved foten av Kunnskapens Tre er perfekt logisk oppbygd, en radikalisert djevel som truer, mennesket er ulydig grunnet sin underkastelsespsykologi (-at man enten overbevises eller overbeviser men styres av krefter større enn deg selv uansett-), denne fortellingen stemmer med menneskets tenkesett: - men kanskje brukes det feil? Kanskje burde historien om Syndefallet ikke brukes som argument av de moralske, men av de umoralske --- fordi, de moralske ser i fallet rettferdiggjørelsen av egne fordommer mot samfunnets ut-grupper (Vi er alle syndere men jeg vokter dermed over deg!); hans dårlig samvittighet over å være synder - gjør ham til vokter --- Den umoralske ser derimot i Syndefallet rettferdiggjørelsen av løsrivelsen fra den moralske: for om vi alle er syndere så kan vel ikke han rettferdiggjøre sin makt over meg? --- Eller rommer Ordningen med begges status som syndere en maktbalanse? --- Den umoralske kan bare tilnærme seg syndsbegrepet som nettopp synder, fordi dette begrepet rommer begge typenes selvbilde; når den umoralske erkjenner at "Alle er vi syndere", så blir han ikke frelst - han blir kontrollert ---.

Om Universet som sjel sine brister:

Et univers, som gjennom vår bevissthet er melankolsk og mystisk, gjøres om til leire og jord gjennom språk, typer og handling - vår indre realitet blir til vold idet de omdannes til ytre realitet; vår Guddommelighet har ingen annen uttrykksform enn djevelen: dette er livets egentlige meningsløshet som aldri kan bekreftes heroisk, hverken gjennom moral eller umoral.

Med en bevissthet må vi være frie, og med en bevissthet kan vi bare være frie gjennom å handle, og vi kan bare handle som gode og onde, som rovdyr og byttedyr, som aktiv og passiv, som tilbedt og tilbeder - og vi kan bare være en av to ved å ikke være oss selv, men være motstanden mot den andre og vår egen seier. - Konklusjonen, og livets egentlige meningsløshet som vi aldri kan bekrefte heroisk, hverken gjennom moral eller umoral, er at vi aldri kan bli frie, ettersom menneskets bevissthet er dualistisk og den driver oss til handling, men vår sjel er ikke det, men den vil forenes med noe høyere.

Dagens classesamfunn, uten smeltedigel, uten spillerom for følelsene og personligheten, uten den uformelle intelligensens slumpetreff, med av-klarede typer, og med en forvrengt og misforstått ytringsfrihetsdebatt (-hvor det er autoritetene som skal unngå krenkelser-), og hvor dualismen ikke er en kamp inne i samfunnet, men en kamp me-

llom samfunnet og en andrepert (Ekstremister og tapere); - som bare kan tenke og uttrykke spesialistenes fakta. Mennesket redusert til referat.

404

Ekstremister var den myte den post-moderne verden trengte for å redde religionen fra seg selv.

405

Vå både er, opplever og skaper mirakelet.

406

Friedrich Nietzsche skrev nedsettende - men opplyst, om de moralske fordømmer. - Idag snakker man selvrettferdig og likegyldig om de umoralske fordømmer. - Kanskje var det sunnere for den kritiske tanke, men ikke for selvfølelsen (fordi den umoralske fordømmer vet at den tar feil), at den moralske hadde fordømmene?. - (og her kan man kanskje diskutere om det ikke er den alminnelige spissborger som endrer seg - fra konservativ til liberal - mens den patologiske Nietzsche-typen og det genuint gode mennesket - som hjalp slavene i Nord-Amerika - er uforandret gjennom tidene?; kanskje har disse to "Oppposisjonsstypene" - den ene moralsk den andre umoralsk, selv om han slåss mot moralske fordømmer! - snart ingen egen realitet lengre? De står ikke i forhold til noe som dekker deres behov---). -

407

De gode og de ondes lov:

"Gjør, eller bli gjort mot - og gjør som det vanlige mennesker beundrer, på en slik måte at skylden ikke er din om noen tar den opp"

408

Ved å utelate "Meninger" fra ordforrådet og gjøre "Holdninger" om fra en autoritær lærer-innstilling eller en oppgitt fortvilelse, til et politisk begrep, tar de kontroll over det og oppnår at det ikke er de, men andre som har "Holdningene" (-mot dem-), og de umuliggjør samtidig kritiske tanker mot rettighetene deres. "Holdninger" kan lettere endres enn "Meninger", som ikke er så overflatiske og følelsesgrunnet; "Holdninger" gjør deg kampklar; "Meninger" gjør deg til offer for en som faktisk har ganske mye spillerom;

"Holdninger" fratar meningen til vedkommende livets rett ---
"Holdninger" er politisk abort". "Holdning" i en sak er "Moral" i en annen. Begrepet "Holdninger" gjør vedkommendes erfaringer generaliserende og det gjør hans moral til noe uten en logisk sammenheng: han kjefter, han moraliserer ikke.

409

Om det finnes mange måter og være Norsk på (Muslimsk sosial konservatisme), så finnes det like mange måter og være menneske på. Dessuten finnes det bare mange måter og være Norsk på - for Muslimer og andre religioner; for de opprinnelige Nordmennenes livss-til og utseende finnes det bare den Absolutte Normen. Muslimenes rett til å være Norsk på sine premisser er diskriminerende for andre Norske moraliteter: Nordmenn vurderes ut av normer, muslimene vurderes ut av idealer.

410

Hva skjer egentlig når muslimer og jøder og andre "Sosialt konservative" skal definere og representere toleransen? Blir vi mer eller mindre tolerante? Og om det bare er "Ekstremistene de støter ut og at det dermed ikke er så farlig" - hvem er det da som havner i "Ekstremist-gryten"?

411

Der det finnes sosial konservatisme, bør det vel også finnes personlig liberalisme.

412

Kansje kunne man, for å sette saken litt på spissen, være humoristisk og bruke deres egne argumenter mot dem, hevde at abort er en romantisering av kvinnens frihet og at abort er fascisme mot det ufødte barnet i mors liv?

413

Og angående Kvinners rett til å bestemme over egen kropp: begge sider kan ikke få rett, enten må kvinnen eller barnet være i fokus; det er akkurat som om realiteten hater oss, den vil at vi skal må-

tte lide og være ufrie - realiteten vil begrense vår godhet, til noe som gjør den halvert og til gyldig angrepsmål for en fiende. Vi får rett og slett ikke lov til å være helt og holdent frie: enten finnes det "Holdninger" eller så finnes det "Lobbygrupper" eller så finnes det "Partiprogrammer". Vi er frie bare så langt mennesker som er like så eller mer normale enn deg tillater deg å være det. Frihet er den andres blikk.

414

Selv om et samfunn er demokratisk, anti-rasistisk og likestilt valg og mulighetssamfunn - så er det likevel skilt mellom vinnere og tapere. Og der man er istand til å behandle taperne på en måte - så gjør man det ---

415

Lykke, som et moralsk og ansvarlig menneske med evnen til å bryte alle lenker - uten at det innebærer noen fare: at det er en del av verdens struktur og stoff ---

416

Lykke, som at man ikke bare må nøye seg med å føle at begge sider i en sak har rett, men at man også kan handle det - være det; som middel, som lek, som fullendelse.

417

Det er ikke bare og komme og forlange rettferdighet: - opprør må også være konstruktivt, det må være konsekvent og det må også være realistisk; og det må heller ikke skil over fra Skeptisisme til Kynisme og Pessimisme; det må også være ærlig og være uten en agenda. Er det for opprørende og provoserende kan det også være en svakhet, men det kan også være effektivt. Rettferdighet er ikke for den utålmodige eller irrasjonelle, men den er heller ikke for den ekskluderende og den egoistiske. - Både opprør i personlig form eller organisert form kan msilykkes ut av disse prinsipper; - men, og dette er viktig - opprøret kan også mase, presse og tvinge seg frem, det kan være unyansert og fremdeles virke - fordi den konservative vet at de har litt rett i det de sier.

418

I Menneskelivet er det rovdypene (Religion, moral) som er de svake (Positive verdier) og byttedyrene (Livets nummer to) som er de sterke (nasjonalisme).

De "Felles verdiene" (som selvfølgelig har sin betydning overfor stadig tiltagende konservatisme fra ulike miljøer og pressgrupper), er kultur og religion (noe som kan åpne for gammeldags konservatisme, men oppfattet som liberalt sin "Vi har religionsfrihet"), og kultur og religion bortdefinerer det Gamle Europas positive sider (opplysningen) og renessansen og den franske revolusjon - pluss alle de upolitiske sidene av det gamle Europa, så som geniet, mennesker med både gode og onde sider, smeltedigelen, viljen til progresjon, menn og mot, de umyndiges bidrag, store perspektiver, **relativistiske muligheter**, "Vi vet sikkert at vi er dette både med våre følelser og med vår fornuft", personlighet med sjarmerende nykker, ting som fremdeles betyr noe); fordi kulturen og religionen ikke kan være Etno-sentrisk, og kulturen og religionen ekskulderer andre typer humanisme: (hedningesamfunnet, moder-jord religioner, feminisme, individets egne erfaringer), og kulturen og religionen vil forme en bestemt type menneske: (psykiatriske og statistiske husdyr, "Rettigheter-på-premisses", "Åpen-for-nye-impulser-mennesket" (alltid en hvit normann!), kanskje for å svekke egen identitet og begynne overgangen til et nytt samfunn?, "Konverteringsmennesket" (uten en tradisjon og en historie), "Individ-utenindividualisme-mennesket", vi sees for å hindre oss i å sees og høres andre steder); de "Felles verdiene" (som jeg ikke betviler som samfunnssystem, bare som ekskulderingsknapp for uønskede tanker og erfaringer), er også uten en tradisjon og historie, ettersom verdiene vi deler er Europeernes og Amerikanernes historie: hvor langt kan vi gå i å dele disse verdiene og hvor langt kan vi forlange at opprinnelig fremmede kulturer følger dem?; de felles verdiene erstatter Synd: de er sosial kontroll; alle som setter seg opp mot dem, mistenkeliggjøres, uten å fremstille saken rett i media (de bare serverer noen tomme fraser om at "Dette er et kaldt gufs ifra fortiden som jeg faktisk trodde vi var ferdige med!"); en rasjonell ideologi betyr bare at visse følelser ikke skal vekkes: (kritikk eller selvkritikk skal være "Saklig" og "Nyansert"); de "Felles verdiene" er den Europeiske og Vestlige samfunnsutviklingss siste konsekvens: vi må lyve for å kunne være humane; sannhetene er ikke inkluderende nok; og sannheten, det er hvorfor Europeerne var og begynte utviklingen mot humanisme (slik alle kulturers religioner har gjort, bare ikke i samme strømlinjeform); ikke for å moralisere, men for å av-moralisere: utvikle moralbegrepet, ikke bruke det slik det alltid har vært brukt, mot de laveste og mot dissidenter - nå bare med svarte, kvinner og homofile med på laget; - De "Felles verdiene" trenger hverken Sokrates moralisme - den handlet om verdier som spørsmål og selvkritikk; og vi behøver ikke Protagoras relativisme - samfunnets relativisme sier at alt er universelt).

Det eneste som er "Felles" eller "Universelt" er drømmene og behovene våre, som ikke uttrykkes og så låses i et tankemønster eller tros-system; - de drømmer og behov som ikke kan oppnås dualistisk, som ikke er til i en personlighet som har en egen vilje som drar i andre retninger; - (for å finne det "Eneste som er felles og universelt

", må vi avklare realiteten: både vår vilje til å la våre egne behov og vår egen personlighet herske over alle andre, og vår vilje til å se det felles menneskelige bak alle moral-lærere og deres forskjellighet - er "Felles og Universelt". Vi må slutte å se på hverandre og heller sitte sammen og se på horisonten i solnedgangen. Ikke se ens egen realitet i den andre. Alt ved oss er felles og universelt, men ikke alt lar seg bruke som et ideal. Felles er Dualismen: det som du har, mangler jeg - dermed er godt og ondt både et fellesskap og en ekskludering. -

421

Balansen har snudd: Det moralske og normale er fortsatt utgangspunktet for virkeligheten - men de vekker ingen reaksjon i oss og det kommer ingenting etter dem ---

De moralske og normale er selv begynnelsen og slutten. Friedrich Nietzsche, Kommunismen og Psykoanalysen er ikke slutten mer, de tilfører ikke noe nytt - de er ingen fullstendigjørelse eller nøster opp løse tråder. De moralske og normale starter og avslutter debatten selv. De har utradert oss som selvstendig vekket tanke. Den som er etablert som ideal og som norm er nå også den som representerer "Spaden"; - de kaller selv "En spade for en spade", og formulerer selv en kritikk som "Dette må vi internt se nærmere på og kanskje komme tilbake til ---". De har tatt bort ulike biologiske typers natur og denne naturens uttrykk fra gruppedynamikken: gruppedynamikken er nå uten biologiske kjennetegn (rovdyr og byttedyr, dominante hanner og hunner). evnene, moralen og selvfølelsen er ikke oppdelt - (predikanten har ingen å overbevise eller fordømme - alle er vi troende, for religionsfrihet er den eneste reelle friheten vi har). Det er ingen dualisme som samfunnsutvikling lengre, bare dualisme som samfunnsideal og som samfunnsnormer. Vi er alle borgere enten vi vil eller ei, og ingen har en egen dannet identitet ut av egne erfaringer - (hvem drar vel på eller godtar dannelsesreiser i våre dager - kanskje annet enn som "Nå kommer det et tilbud om" ---), alle bare refererer og representerer idealene og normene: ingen er noe mer enn idealene og normene - og ingen er noe mer enn andre borgere; nå er vi individer som borgere: vi dras ikke mellom noe lengre, men individet er et menneskeverd og en samvittighet, ikke utelukkende et krav om større og mer innholdsrike samfunnsroller - individet som borger vil være seg selv, men bare ikke i form av sjanser eller ved å vende ryggen til noe; individet som borger vil være seg selv samtidig som han er som alle andre, og det kan nesten virke som om de har klart det: folk er mer tolerante mot et individ om det ikke tviholder på å tenke selv; han tenker selv, men uten å måtte vende ryggen til noe; - den seirende i Evolusjonen er den moralske og normale samfunnsborgeren, fordi siden han har vært utgangspunktet og de andre har fullført hans tankerekke med sine mangler har han utviklet seg og tatt de andre opp i seg: vi er nå uten en mulighet til å utvikle oss mer: fordi vi har mistet "Spaden". Men vi er ikke bevisstløse roboter i et kaldt samfunnsmaskineri, vi er en helhetlig organisme; vi er bare uten overordnede begreper - vi tenker selv, og dermed kan ingen andre gjøre det; - det er ingen kulturskapende briller mellom oss og objektet: dette er maskinalderens middelalder som vi nå er på vei inn i. MÅtte Gud eller hvem man nå ber til hjelpe oss. -

Inntrykk man danner seg gjennom prosesser man går gjennom, minner som er konstruerte eller er forvanskede, erfaringer som man forholder seg feil til, meninger som er lite gjennomtenkte grunnet menings årsak og vesen - at alle ideer som fødes ut av dette er avhengig av sin sammenheng og at du opplever alt dette som utgangspunkt som handler og reaksjon som mottar (hvor ingen er sin egentlige personlighetsside - kjærligheten - men begge er sin rolle og funksjon: makt og avmakt, som handler voldelig fordi den enes makt krenkes av kjærligheten og den andres avmakt ikke våger kjærligheten), kanskje til og med uten smeltedigelens slumpetreff som gir oss både gode og onde sider - så lite vi kan make!

Det som kjennetegner den onde er at han ikke observerer - han blir observert. -

Moralbegrepet - som den best egnede metoden til å kunne være seg selv på (være rik, være utdannet, være normal).

Erfaring og oppdragelse, behov hvordan man forholder seg til dem og så lar dem uttrykke seg - som så blir hersker eller undersått ut av disse forutsetningene, og blir historiske størrelser og reelle konstanter som utnytter hverandre - mens deres opprinnelse jo er den samme! (Deres vesen er moral der de ikke har erfart lidelse som underkastet, og deres vesen er umoral der de ikke er i kontakt med realiteten). -

Det lykkelige og ulykkelige Menneske er alle tings målestokk - og suksess som fullstendig ydmyker den andre og dyd som gjør deg til et bedre menneske enn ham, og kanskje makt - som forseglar hans skjebne; det er det som gjør deg lykkelig - (og lar deg ta kontrollen over eget liv og egne følelser).

427

Lykke - som at den reelle relasjon du er oppe i, ikke oppleves romantisk, brutalisert, kynisk eller eskapistisk - men at du forstår med både tankene og følelsene og med kontroll på dem hva og hvorfor og hvordan du og den andre er: at det bare er den sosiale statusen som skiller oss (Jeg blir selv diskriminert i den samme tidsalder hvor jeg diskriminerer andre - vi er alle del av samme syklus).

428

Lykke - som å innse at dårlig samvittighet like ofte glemmes eller døyves: lykke avhenger ikke av moral, men av egenskaper.

429

Om alle forsøk på Gudløse samfunn har mislyktes (Fascisme, Kommunisme), så har vel også alle forsøk på religiøse samfunn mislyktes?: (Hekseforfølgelser, tradisjonelle kvinneroller, gi Kvinnen skylden for Arvesynden, ikke få lov til å flytte fra hjembygda og ta jobb utenfor nærmeste familie om du ikke sto til konfirmasjon, skremme mennesker til å tro, sekter, blind tro etc).

430

I Afrika kan man trygt tro på en mere grunnfestet måte enn hos oss at utdannelse er for alle - for der trenger man ikke å nekte rasi-ster og satanister å få den!

431

Sannhet - som å representere den, å være uvitende om den, å benekte den, å være utsatt for den, å ikke være klar for den, å overvinne den, eller å skape den. Dette er verdienes stadielære.

432

Det Idealistiske Kategoriske imperativ:
- Du skal ikke handle mot andre, la heller dem komme til deg!

Jeg kaller det interesser - men politisk korrekte kaller det rettigheter, dogmatiske kaller det sannheten, spissborgere kaller det folkeskikk, pessimister og realister kaller det menneskenaturen, optimister kaller det nyanser, Surrealistene kaller det fortæring, magikere kaller det vilje, utdannede kaller det fakta; - alle hater de hverandres metoder, og metoden det er å kalle opp virkeligheten etter seg selv og sine interesser: ingen av dem vil være til gjennom noe annet, så derfor kjemper de bitterlig om å kalle opp realiteten etter seg selv.

Irrasjonelle følelser ("Du er Bi-nysgjerrig", frykt for gatepøblene som hevder seg) bruker rasjonelle ord (Folkeskikk) - fordi begge deler er den sterke, normale og moralske rovdyrnatures "Felles mønster"!

De Kristne brosjyrene som deles ut på gaten i Oslo idag uttrykker noe: de er bygget opp gjennom et mønster; en person går gjennom en prosess som søkende, og han "Hadde også sin egen religion i en periode" (for å avvise det også), før han finner frem til sin barndoms-Jesus - det han alltid hadde vært på søken etter, uten egentlig å ha visst om det selv. Formålet med disse brosjyrene er å gjenetablere et tolkningsmonopol Kirken har tapt, og de bruker vår søken etter en tro, for å gjeninnføre det søkenen vår er imot: deres kontroll over vår tro. Kristendom idag kjemper me psykologi, ikke bare populærmelodier stjålet fra Djevelen eller torturkamre; de uvitende idag er ikke synderne Jesus kallet den gang; de uvitende idag er de som ikke gjennomskuer Kristendommens psykologimetoder, de som tenker og reagerer slik disse kristne vil ut av disse brosjyrene. De forholder seg ikke til metoden men til det den brukes til; de blir et middel. De er "De rettferdige Kristus kaller" i dagens samfunn, de som er moderne og hater kristendommen, men uten en moderne identitet - slik at de har dens normer og idealer i seg. Disse brosjyrene vil ikke at du tenker selv, men at du lar dem tenke for deg. Det du ville funnet motbydelig fordi det var stakk konservativt blir spennende og givende fordi motforestillingene ikke vekkes i deg fordi metoden for å forkynne frelse er psykologisk og ikke evangelisk. Disse brosjyrene representerer kristendommen på sitt laveste, men samtidig slueste: Kristendommens synds-lære er psykologi, ikke teologi.

Sannheten er opplevelsen av strukturen, ikke beskrivelsen av den.

Valget er blitt flokkens og ikke individets argument og valget nås ikke lenger patologisk.

Det som kjennetegner Adolf Hitler og djevelen - gruppe og relasjonsdynamisk sett - er at de ikke hadde noen rett til å forlange at andre skulle eller skal følge dem, og at de heller ikke hadde noen rett til å følge seg selv og skape seg sin egen vei.

Vi mangler egenskaper, begreper og strukturer og forstå og uttrykke sannheten med - eller forstå og uttrykke opposisjon mot sannheten med.

Realiteten er strukturer, begreper og egenskaper som bare kan oppleves i det indre (som samklang med helheten, som det du vet du er), men som ikke lar seg uttrykke eller forstå med ord (bare som moral eller normalitet eller folkeskikk).

I Edens hage lærer vi at leder, ledet og unormal er våre mulige roller i livet. Ikke rollene, men bare spillereglene kan endres.

Alle "Sannheter" om oss, og alle diagnoser og livserfaringer oppstår i møtet mellom mennesker, mellom det den sosiale og historiske dynamikken gjør oss til: jeg er alltid meg og er hele meg - men det du er gjør meg til din motsetning, og bare det.

Deres type og bakgrunn kjemper idag med likestilling og demokrati istedetfor det motsatte: rollene endrer seg ikke, bare spillereglene. Deres tenkesett er fortsatt normen. Mennesket forholder seg til ordene, ikke den mentalitet og vilje ordene uttrykker. - (Du forstår ikke det andre gjør, men bare det de sier: det er reaksjon mot metode, det er de som møtes).

Interesser, metoder, løgner og rettigheter.
Et dugelig forsøk på å rasjonalisere setningen om grunnen.

Godt og Ondt var nødvendig i fortidens smelting for å gjøre stadige fremskritt, og fordi vi ikke hadde midlene til å bevisst styre det hele i en retning, måtte vi kjempe det frem, men på en slik måte at ingen forsto hele virkeligheten og at ingen dermed fullt ut kunne stoppe det. Dette er "Fremskritt-beviset" mot "Fri vilje-beviset".

De forsøker å "Av-radikalisere" oss, ikke bare for å unngå terrorisme og maktovertakelse - men også for å forhindre den personlige smelting, radikaliserings som vekstgrunnlag for drivkrefter, innsikter og oppgaver --- De - myndighetene og den jevne borger vet at idag når det gamle Europas smelting er borte og alle mennesker - både gode og onde - ikke lengre bærer både gode og onde krefter inne i seg, er radikaliserings - den eneste metoden for å komme i kontakt med visse krefter i seg selv --- radikaliserings er nå den eneste måten og tenke selv på og for å forhindre oss i å klare det - og ende opp som vegetarianere alle mann! - så "Lær de oss opp til å tenke selv" og ta avstand fra de radikaliserende ekstremistene!!! Hvilket paradoks --- Hvilken selvmotsigelse ---.

Overfor Gud og den Normale og Moralske er man hjelpeløs: man er paranoid om man sier han lyver og man er psykopat om man benekter at han er kjærlighet.

Sosial strengteori rundt "Det samfunnet bygger på og står for":
Interesser, metoder, løgner, fornektelser, rettigheter.

Kristendommen handler syndig og bruker dyd som metoden.

Om postmodernismen har rett i at alt beveger seg i sykluser og at kulturen ikke bare går fremover - da finnes det ikke et godt argument for Kvinnefrigjøringen som er objektivt og som er uavhengig av tid og sted, og som heller ikke er betinget og begrenset: Kvinnefrigjøringen - det absolutte gode - er oppstått ut av og er avhengig av det absolutt relative; - Mani tok feil nok en gang: det onde er ikke avhengig av det gode for å kunne eksistere, og dermed tok Thomas Aquinas feil også: det er det gode som vokser ut av det onde; - den gode er slik sett en ond type personlighet som tar over i dynamikken og sikrer sin maktposisjon ved å innføre ideen om godt og ondt: at det den gode er i virkeligheten (vold) er godt i ideenes verden, og det den onde er i virkeligheten (åpenhet) er ondt i ideenes verden. Vi handler som person men forholder oss til oss selv som ide.

Om de elendige forholdene i verden skyldes manglende toleranse og ikke manglende opplysning - hvem er det som skal tolerere og bli tolerert? Og går min toleranse overfor deg mer utover meg enn din toleranse overfor meg går utover deg? - Hvem sin toleranse ofrer mest?

Om Opplysningstiden var ensidig i sin fornuftsdyrkelse så er det vel en stor fare for at toleransens tidsalder er ensidig i sin toleranse - de godtar bare en type religion, de godtar bare en type mennesker, de godtar bare en type kritikk; (-og hvorfor er toleransen middel for å sette dagsorden med og avgjøre hva som er akseptabelt?: - hvem skal bestemme i praksis?-); og de gode og rettferdige vil tolereres, ikke aksepteres - fordi toleranse frykter konfrontasjoner.

Vi er aktiv og passiv, leder og ledet, tilbedt og tilbeder - vi er god og ond; hvor rovdyret som er moralsk og normal kaller seg byttedyr (på grunn av idedimensjonen), og byttedyret som er umoralsk og unormal kalles rovdyr (på grunn av idedimensjonen der også); - vi handler Marx (materiell) men navngir oss selv og føler oss som Hegel (Ideer);

Fortellingen i Edens hage rommer menneskenes forhistorie: vi ser en leder (Gud), ledet (Adam og Eva) og unormal (Djevelen); vi ser sosiale roller og personlige omstendigheter i fristelsen med Eplet, og vi ser fri vilje i valget om å synde; vi ser patologisk opprør uten retning i djevelen, og vi ser opprør som rommer reelle og gyldige krav i Adam og Eva; vi ser frykten for å miste kontrollen i Guds bud om å ikke spise av treet midt i Hagen og vi ser frykten for å bli holdt ansvarlig (det som menneskeliggjør Gud) i den frie viljen vi er gitt; vi ser retten til å herske gjennom fred og kjærlighet (Guds plan er fra evighet av skjult for mennesket); menneskenes forhistorie i Edens Hage rommer muligens hele vår begynnelse, midtpunkt og slutt.

Menneskeverd åpner for religiøse perspektiver, rettigheter åpner for verdslige perspektiver og undertrykkelse åpner for individualistiske og patologiske perspektiver - på det samme humane og liberale menneskesynet; Hvordan den med menneskeverd eller rettigheter så forventes å oppføre seg innenfor begrepet i praksis er en annen sak.

Den som reagerer ut av noe og ikke lenger er noe i seg selv, har tapt. Den umoralske enten tas opp i noe annet (Pasienten) eller han klarer bare selv å være utgangspunkt som rovdyr uten rett (Hitler, Stalin og djevelen).

Ingen flere paradokser: alle har alt - skillene starter med type, bakgrunn og dynamikk.

Alle har alt: skillene starter med at godt og ondt ikke er dine handlinger (i den materielle verden - bare i ideenes verden), men rovdyrets og byttedyrets status.

Alle har alt: skillene starter med at vi vil bruke det vi har til ulik oppfyllelse av godene.

Det hjelper ikke at vi alle har alt, så lenge vi alle også er ledere, ledede og unormale - pluss en blandingstype av alle som er en reell opprører (feminist), og ikke en patologisk og destruktiv opprører (Nasjonalist).

Når den kristne snakker om tilgivelse er han teologisk og leser evangeliet, og når den kristne snakker om synd er han menneskelig og forkynner kirkelæren.

Noen moralister er ikke interessert i saken, men bare i hvordan den fremstilles: (Ikke kall det Opplysning, men også toleranse, så er jeg fornøyd; utover det så bryr jeg meg ikke).

Den som skal bli rasist som voksen opplever som barn rasisme fra anti-rasistene - mens de ennå er rasister ---

Den som forholder seg til en dyd eller en ide får rett i dynamikken, men ikke som seg selv (den indre samklang med tingene uten en begrepsmessig tilnærming til dem), men den som ikke forholder seg til en dyd eller en ide mangler en metode og et bevis, men besitter samklang med realiteten - (uten ordene som gjør tingene "Moralske" eller "Umoralske": - alt er del av samme ordløse realitet).

Et siste forsøk på å oppsummere rasjonaliseringen av "Setningen om grunnen":

Type, bakgrunn, dynamikk; - erfaring, behov, prosesseringen og uttrykket for erfaringen og behovet; - roller og livsstadier; - muligheter i en sosial sammenheng: leder, ledet og unormal og en reell og gyldig opprører som alle bærer fortid og fremtid i seg.

Godt og Ondt - ikke som handlinger, men som rovdyr og byttedyr, aktiv og passiv, tilbødt og tilbøder; som leder, ledet og unormal - og dets type bakgrunn og dynamikk som i form av fortid og fremtid som de alle bærer i seg, lar rollene overskride hverandre.

Nå som det er de liberale som "Kaller en spade for en spade" og ikke Nietzsche eller Republikaner-typen, så kaller man det ikke lengre kynisk å fortelle sannheten - (man kaller det "Paranoid konspirasjonsteori å benekte den) --- Dette fordi den normale og moralske følger seg ikke mindreverdige og hevder seg ikke ved å være ærlig: han utøver makt --- den unormale og umoralske klarte aldri å gjøre det å fortelle sannheten til maktutøvelse - (både det gode og det onde er maktutøvelse når den gode og rettferdige gjør det, og godt er "Spill for galleriet" og "Smiger" og overgrep når den onde gjør det); Det er rettmessig makt som gjør sannheten god; det er ikke lengre en motsetning mellom løgn og sannhet der den normale tåler å høre sannheten og utøver makt gjennom den --- Der er Friedrich Nietzsches - unyanserte (fordi det er "Herrene" som bruker slavemoralen for å rettferdiggjøre sine handlinger) skille mellom impotent slavemoral og potent herremoral opphevet eller forskyvet.

Den onde argumenterer, den gode bare refererer til fakta; derfor er den onde "Kynisk" når han forteller sannheten og "Kaller en spade for en spade" når det er uønsket, og derfor lider han av "Paranoide konspirasjonsteorier" når han er bekymret for samfunnsutviklingen og anti-rasistene ikke har samme erfaringer som ham og dermed ikke kan dele hans syn; den ondes meninger er ikke beskyttet: å være uetablert gjør dine følelser til argument og å være etablert gjør dine følelser til fakta.

Verdienes stadielære:

Godt og Ondt - som følelsen av å være undertrykket (minoriteter), som følelsen av rettmessig harme (ransofre, voldtektsofre, mobbeofre), som følelse av samfunnsmessige drivkrefter (utviklingen mot bøndene). Godt og Ondt som diskriminering, som sunne idealer og normer og som fortid og fremtid. Å komme "Hinsides godt og ondt" ligger immanent i disse to dualistiske begrepenes struktur: det er ikke umulig å komme "Hinsides godt og ondt" - begrepet og innholdet i godt og ondt vil det, det tjener alle, vi har ikke annet å orientere oss etter - alle må oppnå sine krav innenfor de samme begreper.

Sterk og motstandsdyktig overfor realiteten (Islam, politiske demonstranter), eller sterk og motstandsdyktig inne i realiteten - (stå med begge benene godt plantet i jorden): fortolke og beherske tingene eller være en del av tingene - det er det egentlige spørsmål.

Lykken er en moral som ikke kan motbevises og erfaringer som ikke rommer dualisme; en personlighet som alltid uttrykker det høyeste i sin tid - uten at det går utover noen andre ---

Lykken, det er å kunne prestere og få lov til det.

Forutsetningen for virkeligheten (Henologien) er det sanne, det gode og det skjønne - det vil si navnene vi gir til rangen og maktutøvelsen den gode kommer seg helskinnet ut av møtet med det onde gjennom - hvor det den gode ikke møter er reell ondskap men seg selv --- (Dyd, anstendighet, normalitet, folkeskikk, grep om realitetene): - Hitler og Djevelen har ikke personlighetsspaltning, de er ikke syndige med dyden som metode.

Henologien, Egil A. Wyllers store oppfinnelse sier at forutsetningen for virkelighetene er det sanne, det gode og det skjønne - enheten - jeg hevder at hjordens indre dynamikk skaper enheten i det sanne, det gode og det skjønne for å styre enhetens utvikling; det sanne, det gode og det skjønne er til for å hindre dialektikk de selv ikke er en del av. Slik "Oppstår" forestillingen om godt og ondt og slik "Oppstår" ondskaperen - i det at andre (som de legger merke til ut av det de selv er og ikke er i smatidens miljø), forsøker å innføre noe annet i eller selv ta kontrollen over dialektikken (Hegel, Marx, Hitler, Satanismen). Det finnes dermed ingen reell fiende av dem, det eneste som finnes er de selv som stadig vekker forbedrer og beriker sitt eget ståsted.

Kristendommen sier at vi må bekjempe Ondskaperen med Godhet, ikke med resignasjon - og det klarer den paradoksalt nok også der den ikke er moralsk overlegen (Hekseforfølgelsene, Abolusjonismen, Arbeidsbevegelsen, kurere homofili, tukte og slå kone og barn); dette fordi Kristendommens godhet er ikke en handling, men ett tenkesett ---. Den Kristnes godhet gjør at han "Ikke er paranoid" og ikke "Har et felles mønster", han er ikke imot noen. Den Kristne bekjemper ikke ondskaperen med godhet, men med Semantisk Godhet.

Ikke vilje til liv eller vilje til makt, men vilje til Semantikk. Den Kristne handler ikke som Jesus, han tenker som han, og tenkemåten hans er hersketeknikker, latterliggjørelse og Språkmakt.

Følelsene eller forstanden blir, som kritikk av Rousseau, mer naturlige og ekte om de ikke sees eller høres eller om de utfolder seg i overflod, og de blir mer unaturlige og kunstige om de representerer maktutøvelse eller misbrukes patologisk.

Den egentlige umoral er å avsløre samfunnets svakheter og ikke la dem få rydde internt opp i det på egen hånd, når fagvitenskapenes seriøse forskning endelig har skjönt hvordan ting egentlig henger sammen.

Det er likegyldig hva du tror på, noe gir kanskje større utbytte, men alt koker ned til erfaring, behov og uttrykk; men det vil alltid være et spørsmål hva man trenger av å innse fakta eller å ta imot.

Jordsmonn og tenkesett, rekkevidde og register, innstilling og utgangspunkt, interesser og metoder, løgner og rettigheter, leder og ledet, fortid og fremtid. Dette er den menneskelige situasjons stadielære. Dette er min definisjon av verden, totaliteten av alt som finnes (Hans Blumenberg).

Den gode manlger tenkesettet, men har ordene, og den den onde har tenkesettet, men mangler ordene.

Den normale og moralske snakker positivt, men tenker negativt (Stereotypier), den unormale og umoralske tenker positivt (likhet), men snakker negativt (banning, hets).

Den gode samfunnsborger snakker seg selv sann: - han representerer den moralske semantikk.

De gode og onde bytter ideer, begreper og meninger (samfunnet støtter anti-rasisme og miljøvern) - men ikke roller (leder, ledet og unormal).

Barn er spaltede: de føler genuin sympati med de gode kreftene i livet og de mobber og plager andre til døde - i samme handling gjennom samme begrep.

Alle har alle egenskaper, men skillene starter i det at vi oppnår oss selv i den andres "Egentlige side", som er vår egen "U-egentlige side" - det er alt.

Om det onde er handlinger som skader noen - så er noen onde; (for da sees og høres bare handlinger mot en gruppe og da er en gruppe utøver).

Om det onde er handlinger som skader alle - så er alle onde; (for da sees og høres flest mulig handlinger og da utvides utøver rollene): Dette er det generelle og almenne prinsipp om godt og ondt.

Broen står stille - men elven flyter --- Broen er egentlig og fast og elven er uegentlig og i bevegelse, men begge rommer hverandre som dualisme eller enhet.

Dualistisk der det fungerer best (motsetninger: i form av krigsforbrytelser og voldtekt), Monistisk der det fungerer best (enhet: i form av oppmyket utenrikspolitikk), Pluralistisk der det fungerer best (selvstendige enheter som er avhengige av hverandre: i form av sosiale roller i dynamikken), og Spinozisk der det fungerer best (lys og mørke er to sider av samme sak: i form av at en person eller en gruppe mister retten til å bestemme over andre):

Det hele handler hverken om erkjennelse gjennom sanseerfaring eller Rasjonalisme gjennom almenngyldig tenkning - mennesket frigjør seg fra drivkraften, perspektivet og metoden i egen psyke og tenkesett og tar inn hele virkeligheten - hvor begrepene ikke begrenser seg til en interesse eller et register.

Mennesket skapes av Gud (Unik posisjon og verd, og anti-humanisme mot andre arter og andre mennesketyper og menneskegrupper) og Individet skapes av Djevelen (selvstendighet og radikalisering).

Vi undertrykker ikke kvinner, sier fanatikerne, og vi holder ikke pasienter nede, sier legene: det er ikke det vi gjør, men det vi sier at vi gjør, som du skal forholde deg til. Dette er den semantiske dualisme".

Det Nietzsche og Schopenhauer gjorde feil var å drømme: de sto for en viljesromantikk - som er destruktiv, istedetfor en viljesrealisme - som er psyko-sosial og uttrykker seg konstruktivt. Dette er "Den strategiske dualisme".

Selv om man offisielt er imot rasisme, kan man godt ha rasistiske følelser selv (Opplysningstidens menn, liberale studenter i U.S.A på 1960-tallet). Dette er den inkonsekvante og ambivalente dualisme.

Moralbegrepene kan være den sterkere natur sin handling overfor den svakere natur i den sosiale dynamikken: (Du lyver til meg, du er voldelig overfor meg, du hetser meg, du er respektløs mot meg, du stjeler fra meg, du er sjalu på meg).

Den beste måten og oppnå sjelefred på er ved å våge å stå for det du mener - (men den politiske prosessen og den sosiale dynamikken tillater bare den som har den "Egentlige siden" og hevde seg med god samvittighet).

Den egentlige begrensning ved mennesket er ikke vårt skrøpelige kjød eller vår svekkede moral, men det at vi er avhengige av Fenomenologi: (Dualisme, Monisme, Pluralisme, begreper, strukturer).

Den egentlige synd er ikke ulydigheten, men det at vår selvrespekt krever at vi må ha rett overfor hverandre og så lar oss oppfinne ydmykelser for å bevise at vi har rett. - (som om det å ydmyke andre kunne bevise annet enn hva vi har behov for å være).

Immanuel Kant hevder at det høyeste gode må innbefatte både dyd og lykke, men han glemte helt motstand - og all motstand som ikke er et misbruk av motstandens vesen og natur - fordi den motstandsdyktige selv er noe man burde gjøre motstand mot - må være både hærfører og politiker (handling), verdensmann (nytelse) og filosof (betraktning). Den sannhet som rommer andre konklusjoner, vil vanskeligere beseires.

Sannheten om virkeligheten, hvordan tingene egentlig er ute blant folk - de mangler helt en arena og uttrykke og presentere seg på: (fremstilles de i en film en bok eller et kunstnerskap så blir de utdaterte, eller de er marginaliserte om kunstneren er det, og fremstilles de i en filosofisk avhandling så blir de kanskje viktige for en hel generasjon unge mennesker, men ikke for alle - for noen av dem finner Kristus, og den neste generasjon bryr seg ikke, de har andre helter, og kommer det i form av en ny religion så bekjemper den slik mange religioner tidligere har blitt bekjempet); og bruker man gata eller den ytre, fysiske virkelighet å presentere sannheten om oss og dem på (ikke ment ekskluderende, men realistisk), så blir man stemplet som bråkmaker og lagt i jern og innbrakt til avhør; samfunnsutviklingen fortsetter som motsetningen og benektelsen av sannheten om oss selv og dem, hvor nye ideer og teknologi kommer til og bidrar til at det vi ikke vil innrømme at vi er taper for det vi er: - vi handler på overflaten og får status og finnes til på undersiden.

Den normale og moralske samfunnsborger er overbevist om at han tenker rasjonelt og bruker dette for å kontrollere andres atferd slik han selv ønsker det. (Og jeg vet faktisk ikke så mye om hva de tror på disse rasjonelle overlegne, det er bare det at de ikke tror på "Åndenes makt" som de kan fremheve, hva de stemmer på, og om de tror på en religion blir bare grumsete og stereotypier). Men om en langhåret tølper hevder seg og lager bråk, da mister de selvbeheerskelsen og koker over: "Dette er uverdigg for meg"! "Du bestemmer ikke"! Tølperen selv vil kanskje føle at han er Irrasjonell fordi han trår over en grense, det er raseriet den normale og moralske føler og ikke frykten tølperen føler som beviser at de har rett. Følelser er rasjonelle.

Både den normale og moralske og den unormale og umoralske kan være og er både gode og onde mennesker, det er bare kampen vi utkjemper i samtiden som gjør at den ene siden får overtaket og får lov til å representere de gode og aksepterte - de "Egentlige" verdiene. Så kan man spørre om de som var rasister i gårsdagens samfunn, for eksempel under Slaveriet i U.S.A på 1800-tallet virkelig var de som er normale idag, eller om de bare var dagens unormale mennesketyper, bare at de på det trinnet i evolusjonen hadde samfunnsmessig makt, en makt de nå har mistet. Var det de normale idagens samfunn som kjempet mot slaveriet den gangen, eller var det de unormale typene idagens samfunn som gjorde det? Kanskje er det posisjonene som endrer seg, og ikke personlighetene og ideene? Jeg tror jeg vet svaret, og det er desverre sementerende, selv om vanlige mennesker i fortiden nok var langt mer rasistiske enn det de er idag.

Moralske ledere i dagens samfunn sier ofte at "Følelser er ikke virkelige, de er bare besøkende, ikke hør på dem". Bare mennesker øverst på den sosiale rangstigen kan si det, og også i et anti-rasistisk samfunn er det mulig og avvise følelsene: "Det er rasistene som er fulle av fremmedfrykt, ikke vi". Derfor vil de helst distansere seg fra følelsene. Men corpus Platoniscums Definisjoner viser oss mange karakteregenskaper som bare et følelsesmessig forfinet menneske kan ha: (måtehold, likefremhet, rimelighet, standhaftighet, generøsitet, mildhet etc). Grekerne og Renessansen er kjent som "Rasjonelle" tidsaldre, men det var følelsesmessig forfinelse som var grunnlaget for den Rasjonaliteten. Den rasjonelle idag er ikke følelsesmessig forfinet, han er fordomsfull og tror blindt på, ikke religion, men den sosiale rangorden. Han eller hun tror ikke på Platons Akademis egenskapsidealer. Han viser ikke mildhet og generøsitet, han viser samtidighet. Han viser seg som en representant for det bestående. Grekerne og renessansen kunne nok også være fordomsfulle og uvitende og urettferdige, men de hadde idealer, og verdiene de hadde, var ikke bare "Felles", de kjempet med ideer. Nå kjemper vi ikke om samfunnets overbygning, men bare om "Det offentlige rom", det vet alle, og selve livet går tapt, fordi religionene og de felles verdiene vi tror på stadig vekk mister mer og mer av sine opprinnelige og naturlige innsikter, drivkrefter og oppgaver. For det Europeeren - men også resten av Vesten og selvfølgelig også resten av verden - er mer enn noe er tenkesettets - både følelser og fornuftens innsikter, drivkrefter og oppgaver, som nå er erklært "Irrasjonelt". De vil ikke lenger gi både gode og onde mennesker en sjanse til å lykkes og frigjøre seg ifra sin stand, og derfor blir smeltedigelens innsikter, drivkrefter og oppgaver så farlige, de må benekte dem eller utnytte dem, men aldri la dem være menneskets egen iboende natur. Vi er ikke lengre gode mennesker, vi er bare gode samfunnsborgere.

Politimannen virket barnslig og frustrert, men på en tilbakeholden måte som tydelig visste at han ikke helt forsto, når han tok den ekte Colt-revolveren som arbeiderklasseguttungen hadde fått fra den arbeidsløse og alkoholiserte faren sin, fra ham, og belærte ham om at han fikk respekt bare han husket å oppføre seg og at dette kunne skjedd overalt, det var ikke dem eller systemet det var noe feil på, det var han, som opplevde at hans handlinger ble satt inn i en kontekst men at deres handlinger mot ham ikke ble satt inn i en kontekst. Det var fordi hans handlinger manglet en mulighet til å definere, hjernen og tenkesettet hans var offer for konteksten.

Pasienten er underlegen psykiaterens medisinske hygiene (syns og hørselshallusinasjoner), men pasienten er overlegen psykiaterens sosiale hygiene (livsstil, utseende, musikk, mat).

I en situasjon hvor psykiaterens forklaringsmodeller er ufeilbarlige og perfekte, så er det likevel et spørsmål om hvilke verdier han tror på: - forkynner han en livsstil eller godtar han den jeg allerede har?

Der det fantes en udødelig sjel måtte det ikke nødvendigvis også finnes et hellig og ukrenkelig menneskeverd (Kristendommens historie i Europa beviser dette).

Venstresiden har argumentene (Familiegjenforening) men mangler saken (Masseinnvandring som positivt), mens Høyresiden har saken (Bedre rettigheter og integrering for innvandrere) men mangler argumentene (hjelp mennesker i nærområdene).

Den som elsker hjembygda er lykkeligst av alle, for han eller hun kan bli og få til alt.

Kristendommen har alle de riktige argumentene (vi fikk fri vilje og kan selv velge mellom godt og ondt etc), men de mangler saken (friheten).

Til syvende og sist så finnes det ingen gode argumenter for at den umoralske livsbejaelsen er bedre enn den moralske livsdyrkelsen, heller det motsatte, den moralske er best; da hjelper det ikke at den kanskje er fordømmende, konservativ, streng; den setter de rette grensene. Den Kristne er ikke imot livet, den Kristne er et ja til livet og til å ikke misbruke det.

Ikke nestekjærlighet som elsker sin neste som seg selv, men normsprenkning som utdaterer gårsdagens livsstil og holdninger.

Kristendommen er fri fra djevelens fristelser og fra syndige menneskers renkespill, og det er ikke ekte frihet fordi de er ikke dermed fri fra autoritære holdninger - autoritære formynder holdninger er en forutsetning for friheten deres.

Den onde vet at han lyver men den gode tror han snakker sant.

Den normale og moralske spissborger blir lykkelig av å lyve, han skjerpes av det (det har aldri vært noen vikingetid i Norge, det har aldri vært noen muslimsk invasjon av Europa, det har alltid vært innvandring til Europa); han lyver til mobbeofferet og han lyver til barna - alt for den gode oppdragelsens skyld; intelligens, fordommer og løgn smørjes sammen; hitler blir ulykkelig av å lyve, han vil det ikke, men mangler en annen arena og et annet

språk; djeveln derimot blir ulykkelig av å fortelle sannheten, fordi han vet at han fortjener bedre og fordi han vet at menneskene aldri kommer til å høre på ham, de hører bare på de som får dem til å føle seg verdige, der de ikke trenger å kjempe og å tvile, og djevelens vesen er uro - og menneskene vil heller herske enn å fortelle sannheten om ting, for sannheten er i bunn og grunn, ganske banal, når den er sagt høyt, må vi likevel hykle, sladre, fordømme, fordi sannheten ganske enkelt ikke er nok.

516

Sannheten - normene og faktaene i et samfunn må tjene en funksjon, de er ikke der tilfeldig: der det er en norm eller et fakta i form av en vedtatt sannhet er det noen som vil oppnå noe og kamuflere det etterpå.

517

Den som vil kvele opprøret i startgropa vet at han ikke taper noe på å lyve eller hykle, det er ikke det som gjør ham til et dårligere menneske - men det å bli ydmyket av motstanderen - og den som vil rykke opp bråkmakernes mentalitet med roten vet at det som teller er at han står ved sitt standpunkt og følger sin egen vilje og lytter til sin egen overbevisning, ikke det om han har rett eller feil, etter tåkete og uklare prinsipper - som kanskje er idealistiske der de burde vært realistiske - det er det som avgjør om han har rett, en vilje og en forestilling som trumfes gjennom og ikke innrømmer midlene den bruker, det er selve sannheten som mennesket alltid har søkt etter, og det er noen blant oss som vet dette og har funnet hjem. Dette er fakta, og fakta kan man ikke dualisere og temme med et begrep eller et argument. Jeg er hverken kynisk eller realistisk - jeg er ikke en del av deg, jeg er min egen realitet, jeg tilhører ikke ordenes verden, de bare forkvakler meg.

518

Det finnes ikke noe evig eller fastlåst rett og galt, rett og galt er de metoder som er nødvendige for å kontrollere den det gjelder - rett og galt må ha en effekt, det må virke, men det virker ikke om de innrømmer det - derfor har vi bindsterke volum om "Ordskapens problem" i bibliotekhyllene, og derfor har vi samfunnsdebatten, og derfor har vi moralbegrepene: metoden må ha en metode, et for-svar, et påskudd.

Hele filosofihistorien og religionshistorien fortøner seg bare som et massivt forsøk på å lyve om det vi gjør med hverandre.

Det som like mye kjennetegner religiøse som spissborgere som miljøvernere som Humanetikere, er at de ikke tror på fakta eller forskning, men deres egne verdier - (og når forskningen oppdateres kan man jo forsøke å tilpasse verdiene til den).

Det de religiøse og borgerlige forestillingene om godt og ondt og normalt og unormalt egentlig er - er en paranoid konspirasjonsteori, som har seiret: den tror ikke eller påstår ikke at noen er noe - den har fått vedkommende selv til å tro på det; han er paranoid fordi han innbiller seg at den paranoide (den gode) misliker ham.

Om "Alle vet at det er sånn" kan ingen stå frem og avsløre at det er sånn, og da kommer ingen til å kjempe for eller imot (og tro på det eller ikke), men de kommer bare til å akseptere det.

Der det er overlegne argumenter ("Islamofobi"), er det ofte en underlegen agenda (Kvitte seg med den Europeiske arven) etc).

Beskyttet av Gud som konservatisme eller beskyttet gjennom rettigheter i lovverket som liberalitet kan nok være to verdimotsetninger som er uforenlige, men må ikke være det om beskyttelsen Gud gir ikke er spissborgerens lettvinne og simple moralisme, men handler om menneskeverd.

Ansvar, tradisjoner og kamp for å overleve kan være like så verdige og gode liv som et lykkelig liv.

De normale og moalske spissborgerne og deres representanter (enten de snakker som dem eller ei: "Nestekjærlighet" og "Folkeskikk") "Vil ikke ta den debatten" - fordi det er tabu; - og de som vil ta den er unormale - det finnes ingen som representerer sannheten.

Først når den eldre generasjon hever sin røst og gjør opprør (spise sunt og trene) slutter man å snakke om naiv idealisme og begynner å snakke om fornuftig realisme. - Det er de eldre som driver verden fremover gjennom ungdommens prinsipper.

Det at det kanskje har eksistert andre univers før oss som har gått til grunne og forsvunnet, bør lære oss at her og nå og utviklingen er alt vi har - (og begge rommer rettferdighet:)

Mange vestlige kvinner sier beundrende at de kunne tenke seg å adoptere det Afrikanske skjønnhetsidealet som er noen kilo tyngre, men vil de samtidig ha det Afrikanske likestillingsidealet (Samarbeid og forhandling istedetfor utfordring og oppløsning)?

Menneskenes egentlige moralske spørsmål er at vi må seire og for all del ikke ydmykes og bli en Bi-rolle i de relasjonene vi er midt oppe i. - Alle Sannheter (folkeskikk, statistikk, normalitet) er bare egentlige og virkelige - så lenge de gjør brukeren av verdiene til lederen.

531

Den egentlige sannheten og den egentlige verdien i Norge (og kanskje andre steder i Europa) er at vi føler oss bedre enn naboen vår og ikke snakker med sånne som ham.

532

Det merkelige og feilaktige ved enhver blasfemiparagraf er den selvhøytidlige forestillingen om at jeg skal behandle dem annerledes enn de behandler meg.

533

534

535

Et forsøk på Sunnhetsteologi:

Profeten Joel 3, 23.

Og det skal skje på den dag at fjellene skal dryppe av most og haugene flyte over av melk, og alle bekker i Juda strømme med vann; og det skal utgå en kilde fra Herrens hus og vanne Sittims dal.

536

Et andre forsøk på Sunnhetsteologi:

Profeten Amos 8,11:

Se, dager kommer, sier Herren, Israels Gud, da jeg sender hunger i landet, ikke hunger etter brød, og ikke tørst etter vann, men etter å høre Herrens ord.

Et tredje forsøk på Sunnhetsteologi:

Profeten Malakias 4,1 og 4,2: (forkortet) -

Men for eder som frykter mitt navn, og ikke lever ugudeligg, skal dere unnslippe dagen som kommer som en straff - og dere skal gå ut og hope som gjøkalver.

Et fjerde forsøk på Sunnhetsteologi:

Lukas Evangelium 3,5 og 3,6:

Hver dal skal fylles, og hvert fjell og hver haug skal senkes, og det krokete skal rettes, og de knudrete veier jevnes - og alt kjød skal se Guds frelse. - (Alt kjød og ikke bare sjelene skal se Guds frelse).

Et første forsøk på Rettferdighets-Teologi:

Salmenes bok 119, 126:

"Det er tid for Herren å gripe inn; de har brutt din lov".

Et andre forsøk på Rettferdighets-Teologi:

Salmenes bok 119, 121:

"Jeg har gjort rett og rettferdighet; du vil ikke overgi meg til den som undertrykker meg".

Når den religiøse begynner å tenke rasjonelt og utdanner seg til psykolog så er ikke hans meninger resultat av grumsete fordommer, men av at han er en naturlig autoritet, som ikke gir andre noe spillerom. Det er ingen konflikt lengre, man føler selv at han har rett. Han får siste ordet. Han er konservativ men bruker metoder som fremstiller ham som liberal.

I vår samtid ser man "Transformasjons-prinsippet": Det som forandrer på kunnskap når det er politisk nødvendig: - (For eksempel si

at "Det har aldri vært noen vikingetid i Norge", eller at "Det har aldri vært noen Muslimske invasjon i Europa"). Dette er ikke løgn fordi den gode og rettferdige ikke kan lyve, han kan bare herske og kontrollere. "Transformasjons-prinsippet" lar ham endre fakta gjennom å lage konstruksjoner som gjør at man ikke lenger når inn til sannheten (følelsesmessig og kanskje også sosialt); - "Transformasjons-prinsippet"s viktigste funksjon er å monopolisere fakta: når andre politiske eller sosiale grupper begynner å bruke fakta mot den gode og rettferdige, begynner han å endre på fakta.

543

Så meldte spørsmålet seg om også Jesus hadde opplevd og trukket konsekvensene av vanlige menneskers såkalte "Rettferdighetssans", som minnet mer om patologi, nede på bunnen av samfunnet, som de visste aldri kom til å få noen straff? Var Jesus kuppet av de han var en reaksjon mot, og forsto de det ikke selv?

544

Der man alltid tviler og kjemper, og vil tvinge igjennom sin rett, der har man ingen forutsetning for å kjenne igjen det unike og det sanne, når det dukker opp, var Jesu egentlige ord på korset.

545

Språket rommer en dualisme som gjør enhver sikker konklusjon om verden og tingene usikker og umulig - (Verden er et kaos". "Nei, verden er et ordnet sted").

546

Det gode er å være den som observerer og dermed den som gjennomskuer, og bare den passive reaksjonen kan observeres og gjennomskues (Pasienten, eleven, heksen, Hitler, Stalin, djevelen, den kriminelle); - derfor er den gode god, og derfor er den onde ond.

547

Rett og Galt er ikke en handling, men den sterke (presten, læreren, psykologen), sin maktutøvende handling mot den svake - enten han har gjort noe galt eller ei (Heksen, eleven, pasienten).

Rett og galt er ikke først og fremst en handling men ordene og diskusjonen i ettertid, og der styrer helt andre krefter (I ordene og argumentenes verden styrer borgeren, presten, psykologen, læreren - og der hindrer de at handlinger finner sted, fordi ordene og argumentene stopper dem fra å skje).

Man snakker ikke lenger om "Mørke krefter i menneskesinnet" (Vi er alle ansvarlige og syndere), men man snakker om "Mørke krefter i samfunnet" (Ekstremistene er ansvarlige). - Eller det er ulike situasjoner der en naturlig snakker om begge deler, om "Alle" i en sammenheng, og om "De andre" i en annen sammenheng.

I dagens samfunn er det antall rettigheter en person har som gjør ham eller hun verdifull, ikke om du er et godt menneske. De med rettigheter hater og spotter ofte de gode menneskene.

Moral og det å ha rett synes ofte bare å være ikke det du gjør men ordene som beskriver det du gjør og argumentene som forsvarer det du gjør. Dette er "Den semantiske etikk".

Både gode og onde mennesker er avhengige av de samme strukturer, begreper og egenskaper for å ødelegge hverandre med de strukturer, begreper og egenskaper som ikke er de samme. Dette kaller jeg "Den strategiske over og underside". De bruker klassestrukturer, sannhetsbegrepet og normale egenskaper for å forsvare sine egen sosio-politiske og sosio-økonomiske gruppes interesser innenfor den felles strukturelle begreps og egenskaps virkelighet.

I dagens samfunn kommer det stadig vekk til nye syn, som bare demonstrerer mangelen på tilhørighet til de egentlige synene (og de er egentlige fordi de ikke er retoriske, men grunnet i reelle følger og tanker fra den sosiale dynamikken), og dagens mennesker konstruerer hele tiden nye syn på aktuelle hendelser ut av sine reaksjoner på noe, reaksjoner som ikke er basert på erfaringer eller tradisjoner, men på vedkommendes egen mangel på tilhørighet, vi blir synsforvirrede, det er for mange syn.

Når de endret språket mitt om fra "Medlidende" til "Medfølende" skjønnte jeg at de beskyttet seg mot meg. De verget seg følelsemessig og psykologisk mot mine standpunkter. Om alle snakket med deres språk var deres meninger det eneste alle forholdt seg til.

De likte meg ikke om jeg ikke gjorde som ville at jeg skulle gjøre, og de tolererte meg aller nådigst om jeg gjorde som de ville - men kjærlighet og respekt, det kunne jeg ikke forvente fra borgerne og maktmennesket; hele deres virkelighet av strukturer, begreper og egenskaper er løgn, og det finnes ikke noe intellektuelt grunnlag for den - alt de sier er løgn, for alt de sier er middelet for at de skal fortsette å styre.

Den dominante hannen og den dominante hunnen i en flokk har alltid styrt - enten han og hun er normal, rasist, kommunist, fascist, likestilt --- Men sannheten om dette, at mennesket bare er et voldelig dyr og alle dets ideer kveking og rauting, kan aldri forstås, for det må uttrykkes med ord, og alle ord har en sannhet og et fakta som motsetning - en motsetning som avslører alle løgnene til de unormale og umoralske taperne ---.

Moralens argumenter er rett (vi har alle et valg) men moralens sak er feil (kontrollere fattige).

Problemet og svakheten med vestlig politisk, filosofisk og vitenskaps historie er at dens dualisme har et språk som bare klarer å avsløre løgnene - til Adolf Hitler ---

Våre hverandres rettigheter er våre hverandres "Skrik og mur" (klagerop over verdens ondskap).

Når Jødiske tenkere etter det Babylonske eksilet setter seg fore å skrive det Jødiske folks historie og sette seg selv inn i en historisk sammenheng, er det legitimt, men om Adolf Hitler og Aleistair Crowley gjør det samme - rives løgnene i fillebiter av historikere --- Bare aksepterte folkeslag kan ha en historie og bare aksepterte religioner kan settes inn i en historisk sammenheng. Uten en historie og en historisk sammenheng er levetiden kortere: fordi da er man ikke en del av verdenshistorien, men man er en del av samtidig historie - man er ikke en del av realiteten, "Totaliteten av alle ting som finnes" --- Den som mangler en sammenheng eksisterer bare som en del av en annens verdi-system.

Det er vel vanskelig å lære alle at kvinner ikke er objekter men har følelser og tenker, i Kapitalistiske land som U.S.A; der alle har et valg og er ansvarlig for egen lykke; - for da må de ta krenkende jobber. (-og det at de eliminerer krenkende jobber øker ikke alltid lykkemulighetene i de jobbene som de tilbys-)?

Man kan godt være klarsynt og synsk overfor kommende politiske beg-

ivenheter - så lenge man er sosialist eller Jøde - og ikke Europeisk kunstner geni med sjelelige skavanker.

563

Den Gode lignet Gud i status, men lignet djevelen i gjerning, og de Onde lignet djevelen i status, men Gud i behov og innstilling.

564

Det de egentlig fryktet i alle strategiene var at det skulle vekkes krefter til live i folk.

565

Opprøreren sier noe om hvordan tingene er, ikke hvordan alle vet at de er.

566

Den Kristne idag hjelper ikke lenger Synderen, men den nødlidende, og den Kristne kan hjelpe, men den hjulpne kan ikke være Kristen.

567

Kansje er det ikke som i Det Gamle Testamente den ugudelige som sier at det ikke er noen Gud, men den undertrykkede.

568

Nettverksteori.

Naturer, roller, livsstadier, tidsintervaller, fenomenologi (dualisme, monisme, pluralisme, spinozisme).

569

Nettverksteori.

Egenskaper, begreper, strukturer.

Kansje tok Friedrich Nietzsche feil i at "Verdier ikke er noe vi oppdager, men noe vi oppfinner, og at det avhenger av naturen til den som skaper"; kansje er verdien en naturlig del av verdens form, struktur og stoff, og kansje er personlighetene også en del av verdens naturlige form, struktur og stoff.

Kansje er det motsatte av det Subjektivistiske standpunkt "At verdier er noe vi oppfinner og ikke oppdager", det som gjør dem relative, og ikke absolutte, fordi alle standpunkter da er en like naturlig del av verdens form, struktur og stoff. "Dette er prinsippet om verdienes absolutte relativisme".

Kansje var Kristendommen samfunnets moralske struktur (barn utenfor ekteskapet etc), og kansje var Darwinismen samfunnets sosiale struktur (jobb, utdanning, familie), og at Kristendommen protesterer høylytt hver gang noen vil at de bytter plass: (at Darwinismen er den moralske struktur og Kristendommen den sosiale).

På samme måte som det finnes positive Anti-Fascistiske syn på frihet (Menneskerettigheter), og positive Fascistiske syn på frihet (Nietzsche og Crowleys fordømmelse av Kristen forgubbet og gammeldags moral), likeledes finnes det negative Anti-Fascistiske syn på frihet (Politisk korrekthet og anti-individualisme og gruppe-mentalitet) og det finnes negative Fascistiske syn på frihet (mot Demokrati).

Siden de ikke lenger kan beskyldes oss for blasfemi - for da er vi ofre, så beskylder de oss for hets - for da er de ofre. Hetsbegrepet gjenreiser et fortolkningsmonopol de hadde tapt for godt; de klarer igjen å bevise at de, og bare de, ene og alene har rett.

Samfunnet er ikke rasistisk mer (i offentligheten, "I-Alles-Påsyn"), men strukturen er rasistisk (det mennesker er når det er de og ikke den andre som er rasisten).

Ettersom endringene i samfunnet idag er multikulturelle er det rasisten og satanisten som er bakstreverske og holder tilbake utviklingen, ikke den moralske og religiøse, han definerer tidsånden - folk er fordomsfulle mot den religiøse - (uansett hvilke holdninger han har.

Det er merkelig at man nå kaller gamle svart/hvitt filmer uten Afrikanere eller mørkhudede mennesker for rasistiske - ettersom det ikke er noen i filmen å være rasistiske mot.

Når man diskuterer moral (sex før ekteskapet) er ofte det gammeldagse verdiene de beste, men når man diskuterer likestilling (at også jenter må ha litt erfaring før ekteskapet), er like ofte de moderne verdiene de beste.

Kansje kan man si at grunnen til at det Tyske begrepet om "Verdensanskuelse" feilet, var fordi det var ett hvitt, mannlig, heterofilt begrep og derfor manglet historisk rettferdiggjørelse i uretten, slik kvinner og svarte nå overtar formynderrollen uten begreper om det, annet enn formynderbegrepets egne iboende.

Feilen er at Friedrich Nietzsche ikke kritiserte det forgubbede ved Kristendommens moral, men følte seg undertrykket av det humane ved den.

Nietzsches fascisme har sin rot i at han ikke følte seg undertrykket av det forgubbede ved Kristendommens moral, men ved det humane ved Kristendommens moral.

For det var ikke Darwinismen i oss, men Kristendommen i oss som gjør at vi kjemper og seirer.

583

Den Kristne tror på Gud og Jesus, men han og hun handler og tenker som seg selv.

584

Alt det den Kristne er, er seg selv; - Gud og Jesus er navnet på rovdyrangrepet for å fortære sin neste. Gud og Jesus er det som gjør ham bevisst at det er byttedyr (mobbeofre, tapere, kriminelle, satanister) i nærheten.

585

"Ekstremisme" og "Romantisering" og "Brutalisering" kan være verdifulle begreper, men er like mye nyttige begreper for å oppnå det samfunnet i samtiden trenger for å utradere fiender og hindre samfunnet i å gå i oppløsning: (politisk kontroll og kontroll innad i familien).

586

Så kan man spørre seg selv om mennesker i fortidens kulturer var i kontakt med krefter og følelser i seg selv som gjorde at de ante at det var noe mer enn det håndfaste som de hadde rundt seg i deres egen tid - at de kunne føle den kunnskap de ennå ikke hadde om tingene på et ubevisst og rudimentært plan? - og at det kanskje likevel var synd på dem fordi de ikke var fanger av sitt nivå i tid og rom, eller at denne ubevisste anelsen var det som gjorde dem store?

587

Kristus er deres samfunnsmessige status, og Darwinismen er deres samfunnsmessige handling.

588

Lidelsen setter deg i kontakt med krefter i deg selv som den moralsk overlegne helt mangler. Den moralsk overlegne har rett fordi han snakker, den lidende har rett fordi han aner.

589

Sannheten for den normale spissborger av idag er en tom frase de lirer av seg, og den radikalisererte er det ingen som hører på - det finnes ingen som representerer sannheten.

Det gode og onde er egentlig rovdyr og byttedyr og det normale og unormale er egentlig aktiv og passiv, (det handler ikke om handlinger eller tanker, men om naturer og rolle i den sosiale dynamikken).

Kampen mellom folkegrupper, klasser og kjønn bruker som metode det de egentlig har eller kan ha til felles (Vegetarianisme: Feminisme; være såret og støtt: folkegrupper;).

På samme måte som det ikke lenger finnes noen "Rasekamp i historien" - men bare rasister, finnes det hos Amerikanske Kapitalister ikke noen "Klassekamp i historien" - bare en kamp mot de rikere klasser - vi er ikke innblandet i dette, skyld ikke på oss!

Det er forskjell på å være familiens taper og familiens sorte får.

Om den fattige driver "Klassekrig mot den rike", hvorfor er det noe merkeligere at den rike "Driver hjernevask og avspisningskrig" mot den fattige: - har ikke også den rike sine interesser å beskytte?

Så handler det likevel kanskje om våre handlinger og våre tanker, at det er de vi dømmes ut av, men at de er en del av verdens form, stoff og struktur; - våre handlinger og våre tanker er en konsekvens, verdens form, stoff og struktur er både målet og middelet!; - Det vakreste ved oss er ett unntak, noe som er om-gjørkelig. Det den Korsfestede visste på korset var at om skylden ikke er pådyttet, men erkjent, så er den like vakker som når vi utelukkende har rett.

Det er lettere å støtte ytringsfriheten når det er netthaterne som truer den, og ikke muslimene. (Kanskje fordi netthaternes agenda ikke kan være anti-rasisme eller fremmedfrykt?). - Ytringsfrihetens

begrensning er altså at muslimene kan hindre den fordi de ikke frykter de fremmede når de truer den.

597

Rovdyr i tenkesettet (Hat som vekker hat), men byttedyr i egenskapene (lidende, marginalisert, fremmedgjort) - dette er Hitler; Byttedyr i tenkesettet (myke verdier, hat som tas imot i taushet) men rovdyr i egenskapene (bestemme alt) - dette er anti-fascistene; som kjemper mot hverandre på overflaten som absolutte motsetninger (dynamikken, ideologi), men som kjemper internt mot hverandre på undersiden som to som har et avhengighetsliknende uoppgjort forhold til hverandre (sosiale og følelsesmessige relasjoner. Hitler og anti-fascistene kjemper altså som intellektuell ideologi men ikke som følelsesmessig relasjon. - Og de ligner hverandre i egenskapene også: Hitler kan godt ville "Bestemme alt" og anti-fascistene kan godt være "Lidende, marginalisert og fremmedgjort".

598

Argumentene er bare skinnet, kreftene i tiden er alt - (men det er sett fra perspektivet til den som blir uvel av denne verden); og argumentene er selve realiteten, kreftene er deres virkemiddel (men det er sett fra perspektivet til den som står med begge føttene godt plantet i virkeligheten).

599

Jordsmonn, tenkesett, rekkevidde og register.
Nettverksteori.

600

Jordsmonn, tenkesett, register, type, bakgrunn, dynamikk.
Nettverksteori.

601

Det er fremdeles mulig og tenke kritiske tanker om innvandring og homofili, men det er ikke mulig og uttrykke det: - man møter ikke argumenter, man møter Autoriteten; et kritisk tenkesett som begrenses til bestemte temaer klarer ikke å se seg selv kritisk, det mangler det historiske perspektiv og dermed blir den kritiske evne

monopolisert (av Venstresiden), den blir et middel (for samfunnet, ikke som mangoldighet men som homogenitet), og den blir tatt ifra Nietzsche, Crowley og Stirner typen (og kanskje ønsker man ikke at de skal få utvikle sin kritikk i en mer human retning?); men for å kunne "Tenke selv" (for det er vanskeligere enn man kan tenke seg - fordi mange tenker det samme, og hvorfor er dine tanker og meninger bedre enn de andres?), uten å måtte kritisere det ukritiserbare (innvandring) må man bevare ånden og drivkraften (den historiske bakgrunnen for tenkesettet) fra denne kritikken istedetfor å utradere den helt, men bruke den annerledes.

602

Idag snakker man ikke lenger om Godt og Ondt eller om Normalt og unormalt - men om rasister og anti-rasister, og vi beviser ikke at de er, men vi oppfatter dem som og deretter stempler dem som rasister; - (alle andre egenskaper og evner og drivkrefter skyves til siden, ut av evolusjonen og ut av samfunnsutviklingen) - mennesket er ikke menneskelig lengre, vi er blitt djevlere, fordi alt det menneskelige førte til - rasisme! (Dømmesyke, intoleranse, hardhet, korttenkthet, overfladiskhet - alt er den anti-rasistiske egenskaper). - Vi er rasister som bekjemper rasister: fordi anti-rasistene reagerer på rasistens uttrykk for sine erfaringer, han eller hun burde ikke hate innvandrerne, men politikerne, når han eller hun blir arbeidsledig. (Men da beskyldes man for politikerforakt); kanskje må den hvite arbeiderklasseguttene bare godta sin arbeidsledighet - det er ikke noen politisk gevinst før valget i å skaffe ham en jobb ---

603

Om anti-rasistene er dømmesyke overfor rasisten, så burde de kanskje spørre seg om det er en god grunn til det - men kanskje er ikke rasisten hatefull og smålig overfor andre enn innvandrere: kanskje er han en hjertevarm person? (Mennesket som større og rikere enn bare rasister og anti-rasister).

604

Å være moralsk er å begrense antall perspektiver, å tvinges til å velge: du kan ikke både ta stilling til en persons handlingers bakgrunn og hans valg - når du skal være moralsk overfor hans handlinger må du være en av to; det er akkurat som om moralbegrepet ikke rommer den hele og fulle sannhet om oss, det vil oss vondt, verdens form, stoff og struktur er basert på at vi skal bedømmes og det er ikke noe grunnlag, "Stofflig og strukturelt sett" til å bedømme oss riktig med. - Fenomenologi (Dualisme, Monisme, pluralisme, spinozisme) - et jordsmonns tenkesetts register) sørger for at bare den som bedømmer er lykkelig, men også denne lykken er begr-

enset og betinget fordi denne lykken til den som dømmer er avhengig av å holde den bedømte der han er, på sin plass - (kanskje forklarer dette de ulike samfunnssystemene, ikke som en kamp mellom gode og onde eller rettferdige og urettferdige ideer, men som en kamp mellom å selv være utgangspunkt for sin egen realitet og ikke være en del av noen annens realitet - (Å ikke ville ydmykes, å ville bestemme, å ville ha kontroll på følelsene sine). Den bedømmende må derfor oppfinne "Enhver er sin egen lykkes smed" og "Kynisme" og "Paranoide konspirasjonsteorier" for å døyve sin egen dårlige samvittighet over at han er en som holder andre mot deres vilje der de hører hjemme, men som han ofte vet slett ikke hører hjemme der - de bare må holdes der om han eller hun skal kunne være - en realitet!

605

Ettersom den fysiske materielle verden er delt i to (kjønn, folkegrupper, klasser, aldersgrupper, legninger, kroppsidealer) og sjelen og tenkesettet er ett, klarer ikke sjelen eller tenkesettet og uttrykke den enhet den er i den materielle, fysiske virkelighet - den må herske og bestemme: - sjelen domineres av den materielle verden.

606

Et forsøk på å være Gnostiker.

Hele idehistorien er sjelens og tenkesettets underkastelse overfor den materielle verden, overfor tingene og gjenstandene (-våre begreper retter seg etter gjenstandene: tok Kant virkelig feil?); vi bruker den indre enheten for å forsvare de ytre skillene med; tenkesettet mister sin enhet og blir til dualisme i den ytre, materielle verden; tenkesettets enhet er fanget i gjenstandene, et torturerbart legeme som tvinger det til å være enten eller og det oppdager at det kan bare være god eller ond (-ikke ved gode egenskaper alene-) ved å holde andre der de hører hjemme, trådd under St. Mikael's jernhæl, og til det trenger de - Ideene! (-filosofen er oppfunnet-); fordi gjenstandene, legemet kan pines og plages blir vi til dominante og sub-dominante hanner og hunner; ideer, begreper, mennesketyper, egenskaper, argumenter, meninger - er metoden for de dominante hannene og hunnene og fortære oss med (moral er stammens bjørnejakt, mat), men vi kan ikke kritisere dem for det, for vi møter ikke dem som dominant hann eller hunn, men som ideolog eller troende eller debattant (men hvor langt kommer man med tilnærmet biologiske argumenter i en samfunnsdebatt?), og straks du definerer noe (sier at de bare dominante hanner og hunner) blir det konkret og det får da en motsetning som kan overvinne det og gjøre det avleggs, det er ikke en realitet lengre, det er ikke alene lengre. - Det er umulig og beskrive gjenstandene - virkeligheten - presist og treffende med ord, fordi alle ord og begreper er en del av en motsetning.

Ikke bekymre deg for at du nesten traff spikeren på hodet med det du sa: det var ikke feil - begge tankene rommes som beslektede i den samme idebeholderen. - (det er intensjonen og ikke uttrykket som er sant).

For det vi egentlig måtte fordømme var overgriperen og hans misnøye med seg selv som fikk mennesker til å tvile på moralen. (-er det hevntanker og lidelse som driver din kritikk bør du kanskje besinne deg eller modifisere deg). Sagt mot det patologiske opprøret til Nietzsche og Crowley som den sosiale dynamikken ikke tillot dem å uttrykke konstruktivt og rasjonelt.

La meg kort forklare hvordan Verden er sammensatt:

Den eneste forskjellen på rasjonelt og irrasjonelt - eller uansett hvilke begreper vi orienterer oss etter - er makt.

Jeg tenker sånn, men handler ikke sånn; den etablerte spissborger handler sånn, men tenker ikke sånn - forstår man dualismens sanne vesen?

For var det ikke alltid bare renhet, kjærlighet og respekt de trengte, alle disse himmellengtende troende, se som de farer forvirret rundt uten tanke for annet enn dem selv .

Definisjonen på fordommer er mennesker som ikke klarer å skille mellom sin oppfatning av personen og personen selv - det er ikke et mellomlag.

Den normale og moralske mennesketype er en rot-virkelighet; det vil si: han og hun forholder seg til resten av virkeligheten og observerer den. Det gjør ikke den unormale og umoralske mennesketype; han og hun drømmer, føler, tenker, sanser - bruker hele seg; virkeligheten er ett, ikke to, slik den er for den normale og moralske. Den unormale er åpen den normale er lukket. (Om den normale er åpen, slik som i dagens innvandringsdebatt, så er det middelet for å forholde seg og observere; åpen som vinner og normal, lukket som dominant hann og hunn;). Den normale og moralske oppnår seg selv i den andre - og ikke i virkeligheten slik den unormale og umoralske gjør. Alt vi ser rundt oss av filosofi, religion, moralbegreper, argumenter, meninger - er metoder for å slavebinde den andre til den forholdende og den observerende, den normale og moralske. Når den unormale og umoralske begynner å tenke og føle først eller tenke og føle selvstendig, og ikke som en reaksjon på et utgangspunkt - så mister den normale og moralske sin makt: vi er ikke lenger et tomt vedheng til hans virkelighet. Han reagerer ikke på oss og vi reagerer ikke ut av det. Ideer - meninger, argumenter, begreper er en illusjon, eller i allefall en betinget virkelighet: betinget til den normale og moralske sin interne gruppe og dens kamp for å kue den andre; utover dette har ideene og argumentene og meningene og begrepene ingen betydning. Den unormale og umoralske sanser, han og hun konkretiserer ikke alt og gjør ikke alt forståelig. Moral - er bare en av to mulige virkeligheter: enten - den normale og moralske som binde seg opp mot den andre, som mangler bevissthetsformen (språk, ideer, meninger, argumenter) for å frigjøre seg. Og den unormale og moralske som har et poetisk og romantisk livssyn; der den normale og moralske ikke kan forholde seg språklig - (den kan binde det poetiske og det romantiske med argumenter som "Irrasjonelt" og "Romantisering", men det er i relasjonsvirkeligheten mellom den selv og den andre; følelsemessig er den impotent og redd overfor den åndelige bevissthet: religionenes moralske åndelighet er en forfalskning der den som ikke takler og ikke tåler åndelighet, plutselig gjør det, plutselig representerer den, har monopolisert den. Kristendommen og de andre religionene er en surrogati-åndelighet der de trygt kan nærme seg åndeligheten uten å føle seg avmektige, og beholde sin makt over den andre - gjennom språket og argumentene og meningene og begrepene. Alle som vil frigjøre seg fra dette, denne tilknytelsen, må gjøre det gjennom ideene (språket, argumentene, meningene, begrepene), og da taper de, fordi enhver motreaksjon som kommer fra den normale og moralske er overlegen lingvistisk til den som kommer fra den unormale og umoralske. Dens rot i det retoriske (ideene) gjør at den automatisk representerer en ide som er overlegen - som kommer fra "Det vi alle er". Den normale og moralskes oppfattelse av naturen og verden er en bevissthetform som relaterer seg med en metode, ikke direkte, konkretiserer det kun sansbare. Den dualistiske bevissthetsform har styrt oss siden lenge siden. Veien bak den er å ikke forholde seg gjennom ideer, argumenter, meninger, begreper og ord til den andre, eller ikke forholde seg moralsk: å ikke behøve en realitet (en status i samfunnet), og ikke oppnå den i den andre ("Du tenker irrasjonelt", "Lær deg folkeskikk", "Pøbelungdom").

Det er de som konfronterer oss, det er ikke vi som konfronterer dem. Det er de som straffer oss, det er ikke vi som straffer dem. Det er de som stempler oss, det er ikke vi som stempler dem. Dette er resultatet av den dualistiske tilknyttelses bevissthetsformen: vi eies av den dominante hannen og hunnen. Men vi kan ikke si eller beskrive at vi gjør det for da blir våre sanser ord og da får de en motsetning, i det de selv blir til noe. Vi styres av realiteten, og realiteten, det er den felles bevisstheten bevissthetene deler. Og den vi alltid har delt siden tidlig jern og bronse alder da rå styrke ble viktig og mennene tok over samfunnet, er underkastelses-relasjonen: (ord, ideer, begreper, argumenter, meninger). De kan også brukes monistisk og inkluderende, men da er det ikke den unormale og umoralske - men rasisten, som støtes ut. For å slavebinde den unormale og umoralske forholder de seg, de observerer ham og de konfronterer ham. Metoden er ideene og begrepene og argumentene og meningene. De er han hjelpe-løs overfor ettersom han nærmer seg verden og naturen med sanse-ne og ikke med språket. Hans bevissthet er ikke bundet til noe konkret. Han forholder seg direkte til verden og naturen og ikke gjennom noe. Og språket (ideene, begrepene, argumentene, meningene) er heller ikke hele poenget her: den sosiale dynamikken er en annen metode for å slavebinde, den spaltede bevissthet er en annen - (de selv er vold men uttrykker det som kjærlighet - og vinner, den andre er kjærlighet, men uttrykker det som vold - og taper). Men i bunn av det hele ligger den normale og moralskes bevissthetsform, som en som forholder seg, observerer og konfronterer den andre. Deri ligger hele historiens moralske nyskapning (universitetene), og i den unormale og umoralske ligger hele historiens umoralske nyskapning (revolusjoner, nye ideer som er kontroversielle og regnes som samfunnsfiendtlige etc). Dette er en beskrivelse av dualismens forhistorie og utvikling.

613

Den gode som falsk, den gode som ærlig, den gode som dømmende, den gode som nysgjerrig, den gode som lur, den gode som streng, den gode som beskyttende, den gode som høflig, den gode som mistenksom, den gode som sur, den gode som profesjonell.

614

Den gode er aktiv - som moral, men passiv - som offer for kriminalitet og ondskap; den onde er passiv - som umoralsk, som taper, som pasient, som heks, men aktiv - som nyskapende (verdier og kunst); Skille mellom godt og ondt som aktive rovdyr (god) og passive byttedyr (ond) gjelder i en bestemt sosial dynamikk, et bestemt kulturelt register, en bestemt maktstruktur - det gjelder der bare et samtidig og tidsbetont menneskesyn slipper frem i offentligheten. Der dualismen bare rommer samfunnet og minoritetene.

DEL TO

1

Vold reagerer på frihet og frihet reagerer på vold, men vold møter aldri vold og frihet møter aldri frihet. Dette er relasjonen mellom Gud og Satan og den onde og den gode.

2

Den gode og normale tenker vold, men tror på og handler frihet, mens den onde og unormale tenker frihet, men tror på og handler vold. Dette er også en del av prinsippet om den "Speilvendte ambivalens".

3

Det som kjennetegner den gode er at han liker å ha makt men han liker ikke å bli holdt ansvarlig - ("Financially impaired", "Hjemløs", "Psykisk utfordret").

4

Det som kjennetegner den gode (Presten, psykologen, læreren) er ikke deres handlinger, deres meninger eller deres egenskaper, men det at de må bestemme ellers så klarer de ikke å respektere seg selv, og det er fordi de forveksler forakt for andre med overlegenhet overfor andre.

5

Noe som viser den blodige urettferdigheten i verden er at livet først er rettferdig når riktig person er sjalu. Rettferdighet - det er at riktig person er sjalu: (den som føler seg mindreverdige og ikke bare behandles som det). Det er ingen sympati eller fellesskapsfølelse mellom den som er mindreverdige og den som bare behandles som det.

6

Alt det vi gjør mot hverandre er et forsøk på å underkue at vi ikke har noen makt eller ikke har noen rett til å ha noen makt over hverandre.

Samfunnet er blitt sånn at rettighetene er en plikt: har du rett til noe, så må du også ta imot det tilbudet du får ellers så forstår du ikke rettighetene dine - og da er du umyndig! Og da fratas du rettighetene dine! - (Til du lærer å høre på oss og gjøre som vi vil).

Sykdommen i vestlig kultur er at vi får mer og mer rettigheter men mindre og mindre frihet.

Når blasfemi lovverket avskaffes til fordel for lovverket som gjør det straffbart å si "Ting som kan spre hat mot religion", har de tapt alle slagene men likevel vunnet krigen (etter en debatt som bare en liten elite på BBC har fått delta i) - de bruker de rettigheter som vi har kjempet frem for å forsvare oss mot dem - for å forsvare seg mot våre rettigheter! Hvilket historisk paradoks!

Den ondskap som er evig eller burde være det (Folkemord, mord, voldtekt), brukes for å rettferdiggjøre den ondskap som ikke er evig (kvinnen er uren fordi hun kan føde, kvinnen har skyld i syndefallet, barnevernsbarn, miljøvernere, vegetarianere, militærnektere).

Ondskap er å enten være noen tiår for tidlig ute eller noen tiår for sent ute med noe.

Ondskap er når handlingene dine ikke kan unnskyldes mer, og ondskap er når handlingene dine blir det eneste du er, og ondskap er når du må overbevise deg selv.

Dømmer du noen annens etikk (følelser, rasjonalitet etc), så dømmer du noen annens frihetskamp; hvem skal være frie? - Man kan ikke være fri gjennom andres tenkesett for det er ikke derfor de vil at du skal ha det tenkesettet. Men du er heller ikke fri gjennom ditt eget tenkesett, for da blir det tenkesettet preget av den sosiale dynamikkens sub-dominante følelser: du fortærer deg selv og slik oppgir du deg selv tilslutt; vårt tenkesett fører oss i konflikt med andre og det må gjøre oss til herrer eller ikke.

14

Den du er, setter deg istand til å drive krig med ideer - (Om det heter arbeiderklasse eller working families, uteligger eller hjemløs, gal eller psykisk utfordret, rettigheter eller muligheter, fattig eller financially impaired) og derfor tar fiendene dine over hvordan du omtales: - ved å late som det er av hensyn til andre enn deg og at du må være medfølende og u-egoistisk og omtale deg selv moderat. En betegnelse er ett intellektuelt angrep. Du kan drive krig med språket (Ord, begreper, argumenter, munnhell), og derfor må språket formes slik i hver tidsalder at farlige tanker og farlige følelser ikke får noe naturlig uttrykk og mangler en intellektuell rettferdiggjørelse. Den som omtaler seg selv og sitt liv med andres ord eksisterer ikke, de er bare skyggebilder - de finnes gjennom andres makt over dem.

15

Gud og den troende tenker og står for himmelen (Kjærlighet), men handler og er jorden (Bakstreversk), men djevelen og den Gudløse tenker og står for jorden (rus og vold og sex), men handler himmelen (samklang med naturen og virkeligheten uten ord og ideer og tenker liberalt).

16

Menneskene handler Darwin og argumenterer Gud.

17

Hele poenget er at den ene skurken kjemper med kjærlighet og den andre skurken kjemper med hat, den gode styrkes til å uttrykke sitt hat som kjærlighet, og holder opplyset i staken, og den onde svekkes til å uttrykke sin kjærlighet som hat, og snur seg bort i skam.

18

Hersk eller bli hersket over. Moralbegrepene er middelet.

Det som egentlig "Radikaliserte" Meg var at mitt sinne var ett uttrykk for min egen rasisme, mens de radikale muslimenes sinne var ett uttrykk for å være offer for rasisme.

Alt er motsetninger mellom godt og ondt så ikke tyrannen og det onde skal kunne finnes som en enhet uten noen motsetning til å frigjøre seg med.

Gjennom eksistensen av godt og ondt opplever vi frihet fra hverandre gjennom språket som gir oss en bevissthet som forsvarer oss; gjennom eksistensen av godt og ondt blir vi tenkende og skapende.

Gjennom eksistensen av godt og ondt lærer vi å vise motstand, å trekke riktige konklusjoner og ta ansvar for våre liv. VI lærer å finne riktige løsninger på ett problem.

Verden er ikke Yin og Yang i form av aktiv og 1 ys og passiv og mørk, men er leder, ledet, unormal og reell opprører og patologisk opprører: (Gud/Politikere, Adam og Eva/Folket, djevelen/Hitler, feminisme/menneskerettighetsforkjempere og Nietzsche/Stirner).

Ufullendt:

Når jeg tenker på hvor lite makt jeg hadde oppe i det hele til å bestemme selv hvem jeg var og hva jeg ville, hvor lite jeg egentlig visste om dem jeg vokste opp med og hvor få av dem jeg husker idag som annet enn inntrykk, og hvor lite jeg forsto av hvordan jeg kom til å ende opp, hvor mye feil jeg tok, hvor mye jeg selv gjorde feil - dette er meg! Men jeg er mye mer enn dette! Hvor finnes jeg oppi det hele? Så mange uoppnøstede tråder - !

En fattig, foreldreløs innvandrer gutt (Hamilton) ble en av grunnlovsfedrene i U.S.A og fattige, foreldreløse innvandrer gutter kommer dårlig ut i det systemet han var med på å skape. Dette er prinsippet om "Det parallelle system".

Fattig, forrykt, Gudløs, ensom.

Skal vi tolerere Islam fordi den er under angrep fra Vesten, eller skal vi opplyse Islam fordi Vesten er under angrep fra Islam. Dette er grunnlaget for det samtidige spørsmålet om toleranse.

Å tolerere Islam fordi vi må modifisere vår oppfatning av den, eller opplyse Islam fordi den må nyfortolkes - det er grunnlaget for det samtidige spørsmål om toleranse.

Moral finnes ikke - moral begynner og eksistere og blir til. Når du får den andre til å tro på det du sier til ham (Du er gal, du er kriminell, du er syndig, du er rasist, du er barnslig, du er irrasjonell) oppstår moral. Moral er slik sett en betinget relasjon mellom subjekt og objekt, mellom rovdyr og byttedyr, mellom overgriper og undertrykker. Moralbegrepene er middelet for å få den andre til å tro på deg: (Rasjonalitet, folkeskikk, Nestekjærlighet, Anstendighet, statistikk etc).

De liberale idag såres og krenkes mer av andres ytringsfrihet enn av mangelen på deres egen.

Det som virkelig er kjernen i "Øndskapens problem" spørsmålsstillingen, det er at den onde ikke kan sette andre på plass og forlange at de skal stå til rette for ham - derfor må han være ond.

En rasist, det er en som defineres av andre, han kan ikke definere seg selv.

Når du som barn er søt, høflig og snill - som det forventes - så kan du ikke ha meninger, og når du som voksen er normal - som det forventes - så kan du heller ikke ha meninger. Når er det egentlig mitt liv begynner? Kjenn etter og tenk selv!

Argumentene til den normale og moralske (Respekt, folkeskikk, rasjonalitet, høflighet) er ikke rett, de blir rett fordi han bruker dem.

Den smarte vinneren sier ikke det som er rett - han sier det som - virker!

Lykke, som at kunnskapen og bevisstheten om noe har blitt stor nok til at man blir sett og hørt og ikke lenger forvekslet med noe ondt.

Lykke, som at det ikke er noen forskjell på hvordan du ser på deg selv og hvordan andre ser på deg, og lykke, som at det ikke er noen motsetning mellom det du er når du er for deg selv og det du er når du er sammen med andre.

Umoral, det er personen, sammenhengen og livsstadiet. (OM en vide-regående skoleelev trekker på skuldrene er det annerledes om en fotballspiller på banen gjør det etter kamp).

Det den gode virkelig frykter i sine verste mareritt, det er at noen han ikke respekterer skal være spesiell, at noen han føler seg bedre enn skal kunne forlange spesialbehandling (eller kanskje ikke trenge behandling!) - at han ikke har noen makt over dem han bare vil kvitte seg med.

Folk dømmer deg for den du er (Akkurat sånn kjenner vi deg!), men de dømmer deg også når du prøver å forandre på den du er (Sånn kjenner ikke vi deg!).

Gode menneskers ondskap blir ikke lagt merke til eller straffet fordi den er en naturlig og integrert del av det sosiale spillet og de sosiale normene. Ondskap finnes, fordi de onde menneskene magler dette. Deres ondskap er hevn sjalusi og fortvilelse over manglende usynlighet. Ondskapen er synlig fordi den ikke er sosialisert.

(Denne aforismen nummer 41, skal avslutte hele boken om den noengang blir utgitt).

Man får nå høre at "Sannheten kan være skadelig" fordi den gode ikke klarer å få oss til å tro at vi lyver og ikke heller klarer å overbevise seg selv lenger om at løgn er negativt, men en annen viktig grunn til at den liberale sier at "Sannheten kan være skadelig", det er at den gode har blitt så ekstremt anti-rasistisk at han må fortrenge hele ytringsfriheten, slik at det nå er rasisten som representerer sannhet; kanskje har den gode aldri repre-

sentert sannheten, kanskje følte den gode alltid at den onde (Hitler, djevelen) ikke løy, men fortalte sannheten, men at den gode fortsatt var så sint over at han tok feil at han klarte å kalle dem løgnere og tro på seg selv; nå er den gode ikke sint lenger, og når den gode må klare seg uten sinnet sitt så sier han at "Sannheten kan være skadelig" - fordi han vet at det er vårt spillerom: hvordan skal vi uttrykke og mene og være noe som helst om det gode, nemlig sannheten, er skadelig? Om vi, de onde, er sannhet "og den er skadelig", hva er den gode da?: er han løgn eller sannhet? ER han løgn er han jo diskvalifisert og er han sannhet er han jo også diskvalifisert; vi har ingenting annet å uttrykke oss med enn rollene som rasist og antirasist - og de er samtidige og ensidige.

43

Når den gode sluttet å beskyldte andre (Hitler, djevelen) for å lyve så begynte han å si at "Sannheten kan være skadelig", fordi vi vet at om vi lyver så finnes det ett alternativ, nemlig sannheten, men om "Sannheten er skadelig" er det intet alternativ - og dermed er vi fratatt friheten vår.

44

Den gode sier at "Sannheten kan være skadelig" fordi han da får siste ordet, fordi det ikke er noe mer hinsides sannheten: du har mere handlingsrom og spillerom om du lyver enn om du forteller sannheten og "Sannheten er skadelig" - om "Sannheten er skadelig", hvordan skal man da kunne ha meninger, og hvordan skal man da kunne - ha rett?!

45

"Sannheten kan være skadelig" fordi FRP har fått mer seriøse argumenter og har sittet i regjering.

46

"Sannheten kan være skadelig" fordi den gode anti-rasisten nå vet at vi vet at vi ikke er løgnere: vi har noen gode poenger og vi føler ikke skam og frykt over å bli kalt løgnere lenger; men Sannhet - det vil vi ikke høre noe om. Fordi vi vet at "Sannheten", den kan faktisk være skadelig, men da er det vi som sier det - mot den gode (Slaveriet i Nord-Amerika, Inkvisisjonen, Sterilisering av Samene).

Om "Sannheten kan være skadelig" så finnes det ingenting hellig og rent igjen i vår verden, ingenting uskyldig, alt er tilskitnet, og det er nettopp her den gode anti-rasisten avslører seg selv: han har med sin religion og sin moral alltid representert det hellige, men nå vil han ikke mere, nå river han ned alt, og sier at Sannheten, det hellige, er skadelig; den skamløse måten den gode anti-rasisten (som også kan være religiøst konservativ) bruker dette argumentet på viser at for ham handler det bare om makt, ikke om de gode kreftene i tilværelsen eller høytflyvende og fine ideer som sannhet eller rettferdighet, han må dominere og bestemme, og nå når den onde rasisten har begynt å fortelle sannheten - altså at han ikke lenger skammer seg over å ha egne meninger! - da må den gode anti-rasisten som også er religiøst konservativ slå i bordet med at "Sannheten kan være skadelig". Om sannheten er skadelig, da er vel Gud skadelig også da?

Man bruker ikke argumenter lenger, men strategier. Og de mangler ett intellektuelt grunnlag, men har bare ett følelsesmessig grunnlag (taler til småligheten og forutinntattheten). En sannhet, et fakta, moralbegrepene - de er strategier, de baserer seg ikke på forestillinger om hva som er rett, men følelsesmessige behov for å få rett.

En av grunnene til at anti-rasisten ikke erfarer at "Det kan oppstå problemer og konflikter når det kommer utlendinger til Norge", er kanskje at anti-rasisten ikke gjør ting som er provoserende for utlendingene? De er ikke blasfemiske, men så er de også enige i at "Utlendinger må få lov til å gjøre som de vil". Grunnen til at antirasistene ikke føler på rasistiske følelser, er at de har underkastet seg utlendingene og er fornøyde med det fordi de ikke har en sterk Norsk eller Europeisk identitet, eller de har det, men den identiteten er ikke grunnet i noe muslimene og innvandrerne er imot.

Et argument er først et argument når det treffer og trykker på motstanderens svake punkter, når argumentet får den andre til å gi opp og underkaste seg deg - da er argumentet ditt blitt ett argument. Før det var det bare ett utspill, en påstand, noen ganger føler man heller ikke at det andre sier om deg stemmer, fordi du ikke vil vedkjenne deg at du er sånn. (At den onde hevder seg, at rasistene er tapere som stikker seg frem).

Om det er, som det sies i samfunnet nå, at gammelt og nytt lever side om side, at konservativt og liberalt lever side om side, uten å ville slå hverandre ihjel, så kan man ikke si at man kommer til himmelen eller til helvete for det man er - ettersom ditt syn ikke er overlegent, og de som er annerledes enn deg er like gode og de har selv valgt det de er og er i sin fulle rett til å være sånn. Det man tror på handler ikke lenger om det er rett, ut av spørsmål som "Sjelens frelse" eller "Guds vilje", men om det er rett for meg, her og nå, i dette livsstadiet. Det betyr egentlig ikke lenger så mye hva du er, så lenge det er normalt, og er det normalt, så støter du ut i det ytterste mørke det som man ikke kan leve side om side med: - (Det hvite problembarnet som sliter men jobber hardt og vil lykkes, Paranoide Schizofrene, nøkkelbarn).

Godt og ondt, sterk og svak, aktiv og passiv, utgangspunkt og reaksjon, normal og unormal, moralsk og umoralsk, vinner og taper, smart og dum, leder og ledet, rovdyr og byttedyr, synlig og usynlig. Enten er man en fri mann på gata eller så er man en del av andre.

Hitler er umoralsk fordi han ikke respekterer andre mennesker. Den gode respekterer heller ikke andre mennesker men det er jo nettopp derfor han er god og ikke ond, og det er jo hele poenget. Det usannsynlig provoserende og også rettmessig krenkende i å påpeke dette er høyst forståelig, men det er nødvendig for at Vestlig sivilisasjon skal kunne utvikle seg fremover - fordi det er rundt dette poenget og andre lignende at hele grunnlaget for vår sivilisasjon går - der går grensen for hva man kan mene og hva man kan si. Dette punktet er det vår moral strekker seg til. Dette poenget "Om den paralelle respekt" er vår bevissthetsport. Bevissthetsportene hindrer oss i å trekke konklusjoner og avlede og utlede følelser og tanker ut av det man opplever, og man blir derfor øyeblikkelig og automatisk møtt med godt utprøvde og godt gjennomtenkte argumenter og strategier - (for det kan være begge deler i andre sammenhenger). Vi holder nå på å bevege oss forbi dette punktet fordi den manglende respekt den gode sto for, blir dyttet over på "Ekstremistene", og den gode er igjen skyldfri, nå med langt bedre samvittighet. Nå er han jo faktisk god og ikke bare hevder å være det. Da finnes det en maktfaktor og en kuende undertrykker igjen og - han gjør jo ikke noe galt! Dette skjer i vår tid, og jeg kaller "Spaltede verdisystem" paradokset.

Kristendommen fornyer nå det foreldede ved sin tenkning gjennom et semantisk grep: man tror ikke på Gud som sannheten, men man tror på Gud som sannhet.

De liberale (Anti-rasister) støtter idag konservative verdier (mot ytringsfrihet og heldekkende plagg) og det virker derfor som noe frigjørende, og de konservative (FRP) støtter idag liberale verdier (for ytringsfrihet og mot heldekkende plagg), og det virker derfor som noe gammeldags.

Fattig, forrykt, Gudløs, ensom - med en stigende glødende kjærlighet til meg selv og verden i den varme morgensolen.

Churchill hevder seg ikke, han har rett til dette, han er det aktive utgangspunkt. Hitler hevder seg, han trår over en grense, han er den passive reaksjon. Derfor er Hitler ond.

Hitlers og Stalins samfunn er for evig og alltid onde, fordi Hitlers rasisme og Stalins forfølgelser ikke kommer fra den egentlige biologiske flokken, de er avkom, de er en blindvei.

Det utdannede ansvarsmennesker og mobbere og overgripere har til felles er at de har utrolig lett for å finne på troverdige bortforklaringer og sannsynlige rettferdiggjørelser av de groteske handlingene sine.

Det som kjennetegner den gode er at han bare er lykkelig når han har både makt og samtidig er normal. For om vi Gudløse og unormale var eller hadde en av delene så kunne vi utfordre ham. Det som kjennetegner den gode er at han helgarderer seg. Vi er navngitt i rapportene hans fordi han har helgardert seg og er både normal og har makt. Og den onde, Hitler og Stalin må da være unormale når de søker makt.

Om man vurderte de religiøse skrftenes innhold, og ikke om det er normalt å støtte dem, ville man se hva vi egentlig tror på, men kanskje er de hellige, religiøse tekstene skapt for å bli lest av normale - uansett hva de inneholder, og at det er det egentlige problemet?

Det som kjennetegner den onde og unormale er at han har behov for å være stor og fri. Den gode vil bare bestemme.

Men den gode vil ikke bare bestemme - han vil også hjelpe og behandle.

Den onde kan også være smart og være en vinner. Og den onde kan også være leder og være synlig. Men den onde kan også være smart sett fra noen bestemte moralske perspektiver (medfølelse) om han er taper og dum. Og den gode er smart bare som en forlengelse av sin utdanning og sin jobb. Men den gode kan også være genuint god. Vi er fortsatt hyper-moralske med underutviklede moralske begreper.

Lykke - som at behovene til erfaringene dine overvinnes seg selv og ikke rettferdiggjør seg selv.

For det som betydde mest for Jesus var ikke hans egen verdighet, men ytringsfriheten hans.

Men så er ikke Adolf Hitler en passiv reaksjon, men en aktiv reaksjon, han gir seg ikke men kjemper, men han er heller ikke utgangspunktet som Churchill og Roosevelt, Hitler er noe midt imellom vinneren og taperen: (Det er Marx, Bakunin og Satans Kirke også).

Godt og ondt er den sosiale statusen vår, personlighetstypen vår, vår rolle i den sosiale dynamikken, vår livshistories konflikter, vår opplevelse av oss selv.

Om "Vi ikke kan snakke om rase og religion" så har de nye nordmennene en viktig rolle i den Europeiske Åndshistorie som de tidligere har vært helt utestengt ifra, og det finnes da en sort tradisjon og en sort Caravaggio "I Vårt dyrebare Europa". Om "Vi ikke kan snakke om rase og religion" så har de opprinnelige utlendingene en sort tradisjon i Vesten: den multikulturelle religionsutøvelsen. Og Europa er dermed ikke lenger representant for kultur og demokrati, men for anti-rasisme. Og står vi for anti-rasisme så har de fremmedkulturelle en avgjørende rolle i hvordan den defineres. Andre tradisjoner griper direkte inn i ditt hverdagsliv. Vi tror på anti-rasisme og anti-rasisme betyr at minoritetene bestemmer hva som er anti-rasisme og hva som ikke er det. Minoritetene avgjør hva som er akseptabelt og ikke. Normene i samfunnet er anti-demokratiske og minoritetene definerer normene.

Det som kjennetegner den normale og moralske er at han og hun har behov for å takle og håndtere livet for å kunne oppleve livet som positivt, om den gode møter livet uten håndteringsnøkler forakter han seg selv og fylles av frykt: - den moralske og normale må bli herre over tingene (ved å systematisere og organisere) for å takle og håndtere livet, og dermed kunne holde systemet igang.

Når den gode kan fylle ut skjemaer og henvise til undersøkelser og være et hjul i systemet, så er han lykkelig, og da har han og hun både makt og er normal.

Den egentlige og virkelige må bli herre over tingene ved å takle og håndtere livet. Og når det takler og håndterer livet, så er det ikke det som er viktig lenger, for da har den gode fått kontroll på de følelsene. Han -

Den gode må takle og håndtere situasjonene det er oppe i med moralske nøkler som er ferdigutlagte ("Tror du at du er tøff", "Irrasjonell", "Dette er et kaldt gufs ifra fortiden som jeg faktisk tror at vi var ferdige med"). Sånn blir det herre over tingene og kan begynne å systematisere og organisere og være et byråkratisk hjul i et velfungerende system.

Vi må kjekle og krangle for å få rett, og vi må få rett for å ikke bli ydmyket og vi må unngå å bli ydmyket for å ikke føle oss heslige. Dette er "Djevel-paradokset". Eller "Djevelen- somvendr-segbo-rt i skam" paradokset. Vi må være onde mot hverandre for å kunne føle oss vakker og elsket.

Lykkelig er den som ikke svekkes men skjerpes av sinefølelser og av motstanderens argumenter og strategier når han gir seg inn i en debatt.

Lykke - som at din livsglede ikke kan ugyldiggjøres ved at noen tenker lengre eller gjennom nye holdninger eller ved å oppgi et behov.

I usa kaller man ARbeiderklassen for "Working Families: man respekterer noen for det de er, så man ikke trenger å gjøre noe med det de er.

Sannheten kan være skadelig - fordi den gode ikke representerer den lenger fordi den onde har sluttet å være voldsromantisk og irrasjonell og har lært seg å debattere og treffer rett med analysene sine og oppdager hvor lett det er å få rett overfor den gode; fordi de gode har noe å skjule og den onde vet hva det er: (Normalitet, rasjonalitet, statistikk, ambisjoner utover standen, barnevern, uføretrygd).

Handlinger, meninger, behov, egenskaper, oppdragelse, kroppsspråk, ordbruk; dette er de gode og de ondes ytre spilleregler, den de er i seg selv, gode og onde - sosialt og personlighetstype - er de indre spillereglene. Man velger ikke selv de indre spillereglene, man kan bare velge de ytre spillereglene.

På TV idag fremstilles menn som uansvarlige: kanskje har Kvinner en grunn og en rett til å ta kontroll på menns atferd om de er uansvarlige og at kvinner dermed har en interesse av at de fremstilles som nettopp det? Løsningen på det problem du selv presenterer, er deg selv.

Hitler klarer ikke å overbevise seg selv om at han virkelig er krenket, slik den normale gjør - derfor må han hate og ikke straffe.

Det som sees på som moralsk og det som sees på som en sannhet, det er det den vanlige mener og gjør og tenker, hans fysiske handling blir automatisk og naturlig et utgangspunkt for virkeligheten som alle andre bare blir et vedheng til.

Den normale må bestemme, men vet at han ikke er mindreverdig og klarer derfor å heve seg over det som skjer (lar skammen styrke seg), mens den unormale vil at alle skal være fri, men han vet at han er mindreverdig og klarer ikke å heve seg over det som skjer (lar styrken skamme seg): den gode nekter å skamme seg, mens den onde ikke klarer å føle at han har rett.

Ondskap er arv og miljø, ondskap er politikk og religion, ondskap er hverdagsmennesket, ondskap er skolegården, ondskap er følelsens skyggeside, ondskap er det du misforstår som din egentlige side fordi den siden ydmykes fortsatt av sannheten, ondskap er prosesser som fjerner deg fra den du var og kanskje egentlig er, ondskap er raseriet over å ikke være godtatt, ondskap er ydmykelsen over å ikke vite sikkert hva dette nye betyr for deg, ondskap er følelsen av at du taper på å tilpasse deg.

Hun fremsto som rasjonell, klartenkt og overlegen - fordi hun visste at det var da jeg ga opp kampen og underkastet meg.

Det paradoksale er at djevelen representerer frihet (men ikke godhet!), og det finnes svært få gode og overbevisende argumenter for djevelen - og han gjør deg dårlig til å argumentere.

Alle de gode argumentene er imot frihet (Konservatisme), selv om frihet er den overlegne moralske følelsen (Innerst i hjertet til menneskene, i den sosiale dynamikken etc), og sosialistene elsker og har gode argumenter for rettigheter - men hater frihet. Disse to paradoksene i Aforisme 86 og 87 representerer "Den mangelfulle friheten".

Menneskene føler ikke lenger at de har rett, de vet at de har rett, fordi de er imot noe oftest holdninger eller irrasjonalitet, og de sier derfor aldri "Du må gjøre som jeg sier fordi jeg er irrasjonell", nei de sier "Gjør som jeg sier - fordi jeg er rasjonell", det hele handler om hva som får dem selv til å føle seg selv overlegne (ikke følelser men fornuft) og hva som får andre til å tro dem.

Det er ikke lenger mulig og bruke de irrasjonelle følelsene for å få andre til å tvile på sine åndsevner og tvile på sitt menneskeverd (du er syndig, du er kriminell, du er gal, du er barnslig). Bare ved å rope: "Du er rasist", er det fortsatt mulig å bruke de irrasjonelle følelsene i samfunnsdebatten fordi de liberale aldri fant på noe overbevisende argument som låt rasjonelt mot rasisme eller kanskje klarte de ikke å tenke overfor en motstander som følger (de dras ned på hans nivå). Kanskje vet de liberale at de rassistiske irrasjonelle følelsene har en logisk bunn og at de derfor ikke vil gjøre debatten rasjonell? Men skal du kontrollere noen idag så overbeviser du ham om at du tenker rasjonelt og det gjør ikke han og derfor må han høre på deg (fordi hans følelser ikke klarer å være moralsk overlegen overfor din fornuft slik hans følelser klarte å være moralsk overlegen når den moralsk konservative eller autoriteten følte?). Det er autoritært og formynderisk å tenke med hodet idag, formynderen har ikke lenger moralske følelser.

Selv om "Noe bare er på en måte og alle vet at det er sann" så er det likevel noen som har bestemt og har en interesse av at det er på den måten, men når de lar alle "Vite det" så kan man ikke protestere, fordi man protesterer på det man blir fornærmet og opprørt av (Skattereformer, forbud mot heldekkende plagg, bygging av kommunale leiligheter i Villaområde) og "Det alle vet er sann" det er det ingen følelsesmessig mulighet for å rettferdiggjøre å kjempe imot, fordi "Den saken er tapt" (kanskje har den aldri vært oppe til diskusjon?). Men man kan godt kjempe mot tabuer og sosiale normer i samfunnet, så lenge de er innenfor normalen (at det er vanlige mennesker og ikke bygdetullinger som står for kampen). Det vanlige mennesker ikke protesterer på, det er det bare gale profeter og sinnsyke filosofer som gjør, og de skremmer jo folk med alt snakket sitt, så de kan vel umulig ha rett?

Vi føler og handler umoralsk (Heldekkende plagg - om det nå er det rette eksempelet?), men vi snakker moralsk.

Lykke, som at man bare kan ha moralske handlinger når ordene og argumentene du bruker for å forsvare dem stemmer overens.

"Det er ikke lov å snakke om rase og religion" betyr: - Hold kjeft!
Jeg ønsker faktisk ikke å høre hva du mener!

"Det er ikke lov å snakke om rase og religion" betyr ikke at det faktisk er det man snakker om, man kan faktisk snakke om noe helt annet men man får likevel høre nettopp det om "Rase og religion" fordi det er lett å forveksle det å snakke om rase og religion med det å være veldig intolerant, men det kan vel umulig være meningen, eller hva?

"Det er ikke lov å snakke om rase og religion" betyr at enkelte mennesker, som ikke er godtatt av majoriteten - ikke skal snakke om viktige ting - det vil si "Rase og religion", alle de andre gjør det hele tiden (og da tenker man ikke engang på å kalle det "Å snakke om rase og religion").

HVordan skal muslimer omvende Vestlige borgere til Islam om de "Ikke kan snakke om rase og religion"?

"Det er ikke lov å snakke om rase og religion" betyr at du blir fratatt muligheten til å protestere - mot nettopp rase og religion! Våkn opp, kjenn etter og tenk selv!

Den onde er udyktig til å snakke rasjonelt og moralsk om det irrasjonelle og umoralske han gjør - dermed opplever sjelden den gode at "Ondskapen hykler og lyver med ord"; Hitler og djevelen lyver, det gjør de, men ikke for å kamuflere ideene sine bak noe, det er ideene selv som er løgnene.

Det er nyttesløst å stanse kjeften på noen ved å si at "Det der er fordomsfullt", fordi relasjonene i dynamikken har forskjøvet seg og den konservative føler ikke lenger at han tar feil eller at han skylder den liberale, offeret sitt, noe, han føler at han har rett til å gjøre dette. Derfor sier de nå "Det er ikke lov å snakke om rase og religion" når man skal si noe viktig og avgjørende, for da viser man respekt, nettopp det man overfor "Fordoms" begrepet følte seg helt ferdig med og ikke ville la seg presse til. Fra tid til annen dukker det opp nye slike "Moralske revitaliserings begreper" som revitaliserer en gammel kampsak som du egentlig har tapt og som ingen lar seg styre av lenger. Det har også beveget seg fra å være du selv som var offer når du snakket om "Fordommer, til at du selv er fordomsfull når du snakker om "Rase og religion". Du har helt mistet legitimiteten i offer-begrepet og begynner selv å hetse. Det er faktisk ganske dumt å si at "Det ikke er lov å snakke om rase og religion" når det nettopp er det å snakke om sanne temaer som har gitt oss den religionsfriheten de vil beskytte ved å si at vi ikke "Kan snakke om rase og religion". De vil frata oss muligheten til å gjøre det samme! Når man nå sier at "Det ikke er lov å snakke om rase og religion" så sier man at det ikke er lov å ha fordommer, men strategien er nå mye smartere og mer utspekulert enn da man "Vendte ryggen til Aørne Myrdahl": da sa man at de hatet andre fordi de var så svake og var tapere og så mislykket selv - og det stoppet egentlig ikke kjeften på folk! Det vet de nå! Man forbyr fordommer ut av sosiale normer og høflighetskultur: ut av folkeskikk! Det er ikke lov å snakke om rase og religion! Det er jo nettopp rase og religion rasistene er fordomsfulle mot! Det er ikke lov å snakke om fordommer - generelt, burde det hett. En motvekt kan være "Det er ikke lov å utøve sosial kontroll". Det er mye lettere og bestemme hva som er passende og snakke om enn å kontrollere menneskers følelser, deres tanker og deres oppfatninger, det vet de nå - derfor nektes vi "Å snakke om rase og religion"! Snakk om moral og menneskelig dårskap istedetfor, da vel!

100

Du er moralsk feig om du "Ikke vil snakke om rase og religion": du unngår viktige spørsmål.

101

Ytringsfrihet er det naturlige middel for majoriteten når de skal holde minoriteten nede.

102

Ytringsfriheten er der så de gode og anstendige kan stoppe kjeften på resten av oss.

DEL TRE

Det som er virkelig (Sannheten, fakta, rett, normalt, smart, moralsk, vinner-innstilling) - det er den vanlige manns eller den normales sosiale og følelsesmessige reaksjon. Hans personlighet. - Også der alle er normale (politikk) er en debattant mer normale enn de andre (Arbeiderpartiet er mer normale enn FRP). Dette er min teori rundt verden og tingene og totaliteten av alt som finnes. (Hans Blumenberg).

Den ytre verden - det som er utenfor hodene våre - er mer virkelig enn den indre verden - det som er inne i hodene våre - fordi den ytre verden er aktiv og den indre verden er passiv, og fordi den indre verden er estetisk (følelser, minner, erfaringer), den er ikke moralsk. De store verdensreligionene og disse sivilisasjoners borgerlige moral er et tidligere kulturtrinns måte å "Moralisere" seg på: et forsøk på å gjøre det som er inne i hodene våre til det aktive og det egentlige. Dette er "Prinsippet om det aktive indre".

Det som kjennetegner den normale, sterke vinneren - som ikke er patologisk - er at han og hun må bli herre over verden og tingene gjennom å forholde seg gjennom begreper, argumenter og ideer. De kan sosialt og psykologisk ikke klare å føle samklang med naturen og føle likevekt med verden og tingene og være en del av den uten ord (ideer), istedetfor å herske. Derfor oppfinner den et intellektuelt forsvar som er umulig å overvinne i den tid det er en del av, fordi det er utgangspunktet for virkeligheten, ikke reaksjonen, dette forsvaret er "Lederen for stammen" og dermed tidsalders og kulturens toppunkt, den reaksjon som alltid har tenkt lengre enn de andre. Han reagerer - vi føler. (Dette forsvaret er ugyldig sett utenfra tidsalderen men er som beskrevet alltid mere egentlig enn alt annet i tidsalderen: trolldom, paranoide konspirasjonsteorier, kynisme "Islamofobi"):

Det Jesus og Mor Teresa gjorde, var at de sterke allierte seg med de svake, fiendene til Jesus og Mor Teresas fiender, og da var det ikke lenger noe de patologiske og de opprørske og de voldsromantiske kunne gjøre. Dette at Jesus og Mor Teresa som de sterke allierer seg med de svake provoserer de unormale sterke, fordi de da blir ufrie (rus, vold, sex) og dette tiltaler de normale sterke

, fordi de blir frie (kjærlighet, tilgivelse, barmhjertighet). Dette er hva konflikten rundt Friedrich Nietzsche og Satans Kirke mot Kristendommen, handler om. Kjærlighet og fred mot hat og vold. Jeg døper dette "Frihetens metodes konsekvenser" paradokset.

5

Stammen (Kristendommen) oppdager strategiene (kjærlighet) og den utstøtte fra stammen (Nietzsche) oppdager motivasjonene (vilje til makt), og de benekter at de er sånn - det er ingen som representerer sannheten! -(-men sannheten kan heller ikke være patologisk-).

6

Når det er noe de gode og anstendige bare vil kvitte seg med raskt så peker de bare på at det er helt uvitenskapelig og ikke kan bevises og at vi "Helst ikke vil kaste bort mere tid på dette tullet", (Doomsday preppers, søvnterapi etc). Når det er noe de ikke føler seg truet av, nevnes ikke vitenskapen, selv om den godt kunne ha blitt nevnt. (Veiling på skolen, Kapitalisme, kjøttforbruk, stabilisering).

7

Det jeg oppdaget for sent, det var at måten de snakket til meg på, hadde noe å gjøre med måten de ville jeg skulle reagere på - og føle meg på. Ordvalget viser intensjon. (Om de sier "Utfordring" eller "Problem", eller om de sier "Integrering" eller "Inkludering", eller, mer folkelig: "Kaffe" eller "Kaffi").

8

Det som kjennetegner den gode er at han først lyver til deg (Du er syndig, du er gal, du er rasist) og så benekter det når han blir avslørt (Jeg har utdannelse og er normal så dette forstår jeg faktisk bedre enn deg - bruker en metode. Den godes oppførsel og psykologiske profil er opportunistisk og vinningsdrevet: han er styrt av motivasjoner og strategier.

9

Den enkleste måten å avvise Nietzsche på - til tross for mye av det patologiske - er å si at han var rasist - for da "Er ikke kritikken min feil" eller "Det er i det store og det hele ikke kritikk men drittpreik".

Verden styres av mennesker som har et behov for å tro på noe og mennesker som tror på noe fordi det er sant og godt. Sånn skiller man egentlig det gode og det onde fra hverandre.

Det du tror på, er resultater av tidsalderen din, kulturen din, bakgrunnen din, personlighetstypen din, miljøet ditt, livssituasjonen din, livsstadiet ditt, rollen din.

Dette igjen, skaper et behov for å underlegge seg verden og tingene gjennom begreper, argumenter og ideer for å få kontroll på følelsene og tankene sine.

Tilslutt blir noen Intellektuelle uttrykk for bestemte oppfatninger - som ofte stammer fra bestemte personlighetstypers egenskaper og erfaringer - historisk avleggse eller historiske vinnere.

Dette er teorien om "Samfunnsstigen".

Verden består av mennesker som ønsker at noe er sant - og som har eller ikke har overbevisende argumenter - og verden består av mennesker som vet at noe er sant. Dette er også det egentlige skillet mellom det gode og det onde. Dette navngir jeg som "Skilletts prinsipp".

Problemet, det er det at den gode ikke klarer seg sosialt og følelsesmessig uten ideer, men den onde ønsker og har behov for at noe er sant. Dette kaller jeg "Begrensningenes paradoks".

Idag hører man oftere og oftere at man tror på paranoide konspirasjonsteorier og at man "Tror ting har skjulte årsaker", det spørkes litt med en sånn innstilling, man burde vite bedre, det er egentlig litt synd i deg, men om ting ikke har en negativ årsak så kan man ikke lenger reagere negativt (gjøre opprør og tenke selv), men idag rettferdiggjør man ikke noe med årsaker (du er hykler og du er sjalu etc), men man rettferdiggjør noe med fenomener (rasisme, "Islamofobi"), og årsaker må gi verdighet til selvbildet og

skjerpe følelsene, for å kunne tas på alvor og ikke virke latterlig. Om årsaken kamuflerer den egentlige årsaken og er en symbol-årsak, så er det også en fordel.

15

Ingen argumenter er egentlig rett - de bare viser dine egne betingelser og begrensninger, de viser din egen virkelighet, hvem du er.

16

Nietzsche kritiserer Bibelen mens Kristne river filosofien hans i fillebiter. Det kan ikke være omvendt. Idehistorie som på forhånd fastlagte og fastlåste roller. Et ujevnt maktforhold.

17

Lykke, det er å være det gode uten at det onde er en del av det.

18

Lykke, som det å møte motgang som noen.

19

Man stempler ikke lenger den onde som umoralsk eller syndig, de har ikke gjort noe galt. Man har forstått den ondes hemmelighet og fratar ham nå retten til å være sint - det er ikke vår feil! - Vi er ikke ansvarlig for sinnet ditt, det har ikke noe med oss å gjøre. (Nietzsche, Kubin, Gøring, Republikanske hvite menn, mentalpasienter etc).

20

Hva man kaller noe avslører hvilken sosio-biologisk gruppe som bestemmer i det offentlige rom (Og ordet man velger er en metode for å få bestemme, det er ikke sånn at man har behov for å høre akkurat det ordet fordi det er objektivt moralsk rett), og man argumenterer ikke lenger for en sak, man tar kontroll på motst-anderen.

Hele den offentlige debatt er en konstruert svindel - det er ingen som får lov til å representere sannheten!

21

Forskjellen i den multi-kulturelle og sannhetsfiendtlige tidsalder, det er at det ikke er deres feil hvordan jeg føler meg, men det er min feil hvordan de føler seg.

22

Det finnes ikke noe evig godt og ondt, alt som finnes er metoder for å få andre til å gjøre som du vil. (Ord, begreper, argumenter, ideer).

23

Nå godtar man at borgerne vet hvordan ting egentlig er og egentlig var - så lenge man ikke snakker høyt om det. En dag godtar ikke autoritetene at man vet det.

24

Hele problemstillingen er at det naturlige menneske kan være både vold og frihet - men det ene taler til vår personlighet og det andre taler til vår sjel.

25

Hvis det finnes mange måter å være Norsk på så finnes det vel mange måter og være moralsk på?

26

Det liberale og konservative mennsker har til felles er den hensynsløshet ofrene deres, taperne, mangler.

Det er Menneskets personlighet som er konservativ, mens det er vår sjel som er liberal.

Anti-Rasismen fører til mindre Originalitet i verden: - (fjerner Romantiske Kunstnere, fjerner Arbeiderklassen fra populærmusikken, fjerner menn og mot, fjerner sosiale opprørere etc).

Det Amerikanerne og Engelskmennene hatet og foraktet ved Hitler og Stalin var ikke bare deres Kriminalitet, som var åpenbar, men de hatet også deres originalitet (deres typer).

Hvordan kan man "Se gjennom løgnene til folk" om "Sannheten kan være skadelig" - men det kan vel aldri være meningen at de vil hindre oss i å gjøre, eller hva, mine venner?

Holocaust er ikke Europas Fødsel, men den er bare en av de mange krisene som har formet og født Europa. Europa fødes gjennom kriser.

For noe av det jeg foraktet mest ved dem, var når de Gode brukte Rettferdigheten og Rasjonaliteten mot det de hadde en agenda overfor (Greenpeace - om et dyr er truet i et område er det vel mer av det i et annet).

Det som skiller troen på U.F.O`er og liv på andre planeter fra Religion, er at Religion er en tro som er en realitet og er en del av menneskelivets realitet.

Det er et Udemokratisk argument å si at "Det er rasistisk å kritisere utlendinger", de får ikke deltatt på like fot i samfunnet, de blir brukt som gissel i kampen mot ytringsfrihet.

Om det sårer deg som utlending å bli kritisert så sårer det meg som Europeer å bli behandlet som et barn - gå et annet sted med krokodilletårene dine!

"Du er ikke hvit"! sa utlendingen. "Du er ikke Europeer"! sa utlendingen. "Du er Norsk"! sa han, for det er jeg og. Hvordan kan man kritisere noe og protestere mot noe om man ikke er en motsetning til det man kritiserer og protesterer mot? De vil frata oss en arena gjennom likestillingen!

Djevelen og Hitler og Stalin vender ansiktet sitt gråtkvalt bort i skam, fordi de vet innerst inne at de er evige barn overfor den konservative svarte og den liberale anti-rasisten.

"Du er rasitisk" er et udemokratisk argument for man sier det til alle meninger man helst ikke vil høre, men som man mangler rettmessige argumenter overfor, enten de er rasistiske eller ei.

Rasisme er når ikke-religiøse mennesker snakker åpent og fritt om religion.

Når noen beskylder deg opprørt for å være "Rasist" eller "Islamofob" så mener de egentlig at du er en heks som driver med sort magi - men ingen tror på hekser lenger, så det virker ikke: "Islamofobi" er å re-vitalisere hekseri begrepet.

Det geniale ved å beskylte noen for "Rasisme" og "Islamofobi" istedetfor hekseri, som er det de egentlig mener, er at med "Islamofobi" er det du som frykter dem, mens med hekseri er det de som frykter deg - skyldsspørsmålet snus på hodet; heksen er virkelig skyldig, hun er ikke utsatt for forfølgelser, hun er en reell trussel som man "Hadde all rett til og grunn til å beskytte seg mot", det er i ytterste tilfelle heksen som er paranoid --- Heksen har seg selv å takke for vår ondskap. Dette resonnementet minner om Rudolf Hess sitt forsvar ved Krigsforbrytertribunalet i Nurnberg og er derfor moralsk og politisk ubrukelig.

De godes ondskap er din egen skyld, så lenge den godes ondskap er en naturlig del av det sosiale spillet og de sosiale normene.

Om vi ikke måtte forholde oss til argumenter og ideer så måtte de brukt fysisk vold for å kontrollere oss - dette er Idehistoriens hensikt, å gjøre oss mottagelige for kontroll. Dette er "Sivilisasjonens paradoks".

Innvandrerne ser på taperne og rasistene som barn og unger og de behandler dem deretter - det som kjennetegner Innvandrerbefolkningen og som Hvite Europeere ikke har, er at Innvandrerne umyndiggjør dem de har fordommer mot, Hermann Göring og Rudolf Hess er barn for muslimer - fordi barn må være lydige og adlyde ordre, og muslimene merker Nazistenes trass!

Det jeg raskt erfarte bitterlig (først med hjertet så med hodet), det var at rettferdighet betydde mindre for dem enn normalitet, og at normalitetsbegrepet de brukte var litt som hos Fleksnes: trivielt og fantasiløst.

Muslimene hater ikke Nazistene fordi de var syndige eller fordi de var onde, men fordi de var barn. Det er farlig og blande det å være normal med det å være konservativ - med det å være voksen. Dette trekket ved Islam er minst likeså farlig som det Globale Kalifatet. Hjernevask og ensretting.

Det som skjer nå, med Anti-Rasismen, er at vi avskaffer den Romantiske Kunstnermyten og vi fjerner tilfellene fra Populærmusikken, fordi alternative erfaringer er uønsket, de er forbeholdt "Ekstremistene", vi gjør oss ferdige med lidelsen som menneskelig fenomen (den lidelse du definerer og uttrykker selv istedetfor den legene definerer).

Ord rettferdiggjør. Årsaker rettferdiggjør. Derfor velger de moralske ord og årsaker for de sakene som de vil fremme som uttrykker deres intensjoner og behov. Ord og årsaker gir en identitet, de gir rettigheter, de gir grunn til å protestere. I våre dager foregår det en omskrivning av de ord og årsaker som tillater retten til sinne og muligheten for frihet. Ord og årsaker som avleder og utleder uønskede tanker og følelser og som en kan danne meninger av ut av, og som en så kanskje kan gå ut i gatene eller inn i parlamentene å kjempe for, de fjernes. "Dette er det rette ordet" sier de. "Det er alment godtatt at det er det". "Vil ikke du også være godtatt"? Man kan ikke uttrykke sinne om noe er en "Utfordring" og ikke et "Problem".

Den onde vil være stor og fri. Den gode vil bare bestemme og behandle. Den onde vil bare unnslippe den andre og den gode vil bare jakte på den andre. Gode og onde ideologier og trossystemer er metoden for denne flukten og denne jakten. (Adolf Hitler og Kristendommen).

Det "Utenforskapet" radikaliserer opplever, som de normale bortforklarer med et skjevt smil for å trøste seg med at det ikke er deres feil, gjør at man ikke tenker på at de som er utenfor - er annenrangs borgere - og da er det plutselig og overaskende de normals feil!

Det som egentlig "Radikaliserte meg" var ikke bare utenforskap og arbeidsledighet (men de utallige forsøkene på å tilpasse meg), men også alle de sterke kvinnene i livet mitt.

Det som egentlig "Radikaliserte" meg, i tillegg til "Utenforskapet", som sikkert var reellt nok, men som bare ikke kunne velges bort, var egenskaper, erfaringer, boklesning og reaksjoner på de prosessene jeg gikk igjennom.

Barndommens følelsesmessige sår og min egen personlighet radikalisererte meg - de utgjorde utenforskapets drivkrefter, og utenforskapets drivkrefter og ikke utenforskapet selv, er det som er det egentlige problemet.

Ulykkelighet blir til lykke når den er et selvvalgt ideal - (tiggermunker).

Lykke - som følelsen av å rettmessig "Overvinne motstand" (Nietzsche) uten å være psykopat eller patologisk.

Mange av ordene og årsakene samfunnet benytter og tror på og orienterer seg etter, er spesialdesignet for at borgerne skal slippe å føle at det de beskriver er deres feil, språket er deres skriftestol, skammen snues til stolthet: - (Utenforskap, krenkelser, "Islamofobi", vantro, hedning etc).

Kristendommen umyndiggjør gjennom kjærlighet, noe som får den egentlige kjærligheten (djevelen) til å uttrykke seg som hat, og Islam umyndiggjør gjennom det å være voksen, noe som får voksne som føler skam til å bli som et barn; Begge umyndiggjør det egentlige, det ekte, det uforfalskede, det som vet det fortjener bedre.

Lykke - som det å oppdage at du bare var en del av puslespillet og innta din sanne plass i virkeligheten som det du vet du er og ikke det du har behov for å være.

Vi frykter og hater ikke lenger synd - men ideer. (Store følelser, store tanker, store perspektiver, store personligheter).

Både fortvilelsen og lykken i å oppdage at det du trodde var en enkel sak som var på en bestemt måte, hadde flere sider ved seg.

"Godt og Ondt er Guds fordommer", skriver Friedrich Nietzsche i "Den glade vitenskap". Kanskje kunne man rette på innholdet i ordene litt og si at godt og ondt er delvis guds fordommer og rettferdighet, og godt og ondt er delvis djevelens fordommer og rettferdighet. - (Gud: Kvinner og fattige. Djevelen: Nasjonalisme og dyr).

Godt og Ondt er kanskje ikke bare Guds fordommer men heller ikke kjærlighet. Godt og Ondt er Guds mulighet for utvikling og forandring i tilværelsen.

Godt og Ondt er ikke Guds fordommer, men Guds misforståelser rundt menneskets natur og væremåte og livsfølelse. Han skapte oss sies det, men kanskje ikke i hans bilde - fordi han ville at vi skulle være frie og få lov til å være oss selv, men at han ikke helt klarte å gi slipp på sine barn. Gud ville ha et fellesskap med sin skapning, men Gud opplevde for stor kjærlighet til å kunne gjøre oss helt myndige - han krevde total lydighet, og katastrofen var et faktum! Vi ville skape frihet før vi var klare for det og Gud ga oss frihet før han var klar for det. Mennesket inngikk i Guds plan. Men Gud var en einstøing uten Mennesket og planen ble derfor deretter. Dette stykket er en kommentar over Nietzsches aforisme, og Per Lagerkvists kommentar over den i "Det eviga leendet" hvor han konkluderer med at "Gud var ensom og han gjorde så godt han kunne".

"Den svulmende blodåren i pannen, som tydelig viser det anstrengende i det å være ond", er sinnet over at din rettferdighetstørst forveksles med Ondskap, fordi den mangler en personlighetstype og med et tilhørende språk (Begreper, argumenter, ideer). - Den kriminelle, vegetarianeren, Bakunin, Kubin, Nietzsche, Stirner, djevelen. Personlighetstypen og språket gjør den gode - god.

"Den svulmende blodåren i pannen" er sinnet over at vedkommende mangler evne til å være det aktive utgangspunkt, hever han seg over sitt raseri og lærer seg å filosofere og ordlegge sine tanker - er han og hun likevel den passive reaksjon. "Den svulmende blodåren i pannen" er til syvende og sist fortvilelse over menneskets dualistiske natur - både fysisk og psykisk.

"Den svulmende blodåren i pannen" er sinnet over å mangle en sosial maske som normaliserer - om den onde er en taper eller tulling, og det er sinnet over å ikke lenger kunne se på seg selv som overlegen og få det som man vil - om man er en voldelig psykopat.

For de normale og moralske vinnerne var ikke samvittighetsløse nok, eller følelsesmessig utviklede nok til å bare styre verden gjennom penger - de trengte en ide også. Først da, når virkeligheten var en ide, var det ingen som kunne tenke og føle og mene at de gode var onde - ideen hadde forfalsket virkeligheten: ordene kunne ikke uttrykke det de tenkte og følte, og det fantes ingen situasjon, ingen aktiv reaksjon (ikke passiv - for nå er det myndighetene som reagerer!) som kan ta kontroll over situasjonen som oppstår (skape virkeligheten sosialt og følelsesmessig). For å rettferdiggjøre styresettet overfor undersåttene - uten maktbruk - og for at de skal tro at det tjener dem å være lydige (Fordi ideen sier at det er rett!: "Nestekjærlighet", "Tilgivelse", "Anstendighet", "Normalitet", "Rasjonalitet", "Folkeskikk", "Støtende", "Papirtigre"). Ideen er pengenes og voldens forlengelse. Men altså en ren illusjon. En måte og bli herre over seg selv på, gjennom å bli herre over verden og tingene. Idehistorie - ikke bare som store personligheter - men som personligheter med en identitet. De vil noe. Alle vil det samme: Være trygg, som seg selv, uten indre og ytre konflikter, ikke bare som personlig spesielt uttrykk, men også som rolle og funksjon. Dette er min formel for lykke og en mening med livet (Med et lite, men nødvendig lån fra Martin Buber, "Menneskets Vei": "Indre og Ytre Konflikter").

De sosiale normene og det sosiale spillet lærer den normale vinneren at han ikke skal si det som er rett, men å si det som virker: det som gir den ønskede effekt er det virkelige. Det virkelige (det moralske, det gode, det sanne) det er motivasjon og strategi. Rett og Galt og det sosiale spillet der man sier det som virker for å få den ønskede effekt, er to separate og paralelle virkeligheter som virker hver for seg men likevel sammen. Dette er totaliteten av alt som finnes. Dette er min teori rundt verden og tingene.

Når muslimer ikke blir godtatt blir de radikaliserte, og det er vår feil. Når hvite nordmenn ikke blir godtatt blir de tapere og det er deres feil. Dette er prinsippet om "Den reverserte skyld".

